

படைப்பு

ஊற்று-3, நதி-5 செப்டம்பர்-2020 | திங்களிதழ்

ISSN : 2582-4015

தகவல்

கலை இலக்கிய மின்னிதழ்

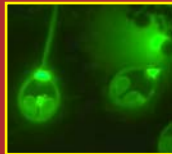
www.padaipu.com

“மொழிபெயர்ப்பு என்பது ஒரு தீவிர வாசிப்பு”

மொழிபெயர்ப்பாளர் சா.தேவதாஸ் உடனான நேர்காணல்

• குளோரியா ஃப்யூர்டன்
கவிதைகள்
- விக்ரமதித்யன் நம்பி

• அறிவியலும் அறிவோம்
- கடையநல்லூர் பென்ஸி

• அம்மே..
- அழ. ரஜினிகாந்தன்

நிறுவனர் & நிர்வாக ஆசிரியர் :
ஜின்னா அஸ்மி

ஆசிரியர் :
ஆசியாதாரா

நிர்வாகக் குழு :
சகா(சலீம் கான்)
இப்ராஹிம் ஷரீப்
அல்தாஃப் சலீம்

தலைமை நிருபர் :
வலங்கைமான் நூர்தீன்

நிருபர்கள் குழு :
முனைவர் கோ.நித்தியா
க.சோ.திருமாவளவன்
ஸ்டெல்லா தமிழரசி

முதன்மை வடிவமைப்பாளர் :
கமல் காளிதாஸ்

வடிவமைப்பு :
ப.முகம்மது புலவர் மீரான்

ஓவியக் கலைஞர்கள் :
அழு.ரஜினிகாந்தன்
அன்பழகன்

படைப்புகள் மற்றும்
கருத்துக்களை அனுப்ப வேண்டிய
மின்னஞ்சல் முகவரி :
padaippugal@padaippu.com

அலுவலக முகவரி :
படைப்பு குழுமம்
அரசு பதிவெண் : 521/2018
#8, மதுரை வீரன் நகர்
கூத்தப்பாக்கம்
கடலூர், தமிழ்நாடு - 607002.

நேர்காணல்கள் மற்றும் கட்டுரையாளர்களின்
கருத்துக்கள் அவரவர் கருத்துக்களே.
கதை மற்றும் கவிதைகளின் கருத்துக்கள்
கற்பனையே. படைப்பு தகவு மின்னிதழின்
கருத்துக்கள் அல்ல.

- தலையங்கம் -பக். 04
- “மொழிபெயர்ப்பு என்பது ஒரு தீவிர வாசிப்பு”
- மொழிபெயர்ப்பாளர் சா.தேவதாஸ் உடனான
நேர்காணல் -பக். 05
- குளோரியா ஃப்யூர்டஸ் கவிதைகள்
- தமிழில் : சமயவேல்
- விக்ரமாதீத்யன் நம்பி -பக். 23
- மழையின் இதமாய் அகச் சொற்கள்
- பா.இரவிக்குமார் -பக். 30
- தி ஃபால்
- கவிஜி -பக். 33
- மனநிலைக் குறிப்புகள் 03
- ஆதீரன் -பக். 35
- அறிவியலும் அறிவோம்
- கடையநல்லூர் பென்ஸி -பக். 47
- தேநீர் சாலை
- கரிகாலன் -பக். 52
- கி.ராவின் ஆசை
- கலிங்கப்பட்டி க.கருப்பசாமி -பக். 55
- நகுலநிடமிருந்து விக்ரமாதீத்யனுக்கு...
- கடிதங்கள் -பக். 58
- பாவலின் தாய்
- கி.தாரணி -பக். 62

சிறுகதைகள்

- **அம்மே..**
- அழ. ரஜினிகாந்தன் -பக். 13
- **கரோனா (அல்லது) கடவுள் சிரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்!**
- முகமது பாட்சா -பக். 16
- **மண்**
- ஜாஃபர் மெஹர் -பக். 20
- **குட்டி மிஸ். சோஃமி**
- ஆங்கிலத்தில்: ஆலிஸ் டன்பார்-நெல்சன்
தமிழில்: கார்சுழலி -பக். 41

கவிதைகள்

- **மொழிபெயர்ப்புக் கவிதை**
கவி : சேஸாரே பவேஸே
தமிழில் : பிரம்மராஜன் -பக். 12
- **பிரதி எடுக்க முடியாப் பிம்பங்கள் - 2**
- ஜின்னா அஸ்மி -பக். 29
- **ராச்** -பக். 39
- **ஐ.தர்மசிங்** -பக். 39
- **வணவை தூரிகா** -பக். 39
- **மகேந்திரன்கோ** -பக். 40
- **கோவை.நா.கி.பிரசாத்** -பக். 40
- **ஜி.சிவக்குமார்** -பக். 40
- **ஊர்மிளை**
- கவியும் சித்திரமும் : அழ.ரஜினிகாந்தன் -பக். 49

படைப்பு
செய்யின் இணைப்பு

வணக்கம்.

படைப்பு 'தகவு' இருபத்தொன்பதாம் மின்னிதழ் உங்கள் கண்முன் பரந்துவிரிந்திருக்கிறது.

அம்மையார் ஹைநூன்பீவி நினைவு சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்ற சிறுகதைகள் இவ்இதழில் வெளியாகியுள்ளன. சிறந்த கதைக்களன்களை, உன்னதமான படைப்பாளிகளை அடையாளம் காட்டும்விதமாக இச்சிறுகதைப் போட்டியும் அதன் முடிவுகளும் அமைந்துள்ளன.

முதல் பரிசு பெற்ற 'அம்மே' சிறுகதை ஒரு பெண்ணின் பாசவலியை ஆழமாகச் சித்தரித்த கதை. தான் வளர்க்கும் ஆட்டின் மேல் பெருங்காதல் கொண்ட ஒரு பெண்ணிடமிருந்து அவள் சமூகம் அந்த ஆட்டைப் பறிக்கிறது. அந்த ஆட்டிற்காக அவள் அத்தனை மனித உறவுகளையும் துறக்கத் தீர்மானிக்கிறாள். ஆனால் இறுதியில் வெட்டுப்பட்டுவிடுகிறது ஆடு.. அவளும் தான். இது மாற்றமுடியாத பெண்ணின் நிலையாகத் தொடர்ந்துவருகிறது. பால்வண்ணம்பிள்ளையில் புதுமைப்பித்தன் இதைத்தான் சுட்டிச்சென்றார். அங்கு இழப்பிற்குத் தன்மானப் பிரச்சனை காரணமாக இருந்தது.. இங்கு வறுமை காரணமாகக் காட்டப்படுகிறது. பெண்ணின் அன்புகள் கதறக்கதற வெட்டப்பட்டு.. அதன்வழி கொண்டாடக்கொண்டிருக்கும் சமூகத்தை அழகாய்க் காட்டியிருக்கிறது 'அம்மே'. அதன் இயல்பான சொல்லாடல்கள் கதையை மனதுக்கு நெருக்கமாகக்கிட்டுள்ளன.

இரண்டாம் பரிசு பெற்ற 'கரோனா (அல்லது) கடவுள் சிரித்துக்கொண்டிருக்கிறார்!' சிறுகதை ஒரு பாலியல் தொழிலாளியின் பசியை, ஏக்கத்தை, கோபத்தை முன்வைக்கும் கதை. பெருந்தொற்றுநோய்ப் பரவல் அந்தப் பெண்ணின் தொழிலை முடக்கிவிட்டது. பசியால் தவிக்கிறாள். அவளது ஒரே ஆறுதலாய் அக்கறையாய் இருந்தான் ஒருவன். அவள் மனதுள் புதைந்திருந்தவன் அவன். அவனையும் இச்சமூகம் பறித்துக்கொண்டுவிடுகிறது. அத்தனையையும் இழந்தவளின் கோபம் இறைவன்பால் திரும்புகிறது. இறைவனிடம் கூட சும்மா காசு பெற விரும்பாத அவளது தன்மானத்தான் கதையை வேறொரு தளத்தில் கொண்டு நிறுத்தியுள்ளது.

முதல் இரண்டு பரிசு பெற்ற கதைகளுமே பெண் நிலையைப் பேசிய கதைகள். இரண்டு பெண்களுமே சமூகத்தால் உணர்வுகள் சிதைக்கப்பட்ட மனிதர்கள். தன் சமூகத்தின் முன் கேள்விகளை வைத்துக்கொண்டு நிற்பவர்கள். தங்களது தன்மானத்தை, கோபத்தை வெளிக்காட்டுபவர்கள்.. எந்த பலனும் இல்லையென்றாலும்கூட. சமூகத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாத அவர்களது கோபத்தான் அவர்களது உருவாக்கம். குடும்ப வறுமையும் பசியும் சமூகச் சூழலும் அவர்களது அன்பைக் காவு கேட்டுவிட்டன. அந்தப் பெண்களுக்கான பதிலை இந்தச் சமூகம் ஒரு கணத்தில் தந்தேயாக வேண்டும். அதற்காகத்தான் படைப்பாளிகள் தொடர்ந்து இவர்களைப் பதிவு செய்துகொண்டுவருகிறார்கள்.

இச்சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசுபெற்ற மற்றும் பங்கேற்ற அனைத்துப் படைப்பாளிகளுக்கும் தகவு தனது மனமார்ந்த வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறது.

மொழிபெயர்ப்பாளர் சா.தேவதாஸ் உடனான நேர்காணல் இவ்இதழில் வெளியாகியுள்ளது. மேலும் நூல் விமர்சனங்கள், கட்டுரைகள், தொடர்கள், சிறுகதைகள், கவிதைகள் என உள்ள அனைத்துப் பகுதிகளையும் வாசியுங்கள்.. விவாதியுங்கள்.. பகிருங்கள்..

நன்றி.

- ஆசிரியர் ■

“மொழிபெயர்ப்பு என்பது
ஒரு தீவிர வாசிப்பு”

- மொழிபெயர்ப்பாளர் சா.தேவதாஸ் உடனான நேர்காணல்

விருதுநகர் மாவட்டம் உடையநேரி கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர் சா.தேவதாஸ். சிறு வயதிலிருந்து சிறுகதைகள், கட்டுரைகள் எழுதிவந்துள்ளார். இடதுசாரி சிந்தனையுடனான இவரது படைப்புகள் பலராலும் பேசப்பட்டுள்ளன. கூட்டுறவுத்துறையில் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர். தற்போது ராசபாளையத்தில் வசித்துவருகிறார். தன்னுடைய முழுநேரத்தையும் மொழிபெயர்ப்புப் பணிக்காக அர்ப்பணித்துள்ளார். அவருடனான சிறு உரையாடல்..

சார்லஸ் டார்வின், ஸ்டீபன் ஹாக்கிங் போன்ற அறிவியலாளர்களைத் தமிழுக்கு அறிமுகம் செய்த பெருமை உங்களுக்கு எப்போதும் இருக்கும். அறிவியலுக்கும் இலக்கியத்திற்கும் இடையே நெருங்கிய தொடர்பாக ஏதேனும் காரணிகள் இருக்கிறதா?

சார்லஸ் டார்வின் பற்றி “பரிணாமத்தின் பரிணாமங்கள்” என்று எழுதப்பட்ட நூல் டார்வின் 200வது பிறந்தநாளை ஒட்டி வெளியிடப்பட்டது. ஸ்டீபன் ஹாக்கிங் பற்றி ஒரே ஒரு கட்டுரை மட்டுமே எழுதியுள்ளேன். அது எழுதுவதற்குக் காரணம் அவர் மிகப்பெரும் தன்னம்பிக்கை மனிதர் என்பதால். அவரின் தன்னம்பிக்கையே அறிவியலை ஆய்வு செய்யத் தூண்டியது. வரம்புகளுக்கு உட்பட்ட மனிதர் அறிவியலில் பரிணமிக்க முடிந்தது ஆச்சர்யம்.

தனது கருத்துக்களை எளிய மனிதர்கள் புரிந்துகொள்ளும்படி கொண்டு சேர்த்தவர் ஸ்டீபன் ஹாக்கிங். நான்கு சக்கர நாற்காலியில் இருந்து வெளியே வர இயலாது. ஆனால் அவர் பிரபஞ்சம் பற்றி ஆய்வு செய்பவர். தனது சிந்தனை மூலமாக, எளிய மனிதர்களுக்கு அறிவியல் கொண்டு மிகப்பெரும் பிரமிப்பை ஏற்படுத்தியவர்.

அறிவியலுக்கும் இலக்கியத்திற்கும் இடையே அப்படி ஏதும் காரணிகள் இல்லை. இலக்கியம் என்பது வாழ்க்கை முறை சார்ந்தது. ஆனால் அறிவியல் என்பது ஆய்வுமுறை சார்ந்தது.

நீங்கள் மொழிபெயர்த்த ‘லடாக்கிலிருந்து கவிமும் நிழல்’ எனும் நூலுக்காக 2014ஆம் ஆண்டின் சாகித்ய அகாதமி விருது கிடைக்கப்பெற்றீர்கள். இப்படிப்பட்ட நாட்டின் உயரிய விருதுகளை மற்ற நாடுகளும், பிற நாட்டிலிருந்து அந்நாட்டின் மொழியில் மொழிபெயர்ப்பு செய்த நூல்களுக்குத் தருகிறார்களா? ஆம் எனில் எந்தெந்த நாடுகள் முதன்மையானவை? அவர்கள் தரும் அங்கீகாரம் என்ன? தமிழிலிருந்து யார் இப்படிப்பட்ட உயரிய விருதுகளைப் பெற்று

இருக்கிறார்கள்? இல்லையெனில் ஏன்?

நாட்டின் உயரிய விருதுகளை மற்ற நாடுகளும் பிற நாட்டிலிருந்து அந்நாட்டின் மொழியில் மொழிபெயர்ப்பு செய்த நூல்களுக்குத் தருகிறார்கள். உதாரணமாக இரண்டு நாடுகளைச் சொல்லலாம். ஒன்று துருக்கி நாடு. துருக்கி மொழியில் இருந்து பிற மொழிக்கு மொழிபெயர்ப்பு வந்தால், துருக்கி அரசு அதற்குண்டான மானியங்களைத் தருகிறது. மற்றொன்று அயர்லாந்து நாடு. அயர்லாந்து நாட்டின் எழுத்துக்களை இன்னொரு நாட்டிற்கு அறிமுகம் செய்வதால் அந்த எழுத்தாளர்களை அயர்லாந்து அரசு அழைத்து வந்து, அயர்லாந்து நாட்டின் பண்பாட்டை அறிமுகம் செய்வார்கள்.

“கடல்” நாவலை (காலச்சுவடு பதிப்பகம்) திரு.ஜி.குப்புசாமி அவர்கள் மொழிபெயர்ப்பு செய்ததினால் அயர்லாந்து அரசு அவரை அழைத்துக் கௌரவித்தது. “புக்கர் பரிசு”க்கு.. முன்பெல்லாம் ஆங்கிலத்தில் எழுதினால் மட்டுமே அதற்குண்டான விருதும் பரிசுத்தொகையும் கிடைக்கும். ஆனால் கடந்த இரண்டு அல்லது மூன்று வருடங்களாகப் பிற மொழிகளில் எழுதிய புத்தகம் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு பரிசுக்குத் தேர்வு செய்யப்பட்டால் இருவருக்கும் பரிசுத் தொகை பகிர்ந்து அளிக்கப்படுகிறது.

க.நா.சு.வின் மொழிபெயர்ப்பில் வெளிவந்த ‘தேவமலர்’ மற்றும் ‘மதகுரு’ இன்றும் என்னை வசீகரிக்கும் படைப்புகளாக உள்ளன என்று பல இடங்களில் சொல்லி இருக்கிறீர்கள்.. இதில் வசீகரம் என நீங்கள் குறிப்பிடுவது அதன் மொழிபெயர்ப்பையா அல்லது அதன் மூலப் படைப்பின் ஆளுமை மிக்க அடர்த்தியையா?

இரண்டும் அற்புதமாக இணையும்போதுதான் சிறப்பாக இருக்கும். எழுத்தாளர் எவ்வளவு உயிர்த்துடிப்பாகப் பதிவு செய்திருக்கிறாரோ, அதை அதன் தீவிரம் குறையாமல் மொழிபெயர்ப்பில் அடக்கும்போதுதான் அதை அப்படியே

வாசகனால் உணரமுடியும். அற்புதம் போன்ற ஒரு விஷயத்தை எழுத்தாளர் பதிவு செய்யும்போது அந்த அற்புதத்தை அப்படியே தருகின்ற மொழிபெயர்ப்புதான் சிறப்பாக இருக்கும்.

மதகுரு நாவலை மொழிபெயர்ப்பு செய்வதற்கு முன்பு ஐம்பது முறை அந்த நாவலை வாசித்ததாக க.நா.ச குறிப்பிடுகிறார். மேலும் ஸ்காண்டிநேவிய நாடுகளில் “SAGA” என்ற இலக்கிய வகைமை உண்டு. அது ஆளுமைகளை வரலாற்றுப் பின்புலத்தோடு தருவது. அப்படியான ஒரு புதிய படைப்பைத் தமிழுக்குக் கொண்டு வருவதில் பெரும் உற்சாகம் இருந்தது.

ஒரு மொழியைக் கற்றுக்கொண்டு, அதில் பரிச்சயமானவராகவோ, புலமை மிக்கவராகவோ மாற இயலும். ஆனால் அந்த மொழியின் கலாச்சாரத்தில் பரிச்சயமானவராக மாற இயலுமா? எந்த மொழி இலக்கியமானாலும் அதில் மொழியாளருமையைப் போலவே கலாச்சார ஆளுமையும் கட்டாயம் இருக்கும். இந்தச் சவாலை அப்படி ஒரு நூலை மொழி மாற்றம் செய்யும்போது எப்படி எதிர்கொள்கிறீர்கள்?

ஒரு மொழியின் கலாச்சாரத்தில் பரிச்சயமானவராக இருந்தால் மட்டுமே ஒரு படைப்பைச் செவ்வனே சிறப்பாகச் செய்யமுடியும். அந்த நாட்டில் பண்பாட்டில்

வாழ்ந்துகொண்டு இருப்பவர்கள் மட்டுமே அந்தப் பணியைச் சிறப்பாக மேற்கொள்ள முடியும். உதாரணமாக மெக்ஸிக - அமெரிக்க மக்கள் வாழ்க்கையில் இதைக் காணலாம். அவர்கள் கூறக்கூடிய நம்பிக்கைகள் சடங்குகளோடு ரோமன் கத்தோலிக்க மதத்தைப் பின்பற்றக்கூடியவர்கள். இந்த இரண்டிற்குமிடையேயான இணக்கம் அல்லது மோதல் அவற்றுக்கிடையே உண்டு. இதனை “ரூடால்போ அணயா” எனும் எழுத்தாளர் தனது “BLESS ME, ULTIMA” எனும் நாவலில் விளக்குகிறார். இந்த வகையான இலக்கியத்திற்கு “CHICANO LITERATURE” என்று பெயர்.

மிலன் குந்த்ரோ மற்றும் இடலோ கால்வினோ இருவரும் வெவ்வேறு மொழி வெவ்வேறு நாட்டைச் சார்ந்தவர்கள். இருப்பினும் இவர்களுக்குள் உள்ள ஒற்றுமை என்ன? எதனால் இவர்கள் இருவரது நூல்களையும் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் மொழிபெயர்த்தேன் எனக் கூறுகிறீர்கள்?

கால்வினோ நாவல் ஒன்றைத் தமிழாக்கம் செய்துள்ளேன். மிலன் குந்த்ரோ நேர்முகம் ஒன்றையும் தமிழாக்கம் செய்துள்ளேன். இருவரும் இரு தளங்களில் மிகப்பெரும் எழுத்தாளர்கள். இருவரும் மிகப்பெரும் ஆளுமைகள்.

மிலன் குந்த்ரோ நாவல்கள் புகழ் பெற்றவை. அதைப் போன்றவைதான் அவருடைய கட்டுரைகளும். குறிப்பாக ஐரோப்பாவின் நாவல்கள் தொடக்கம் போன்ற ஆய்வுகளைச் சிறப்பாகச் செய்து இருக்கிறார்.

இட்டாலோ கால்வினோ எவ்வளவு தீவிரமான விசயத்தையும் எளிமையாய்ச் சொல்ல முடியும் என்பதில் பெரிய மேதை. நாவலைப் புதுப்புது வடிவங்களில் கையாண்டவர். இதுவே கால்வினோவை மொழிபெயர்ப்பு செய்ய முக்கிய காரணமாக விளங்கியது.

இதுவரை எந்த நூலையாவது முழுமையாக மொழிபெயர்த்துவிட்டு மூலப் படைப்பை நாம்

நியாயப்படுத்தவில்லை அல்லது மனநிறைவு கொள்ளவில்லை எனக் கைவிட நேர்ந்து இருக்கிறதா?

முழுமையாகப் பொருந்தாது. உதாரணம் ஒன்று சொல்ல வேண்டுமென்றால் ஹிந்தி எழுத்தாளர் கிருஷ்ண சோப்தி அவர்களின் நாவலை மொழிபெயர்த்துத் தருமாறு திலகவதி அவர்கள் ஒருமுறை கூறினார்கள். ஹிந்தி, ராஜஸ்தானி, குஜராத்தி ஆகிய மொழிகள் கலந்து சொல்வதில் வல்லமை பெற்றவர் அவர். நான்கு மொழிகள் தெரிந்திருந்தால் மட்டுமே அதை நம்மால் மொழிபெயர்க்க முடியும்.

இடதுசாரி மனோபாவம் கொண்டவர் நீங்கள். வலதுசாரி, இடதுசாரி, நடுநிலை என்ற சித்தாந்தங்கள், கோட்பாடுகள் எல்லாம் படைப்புகளுக்கும், படைப்பாளிகளுக்கும் ஒரு மாற்றத்தையும் ஏற்றத்தையும் கொடுக்கும் என நினைக்கிறீர்களா?

எழுத்தாளனுக்கு அரசியல் பார்வை தேவை. அந்தப் பார்வை இருந்து.. அடுக்குகளில் என்ன புதைந்திருக்கிறது என்று தெரிந்து, அந்த அடுக்குகளில் தோண்டிப் பார்த்து எடுத்துச் சிக்கல்களை உடைத்துப் புதியனவற்றைத் தருவது எழுத்தாளனின் பணி.

ஒரே நூலை ஒரே மொழியில் பலரும் மொழிபெயர்ப்பு செய்திருக்கும் பட்சத்தில் ஒருவரது மொழிபெயர்ப்பை மற்றவர்கள் பார்க்கும்போது எப்படி இருக்கும்?

ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட மொழிபெயர்ப்புகள் அவசியம். மொழிபெயர்ப்பு என்பது ஒரு தீவிர வாசிப்பு. இதை ஒரு உதாரணத்தோடு சொல்லலாம். “கடலும் கிழவனும்”(old man and Sea) ஹெமிங்வே எழுதியது. இதற்குத் தமிழில் மொழிபெயர்ப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. ஒன்று ச.து.சு. யோகியார் அவர்கள் செய்த மொழிபெயர்ப்பு. மற்றொன்று எம்.எஸ். அவர்கள் செய்தது.

இவை இரண்டிற்கும் இடையே உள்ள வித்தியாசம்

1. அடிப்படைச் சிக்கல் கிடையாது.

2. எம்.எஸ். அவர்கள் அந்தச் சொல்லின் பொருள் கொண்டு வருவதோடு நிறுத்தி விடுவார்.

3. யோகியார் அவர்கள் பொருள் தந்ததோடு நிற்காமல் கிழவனின் தவிப்பு, போராட்டம், விரக்தி என இந்த உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்புகளைச் சொல்லும்போது நாடகப் பூர்வமாகவும், தீவிரம் குறையாமலும், சொல்ல அக்கறை எடுத்து இருப்பார். அவர் கவிஞர் என்பதால் இந்த மனக் கொந்தளிப்பு நிகழ்வுகளைச் சிறப்பாக எழுதி இருப்பார். யோகியார் அவர்கள் எழுத்தாளர் மற்றும் கவிஞரும் கூட.

மொழிபெயர்ப்பு பற்றி திலீப் சித்ரே (மராட்டிய எழுத்தாளர், கவிஞர், மொழிபெயர்ப்பாளர்) கவிதை வடிவில் சொல்கிறார். “நான்கு மொழி தெரிந்த எழுத்தாளன், நான்கு வெவ்வேறு மொழிகளில் நிசபத்தின் கண்டத்தில் கனவு காண்கிறான். அர்த்தத்தின் கவலையால் அவதிப்படுகிறான். நிம்மதி இல்லை. முழு விழிப்புணர்வில்தான் மொழிபெயர்ப்புகள்

சாத்தியம். விழித்தெழுந்து ஆறுதல்படுத்திக் கொள்கிறான். சிரமமான கேள்விகள் கேட்டு தூங்கச் சென்றதும் அவனது ஊசலாட்டம் தொந்தரவு செய்கிறது. பேய்க் கனவுகளை வரவழைக்கிறது. நான்கு மொழிகளில் பயங்கர சத்தத்தில் இருந்து...”

பொதுவாக மொழிபெயர்ப்பின் அவசியம் குறித்து திரு.ஆற்தெகா சொன்னது ஒன்று நினைவுக்கு வருகிறது.

“உடன் நிகழ்காலப் பண்பாட்டின் மெத்தனத்தைச் சவாலுக்கு இழுப்பதால் மொழிபெயர்ப்பு பயனுறுகிறது. ஏனெனில் குறைந்துள்ள வரலாற்றுப் பிரக்ஞையை வளர்த்து எடுக்கிறது” என்கிறார்.

லத்தீன் அமெரிக்க எழுத்தாளர் கார்லோஸ் பியன்டஸ் பற்றியும் அவர் எழுதிய ‘டெத்ஆப் ஆரிட்டோனியா கிரஸ்’ எனும் நாவலைப் பற்றியும் சொல்லுங்கள்.

கார்லோஸ் பியன்டஸின் ஒரு வாசகம் அபூர்வமானது. “வாழும் பொருட்டு எழுதத் தொடங்குகிறீர்கள். சாகாமல் இருக்கும் பொருட்டு எழுதி முடிவுறுகிறீர்கள்.” இதுவே அவரின் மேல் உள்ள ஈர்ப்புக்குக் காரணம்.

தோல்வி, வீழ்ச்சி, வலி காரணமாய்ப் பிறக்கும் விழுமியங்களைத் துருவி ஆராய்தல் என்ற அம்சத்தில் இந்த நாவல் முக்கியமானது.

அதிகாரம், ஆண்மையின்மை, மேலாதிக்கம், ஆத்திர அதளபாதாள அகீதங்களில் இருந்து ஊற்றெடுக்கிறது மெக்சிக நாட்டவரின் மொழி.

பியூன்டஸ், “எப்படி நான் எழுதத் தொடங்கினேன்” எனும் கட்டுரையில், அணைந்துவிட்டுப் பின்னர் பீனிக்ஸென மீண்டும் மறுபிறவி கொள்வதற்கு முன்பாக, தன்னையே விழுங்கிக்கொள்ளும் வரலாறு அபரிதமாய் இருப்பதன் கண்ணாடியே அது; இன்னும் சொல்ல வேண்டுமானால், நாவல் வடிவில் தூய்மை வாதத்தைத் தேடாமல், யதார்த்தத்தை அது தீர்ந்து போகும் வரை, துருவிப் பார்த்து அதற்கு அப்பாலும் பயணிக்கும் நபரே எழுத்தாளர் என்கிறார்.

இந்தக் காரணங்களால் என்னை வெகுவாக ஈர்த்தார்.

ஒரே நாடு என்றாலும் அதில் பல மொழிகள் இருந்தால் தம் மொழியைத்தான் மக்கள் அதிகம் நேசிப்பார்கள். ஒரே மொழியிலும் வட்டார வழக்கு மொழியில் தம் வட்டத்தின் பேச்சு வழக்கைத்தான் அதிகம் விரும்புவார்கள். இப்படியிருக்கும்போது இலக்கியத்தில் மட்டும் எப்படி சுவடே இல்லாத ஒரு மூலத்தைக்கூட மொழிபெயர்ப்பில் ரசிக்க வைக்க முடிகிறது வாசகர்களை?

“கதே” எனும் ஜெர்மன் எழுத்தாளர் ஒரு வாசகத்தை அற்புதமாகக் கூறியுள்ளார். “எல்லா சமுதாயத்திற்கென்று படைக்கப்பட்டுள்ள வாழ்வெல்லாம் எனக்கும் அனேகமாகப் பரிசீலிக்கப்படும். மிக உயர்ந்த மிகத் தாழ்ந்த வடிவங்களை என் ஆன்மா இரவல் பெறும். அவற்றின் ஆனந்தம் துயரங்களைத் தன்மீது குவித்துக்கொள்ளும். இப்படி எனது சுகம் அவற்றின் சுகங்களுக்கெல்லாம் விரிவடையும்”. இலக்கியத்தில் நிகழும் இந்த நிகழ்ச்சிப் போக்குதான் மொழிபெயர்ப்பிலும் நிகழ்கிறது. மொழி சார்ந்து, பண்பாடு சார்ந்து, நிலம் சார்ந்து, பால்ய வேறுபாடுகள் இருப்பினும் அடிப்படை மனித இயல்புகள் உறவுகள் ஒத்த தன்மையில் இருப்பதால் இவை சாத்தியப்படும்.

‘பிளேட்டாரோவும் நானும் நூலை நான் நண்பர் ராணிதிலக் சொன்னதின் பேரில்தான் மொழிபெயர்த்தேன். கருத்துப்பட்டறை பரமன் சொல்லித்தான் பாப்லோ நெருடா நினைவுக்குறிப்புகள் நூலை மொழிபெயர்த்தேன்’ என்கிறீர்கள்? இவர்கள் ஏன் இதை நீங்கள் மொழிபெயர்க்க வேண்டும் என நினைத்தார்கள்..

நட்பின் காரணமாக, என்னுடைய நூல்களை அவர்கள் ஏற்கனவே படித்திருந்தாலும், அதன் மூலம் பரிச்சயம் இருந்ததால் என்னை மொழிபெயர்க்கச் செய்ய நினைத்தார்கள்.

அந்த இரு நூல்களையும் படித்ததும், எனக்கும் அவற்றை மொழிபெயர்க்க வேண்டும் என்ற ஆவல் இருந்தது. ஆதலால் அவற்றை மொழிபெயர்த்தேன்.

நீங்கள் இலக்கியம் பக்கம் திரும்புவதற்கு முக்கிய காரணமாக இருந்தது எது? எற்காக இலக்கியத்தை நோக்கி உங்கள் பயணம் விரிந்தது?

ஒரு வாசகம் என்னை இலக்கியத்தின்பால் திருப்பியது.. 'ஒருவன் முழுமனிதனாக மூன்று நூல்களை அவசியம் படித்திருக்க வேண்டும்.

1. மார்க்சின் மூலதனம்
2. தஸ்தயேவ்ஸ்கியின் கரம்மசோவ் சகோதரர்கள்
3. அரவிந்தரின் சாவித்திரி (ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட காவியம்)'.

தமிழ் இலக்கியம் படித்தாலும் இந்த வாசகம் என்னை உற்சாகப்படுத்தியது. இந்த மூன்று நூல்களைப் படித்தது எனக்கான பெரிய வாயிலைத் திறந்தது.

இலக்கியவாதிக்கு ஆன்மிகம் சார்ந்தும், அரசியல் சார்ந்தும், பிற துறைகள் சார்ந்தும், பரிச்சயம் ஒன்று இருக்க வேண்டும், தொடர்பு இருக்க வேண்டும் என்றும் புரிந்தது.

இலக்கியம் என்ன செய்யும்... இலக்கியப் படைப்புகள் ஏன் எழுதப்பட வேண்டும்?

எந்தவொரு பெண்ணும் குற்றவாளியாக இருக்கவியலாது. குற்றவாளியாக இருக்க ஒருவர் ஆணாக இருக்க வேண்டியது அவசியம். இதை எகிப்திய எழுத்தாளர், நாவலாசிரியர் நௌவல் எல்.சாதவி கூறியுள்ளார். இதை விவரிப்பது போன்று ஒரு நாவல் வெளிவந்துள்ளது.. அது "சூன்யப் புள்ளியில் பெண்" எனும் நாவல்.

அறிவியல் மூலம் பெண் மற்றும் சமூகவியல் சார்ந்து பேசுதல், அரசியல் மூலம் பார்க்காது, உளவியல் மூலம் தெரிந்து கொள்ளாது, இவற்றையெல்லாம் இலக்கியவாதி பருண்மையாக முன்வைக்க முடியும். இவற்றை இலக்கியத்தால் மட்டுமே

சாத்தியப்படுத்த முடியும்.

சிலபேர் பெண்ணியம் உடன்பாடில்லை எனச் சொல்பவர்கள் மனநிலைகூட இந்த எழுத்தாளன் நாவலைப் படித்தபின் மாற்றம் ஏற்படும். மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும்.

மொழிபெயர்ப்பில் உள்ள சிக்கல்கள் என்ன? அதேபோல் மொழிபெயர்ப்பில் எதிர்கொள்ள வேண்டிய சவால்கள் என்ன? ஒரு மொழிபெயர்ப்பை மேற்கொள்ளும்போது மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் கவனமாக இருக்க வேண்டிய பகுதிகள் எவை?

மொழிபெயர்ப்பில் அர்த்தத்தைத் தருவதுடன், சிலர் நின்றுவிடுகிறார்கள். அது போதாது. மூல நூலின் தொனியையும், நடையையும் கொண்டு வர முயற்சியும் அக்கறையும் வேண்டும். அது 100% சாத்தியமில்லை என்றபோதும், முடிந்தவரை முயற்சி மேற்கொள்ள வேண்டும். இதனைச் சரியாக மேற்கொண்ட மொழிபெயர்ப்புகள் சிறந்த மொழிபெயர்ப்புகளாக விளங்குகின்றன.

உரைநடையை உரைநடையில் மொழிபெயர்ப்பது போல, கவிதை சார்ந்த நூலைக் கவிதை நடையிலேயே மொழிபெயர்க்க வேண்டும்.

தற்போதைய இலக்கியச் சூழல் எப்படி உள்ளது? தமிழ் இலக்கியச் சூழலில் உங்களுக்குப் பிடித்த இளம் எழுத்தாளர்கள் யாராவது உள்ளார்களா? சமீபத்தில் நீங்கள் படித்ததில் உங்களுக்குப் பிடித்த புத்தகம் எது?

தற்போதைய இலக்கியச் சூழல் ஆரோக்கியமாகத்தான் உள்ளது. இளைஞர்கள் நிறைய பேர் எழுதிவருகின்றனர். சிற்றிதழ்கள், இணையம் சார்ந்தும், அச்ச வடிவம் சார்ந்தும், இணைய வடிவிலும் அதிகமாகவே வந்துகொண்டிருக்கின்றன.

இலக்கியம் சார்ந்த பேச்சுக்களும், உரையாடல்களும், விவாதங்களும் போதாது என்று மட்டும் சொல்லலாம்.

நிறைய இளைஞர்கள் எழுத

வந்துள்ளார்கள். நன்றாக எழுதுகிறார்கள், சபரிநாதன் கவிதையிலும், மொழிபெயர்ப்பிலும் தீவிரமாக இயங்குகிறார். கார்த்திகைப் பாண்டியன் சிறுகதையிலும், மொழிபெயர்ப்பிலும் ஆர்வம் காட்டுகிறார். லட்சுமி சிவக்குமார் சிறுகதையிலும், நாவலிலும் அக்கறை கொண்டுள்ளார். அவரின் “போர்த்துக்கீசியனின் விரல்கள்” எனும் நாவல் புதிய களத்தில் புதிய பார்வையுடன் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

பெண் எழுத்து இன்று திடகாத்திரமாக உள்ளது. உங்களுக்குப் பிடித்த பெண் எழுத்தாளர்கள் யார்? மொழிபெயர்ப்பில் தங்களுக்குப் பிடித்த பெண் எழுத்தாளர்கள் யார்?

பெண் எழுத்தாளர்களில் சூடாமணி, பெருந்தேவி, உமாமகேஸ்வரி, குட்டி ரேவதி, தேன்மொழி போன்ற பெண் எழுத்தாளர்களைக் குறிப்பிடலாம். மொழிபெயர்ப்பின் மூலம் கிடைத்த பெண் எழுத்தாளர் குளோரியா பியூட்டஸ் (ஸ்பானிய எழுத்தாளர்). குளோரியா பியூட்டஸைக்

கொண்டாடுவதன் மூலம் பிறப்பு காரணமாக, ஏழ்மை காரணமாக, கொண்ட கொள்கை காரணமாக, வாழ்ந்த வாழ்க்கை காரணமாக இந்த உலகில் புறக்கணிக்கப்பட்ட, துன்புறுத்தப்பட்ட அனாதைகளான அத்தனை உயிர்களையும் கொண்டாடுகிறேன் என்று சமயவேல் அறிமுகம் செய்கிறார். குளோரியா பியூட்டஸின் கவிதை..

எனது கைகளில் பறவைக் கூடுகள்
எனது தோள்களின் மேல், எனது
மரங்களுக்குப் பின்னால்,
எனது முலைகளுக்கிடையில் கடைகள்
இருக்கின்றன

பறவைகள் நினைக்கின்றன நானொரு
மரம் என

நானொரு நீரூற்று என நினைக்கின்றன
அன்னப்பறவைகள்

அவர்கள் எல்லோரும் சீழே வந்து
நான் பேசுவதை அருந்துகிறார்கள்
ஆடுகள் கிடைக்கும்போது என் மேல்
உரசுகின்றன

சிட்டுக்குருவிகள் என் விரல்களைக்
கொத்தி உண்கின்றன

எறும்புகள் நினைக்கின்றன நான் ஒரு
பூமியென,

மற்றும் ஆண்கள் நினைக்கிறார்கள் நான்
எதுவுமில்லை என.

இளைய சமூகம் வாசிக்கப்பட வேண்டிய நல்ல மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் ஏதாவது இருந்தால் பட்டியலிடுங்கள்?

வாசிக்கப்பட வேண்டிய நல்ல
மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள்

1. மௌன வதம் - அர்துரோ வான் வாகனோ - லத்தீன் அமெரிக்க நாவல்
2. நிழல்களின் உரையாடல் - மார்தா த்ராபோ - லத்தீன் அமெரிக்க நாவல்
3. தூங்கும் அழகிகளின் இல்லம் - கவாபட்டா - ஜப்பானிய நாவல்
4. உன் கழுத்தைச் சுற்றிக் கொண்டிருப்பது - சீமண்டா என்கோச் அடிச்சி - சிறுகதைகள் ■

- கவி - சேஸாரே பவேஸே
- தமிழில் - பிரம்மராஜன்
- சித்திரம் - அன்பழகன்

இந்த வெறுப்பு மலர்ந்திருக்கிறது
 வாழும் காதலைப்போல
 துக்கித்துக்கொண்டு தன் களைப்பைக் கவனித்தபடி
 அதுவொரு முகத்தைத் தேடுகிறது
 அது தசையைத் தேடுகிறது
 ஏதோ அதுவே காதல்போல
 இந்த உலகியல் தசை மற்றும் பேசிய அந்தக்
 குரல்கள் மரித்துவிட்டன
 சகலமும் அஞ்சி நடுங்கி ஒதுங்கியாயிற்று
 சகல வாழ்வும் ஒரு குரலின் மீது
 தொங்கிக்கொண்டிருக்கிறது
 நாட்கள் செல்கின்றன
 ஒருவித சோகப் பெரு மகிழ்வில்
 அந்தத் துக்கக் குரலின் வருடலில் அது
 திரும்புகிறது
 மற்றும் நமது முகங்களின் குருதியை வடித்தபடி
 இனிமை இல்லாமல் இல்லை
 அந்தக் குரல் மனதிடம் வருகிறது
 களைத்துப்போய்
 நடுக்கத்துடன் ஒருமுறை எனக்காய் நடுங்கிற்று
 ஆனால் தசை நடுங்குவதில்லை
 காதல் மாத்திரமே அதை ஒளிப்படுத்தமுடியும்
 இந்த வெறுப்பு அதைத் தேடிப்பிடிக்கிறது
 உலகின் உடைமை அனைத்தும் தசைகளையாவும்
 குரல்களையாவும்
 அவ்வுடல் மற்றும் கண்களில் எரிக்கும்
 அணைப்புக்கு இணையாக முடியாது
 அந்தக் கசந்த பெருவாழ்வில்
 அது தன்னையே மாய்க்கிறது
 இந்த வெறுப்பு இன்னும்சுட கண்டுபிடிக்கிறது
 ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு பார்வையை
 ஒரு உடைந்த வார்த்தையை
 பிறகு அவற்றைப் பற்றிக்கொள்கிறது
 பசியுடன் காதலைப்போல

...

அம்மே..

அம்மையார் ஹைநூன்ஃவி நினைவு சிறுகதைப் போட்டியில் முதல் பரிசு பெற்ற சிறுகதை

“அம்மே..”

கொட்டகைக்குள் இருந்தபடி ஆத்தாவை செவகாமி அப்படித்தான் அழைக்கும்.. பாவம்.. பசியோ தாகமோ எடுத்திருக்கும் போல..

“எலே.. சின்ராசு.. செவகாமி கத்துது பாருடே.. கொஞ்சம் நீச்சத்தண்ணியும் கம்பந்தவுடும் கலந்து வச்சுட்டு வாடே.. ஆமா.. இந்தச் சின்ன சனியன் எங்கிட்டுடே ஒழிஞ்சது..” என்று கேட்டபடியே அடுப்படி ஓரமாக அமர்ந்து முருங்கைக் கீரை கோம்புகளை ஆய்ந்து முறத்தில் போடத் தொடங்கினாள்.

திண்ணையில் இருந்து பாக்கு இடிக்கும் சத்தம் பலமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

மறுபடியும் செவகாமி “அம்மே” எனக் குரல் கொடுத்தது.

“ஏத்தா.. செவகாமி.. கொஞ்சம் பொறுத்துக்கடி ராசாத்தி.. இப்பம் அண்ணன் வந்துருவான்..” என்று அடுப்படியில் இருந்து சத்தமாகச் சொல்லிவிட்டு “இன்னுமாதே தவுடு பெசையுத.. போடா சீக்கிரம்.. செவகாமி

கத்துது பாரு..” என்றாள்.

ஆத்தாவுக்கு அம்புட்டு பிரியம் செவகாமி மீது.. இருக்காதா பின்னே.. ரெண்டு வருஷத்துக்கு முன்னாடி பெரும்புயலும் வெள்ளமுமாக ஊரே மிதந்துகொண்டிருந்தபோது.. கம்மாக்கரையோரமாக இருந்த கருவேல மரங்களுக்கிடையில் சிக்கிக்கொண்டு ஈனல்வரத்தில் முனகிக்கொண்டிருந்த செவகாமியை ஆத்தாதான் மார்பளவு தண்ணீரில் நீந்திப்போய்த் தூக்கி வந்தது. அன்றைக்கு ஆத்தா மார்பில் ஒண்டியதுதான்.. ஆத்தா எங்கே போனாலும் அவளது கொசுவத்தை நுகர்ந்தபடியே பின்னால் போகும்.. வயக்காட்டு வேலை முடிந்து ஆத்தா வீடு திரும்பும்போதெல்லாம் கைப்பிடி அளவு கடலைக் கொடியையோ கண்ணால முருங்கை இலையையோ அருகம்புல்லையோ ஆலங்கொத்தையோ கொண்டு வந்து செவகாமிக்குப் போட்டு அது மென்று தின்னும் அழகை இரசித்தபடியே உட்கார்ந்திருக்கும்.

“புள்ளைங்க

கொலப்பட்டினியா

கெடக்கு. ஆட்டுக்குட்டிய கொஞ்சிக்கிட்டு இருக்கா பாருடே.. உம் பொஞ்சாதி..” எனப் பாட்டி வந்ததும் வராததுமாக அப்பாவிடம் போட்டுக்கொடுக்கும்.. அப்பா காதிலேயே வாங்கி கொள்ளாமல் உள்ளே போய்விடுவார்..

“அதிசயமான ஆடு வளக்கா ஆக்கங்கெட்ட கூவ.. சீமையிலே இல்லாத பேரு வச்ச செறுக்கிமவ செறுக்கி.. செவகாமியாம் செவகாமி..” எனத் தவடையைத் தோளில் இடித்தபடி பாட்டி சொல்லும் எதுகைக்கு “போன அடைமழைக்கே போயிருக்கணும்.. இன்னமும் படுத்துக்கிட்டு உசர எடுக்கா.. சனிபுடிச்ச மூதி..” என ஆத்தாவும் பதிலுக்கு மோனை படிக்கும்.

“எடுபட்ட செறுக்கிக்கு எட்டுரு வாயாம் யாருன்னு பார்த்தாக்கா எங்கூட்டு நாயாம்..” எனப் பாட்டி பாக்கு இடிக்கும் சாக்கில் பழமொழியை வைத்துச் சேர்த்து இடிக்கும்.

எப்போதாவது அருகில் வந்து நிற்கும் செவகாமியை ஊன்றுகோலால் வலிக்க ரெண்டு போடுபோடும்.. கத்திக்கொண்டு ஓடும் செவகாமியைப் பார்த்துக் கண்களை சுருக்கிச் சிரிக்கும். ஆத்தாவையே அடித்துவிட்ட திருப்தி கெழவிக்கு.

“எலே.. செவல.. மலையப்பன் ஆட்டு மாங்கண்ணைத் தின்னுடுச்சாம்.. மணியக்காரரு ஆட்டு முருங்கை போத்தைக் கடிச்சிடுச்சாம்.. தெண்டம் கட்டச் சொல்லி இப்பத்தேன் நம் பெரிய கருப்பு சொல்லிட்டுப்போறான்..” எனப் பாட்டி பற்ற வைக்கும்போதெல்லாம் “அட.. சும்மா இருத்தா.. நீ வேற.. நான் பார்த்துக்கிடுதேன்..” என்று அப்பா கெழுவியை அதட்டிவிட்டுப் போய்விடுவார்.

“அந்தச் செறுக்கி வச்ச மையில எம்புள்ள மூளப் பெசகிப் பேசுதான்.. மம்ம்.. எம்புட்டு நாளைக்கிதான் எடுபடுவான்னு நானும் பாக்குதேன்..” எனப் பொறுமும் கெழவி.

“எழுவெடுத்த ஆட்டால எப்பம் பாரு சண்டைலே.. தெண்டம் கட்டுன ருவாய நெனச்சா திண்ட சோறும் செமிக்கல..” என அப்பாவைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் ஏற்றிவிட்டுக்கொண்டே இருக்கும் கெழவி.

இது மாதிரியான சமயங்களில் எல்லாம் ஆத்தாவும் ரௌத்திரமாகி புளிய மிலாற்றால் செவகாமியைப் பின்னிவிடுவாள்.. பிறகு பொழுது வரை அதைக் கட்டிக்கொண்டு அழுதுகொண்டிருப்பாள்.

“ஏண்டி.. வாயில்லா சீவனை போட்டுக் கொல்லு.. உனக்கு புத்தி கித்தி பெசகிப்போச்சுதா..” என அப்பாவும் செவகாமிக்குப் பரிந்து பேசுவார். பாட்டிக்காரிக்கு இதையெல்லாம் பார்த்துப் பற்றிக்கொண்டு வரும்.

பாட்டி சொன்ன எதற்கும் மசியாத அப்பாதான் தீவாளிக்கு முதல் நாள் செவகாமியை விற்பதற்குப் பேசி முடித்து அச்சாரப்பணத்தோடு வந்து நின்று ஆத்தாவிடம் சொன்னார். “வேற வழியில்லடே.. விடிஞ்சா தீவாளி.. புள்ளைகளுக்குப் போட்டுக்க புதுத்துணி எடுக்கணும். பய பட்டாசு கேக்கான்.. பெரியக்காவுக்கும் சின்னக்காவுக்கும் தீவாளி சீரு கொடுத்து விடணும்.. ஆத்தாவுக்கும் ஒனக்கும் சீலத்துணி எடுக்கணும்.. எல்லாப்பயலுவகிட்டேயும் கேட்டுப்பாத்துட்டேன்.. ஒரு பயலும் அசையல.. வச்சுக்கிட்டே இல்லேங்குதானுவோ.. அதாம்ல வித்துடலான்னு முடிவு பண்ணிட்டேன்..”

பொறுமையா கேட்டுக்கிட்டு இருந்த ஆத்தாவின் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்தது.

“ஏய்யா.. எலும்பு கூட முத்தாத பச்சக்குருத்துலா எம்புள்ள.. ஈத்த வடியுறதப் பார்த்துமா ஒனக்கு வெளங்கலை.. அப்படி என்ன தீவாளிக்கு பீத்திங்க வேண்டியிருக்கு.. ஒத்தாளுக்குக் கருமாதி பண்ண புள்ளத்தாச்சி புள்ளைய பொலி போடுவியாலே.. போலே அப்பால.. எம்புள்ளய விக்கறதுக்கு ஒருக்காலும் நா சம்மதிக்கமாட்டேன்.. அப்படி வித்தீன்னா எம் பொணத்தைத்தான் நீ பார்க்க வேண்டி இருக்கும்..” என்று கத்தினாள்.

அப்பா செய்வதறியாது கைகளைப் பிசைந்தபடி நின்றார்.

“வெறும்பயக் குடும்பத்துல பொறந்த வெளக்குமாறு வெள்ளித்தாம்பாளத்துலதான்

பேலுவேன்னுச்சாம்.. வக்கத்த பயலுக்குப் பொறந்ததுக்கெல்லாம் வாய் மட்டும் நீளுமாம் காதுவரைக்கும்..” எனத் தன் பங்குக்கு ஆரம்பித்தாள் கெழவி. ஆத்தாவின் குடும்பமானதையே கொத்துக்கறி போட்டுக் கொக்கியில் தொங்கவிட்டாள்.

“மூளி மூதேவி எல்லாம் மூலையில் கெடக்கா.. சீமையைப் பார்த்து எங்கூட்டு சீதேவி போவுதே..” எனத் தலையில் அடித்துக்கொண்டு அழ ஆரம்பித்தாள் ஆத்தா.

“சும்மா கத்தாதே.. என்ன பண்ண சொல்லுதே.. வய வரப்பெல்லாம் காஞ்சுக் கெடக்கு.. சம்பாசிச்சகாசெல்லாம் ஓரத்துக்கும் மோட்டாருதண்ணிக்கும் செலவாகிப்போச்சு.. இடுப்புக் கோவணந்தேன் மிச்சமுன்னுட்டு கெடக்கேன்.. பொத்திக்கிட்டுப் போவியா.. பொலம்புறவோ.. பொசுக்கெட்ட செறுக்கி..” என எகிறினார் அப்பா.

“ம்ம்ம்.. எல்லாம் என் தலைவிதி.. வக்கத்தவனுக்கு வாக்கப்பட்டா வெக்கத்த வித்துப்புட்டு வேசியாதேன் திரியணும் போல..” என அப்பாவின் தன்மானத்துக்கு ஆத்தா ஆப்படிக்க..

சட்டென்று பாய்ந்து வந்து ஆத்தாவின் தலைமுடியைப் பற்றி மாறி மாறி செவிட்டில் அறைந்தார்.. எட்டி உதைத்து சுவற்றோடு தள்ளினார்.. உதடு கிழிந்து இரத்தம் வந்த பிறகுதான் அடிப்பதை நிறுத்தினார்.. பாக்கு இடிக்கும் சத்தமும் பட்டென நின்றது. வரமறுத்துக் கதறிய செவகாமியைத் தரதரவென இழுத்துப்போனார்.

விடியும் வரை அப்படியே கிடந்தாள் ஆத்தா.

“எம்புட்டுக்குலே போச்சுது அந்த எளவு..?” என்ற கெழவியின் குரல் கேட்டபிறகுதான் ஆத்தா எழுந்து அமர்ந்தாள்.

“நேத்து ஒரு வெலயச் சொன்னான் இன்னிக்கு மாத்திப்பேசுதான்.. அந்தப் பரமன். போடா மயிராண்டின்னுட்டு ஏழுக்குக் கேட்ட நம்ம இப்ராகிம் பாய்கிட்டே கை மாத்திட்டேன் ஆத்தா.. இந்நேரம் சோலி முடிஞ்சிருக்கும்.. பெறவு ரெண்டு கிலோ கறி கொடுத்து விடறேன்னாரு..” என்ற அப்பா சொன்ன கடைசி வாக்கியத்தைக் கேட்டு “யாத்தி..” என மார்பில் அடித்தபடியே திட்டிக் கதவை எட்டி உதைத்துத் திறந்து வெளியே ஓடினாள் ஆத்தா..

வாசலில் நின்றபடியே “ஆத்தாளும் மவனும் நாசமா போயிடுவடே.. இந்தா பாருடே.. ஏஞ்செவகாமிக்கு மட்டும் ஏதாவது ஆச்சுதுன்னா புருசன் மாமியான்து பார்க்கமாட்டேன்.. ரெண்டு பேத்தையும் அருவா மணையால வவுந்து புடுவேன்.. இப்படி ரோசங்கெட்ட பீத்திங்கறதுக்கு பதிலா இந்த இத்துப்போன செறுக்கியோட எங்கிட்டாவது போயி நாண்டுகிட்டு சாவுடே.. தூ..” என உமிழ்ந்துவிட்டுக் கைநிறைய மண்ணை அள்ளித் தூற்றினாள்.. பிறகு “அய்யோ.. செவகாமி.. ஏஞ்சாமி.. உனக்கு என்னாச்சோ தெரியலையே..” என்று அலறியபடி ஓட ஆரம்பித்தாள்.

குறுமணலையும் சாம்பலையும் சாணைக்கல்லில் கொட்டி கத்தியைக் கூர் தீட்டிக்கொண்டிருந்தார் இப்ராகிம் பாய். கால்கள் பிணைக்கப்பட்டு கத்திக் கத்தி ஓய்ந்துபோய் மலங்க மலங்க விழித்தபடி கிடந்த செவகாமியை ஓரக்கண்ணால் பார்த்தபடியே பக்கத்தில் நின்றுகொண்டு இருந்த கரீம் பாயிடம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்.. “நல்லாக் கொழுத்த அயிட்டம்டே.. பத்துப் பன்னிரண்டாவது தேறும்.. தீவாளி செவலைக்கு இல்லடே.. நமக்கு..”

வயல்வரப்புகளில் எல்லாம் தடுக்கி விழுந்தபடி அசுர வேகத்தில் ஓடிக்கொண்டிருந்தாள் ஆத்தா.. நழுவும் கால்சரையை இழுத்துப் பிடித்தபடி கூடவே நாங்களும்..

உயர்த்திப் பிடித்த கத்தியோடு மண்டியிட்டு அமர்ந்து ஆகாயம் நோக்கிய இப்ராகிம் பாயின் உதடுகளில் ஹலாலுக்கான சுலோகங்கள் வெளிப்பட்டன.

கழுத்தில் கத்திவைக்கப்பட்ட கடைசி நேரத்தில் கேட்டது செவகாமிக்கு ஆத்தாவின் குரல் “ஏத்தா.. செவகாமி.. என்னையப் பெத்தவளே....”

குரல் வந்த திசையைப் பார்க்க எத்தனித்துத் தலையை உயர்த்திய வேளையில்.. கரகரவென அறுத்துமுடித்திருந்தார் இப்ராகிம்.

உதைத்துக் கால் பரப்பி துடித்து அடங்கிய செவகாமியின் உறைந்த விழிகளில் எப்படியும் வந்து மீட்டுப்போவாள் ஆத்தா என்ற ஏக்கம் மட்டும் கண்ணீர்க் கோடாய் வழிந்தபடி இருந்தது..

கரோனா (அ)

கடவுள் சிரித்துக்கொண்டிருக்கிறார்

அம்மையார் ஹைநூன்பீவி நினைவு சிறுகதைப் போட்டியில் இரண்டாம் பரிசு பெற்ற சிறுகதை

வயிற்றை வலி பிசைந்து
கொண்டிருந்தது...

தண்ணீரை நிரம்பக் குடித்தவள்,
இழுத்துப்பிடித்து வலிக்கும் வயிற்றை முக்கி
முணங்கிக்கொண்டே தடவிக்கொண்டாள்!

பதினைந்து நாட்களாகத் தொழில்
சுத்தமாகவே படுத்துவிட்டது... என்ன
செய்வதென்றே தெரியவில்லை!

நூறு இருநூறுக்கும் கூட எவனும்
வரமாட்டேன் என்கிறான்!

'சண்டாளப்பசங்க! இதுக்கு முன்ன வந்து
படுக்கும்போதெல்லாம் தெரியலையாம்
வியாதி வந்து கப்புன்னு ஒட்டிக்கும்னு!
இப்பத்தான் உலகத்தையே பயங்காட்டுதாம்
கரோனாக் கண்ணாவி! சாவு வந்து
ஒட்டிகுமாம்... ச்...ச்சேரித்தா!' - ஆத்திரத்தைத்
தொண்டைக்கிழுத்துக் காறித் துப்பினாள்..

'தேவிடியாத் தொழில் பண்ணதுன்னாலும்
ஐநூறுக்கும் அறுநூறுக்கும் படுத்தா
இப்படித்தான் வலுத்த காயவிட
வேண்டியிருக்கும்... வேற வேலைக்குப்
போகலாம்னு நெனைச்சாக்கூட எவனும்
என்னை நம்பவும் மாட்டான்... ஏன்டா இந்தத்
தொழிலுக்கு வந்தோம்' என்று இப்போதுதான்
முதன்முறையாக அலுத்துக்கொண்டாள்.

கரோனா பீதி இந்தியாவிற்குள்
நுழைந்த பிறகு கட்டித் தழுவுவதையும்,
கை குலுக்குவதையுமே தவறான
செய்கைகளாகக் கட்டமைக்கப்பட்டுவிட்டன...
எல்லோரும் பயத்தில் உறைந்து
கிடக்கிறார்கள்... நவதுவாரங்களையும்
மூடிக்கொண்டேயல்லவா திரிகிறார்கள்..

முன்பெல்லாம் உடம்பு
சரியில்லாதவரைப் போய், நேரில் பார்த்துக்

கைகளை ஆதுரமாகத் தடவிக் கொடுத்தாலே குணமாகிவிடும் என்ற சூழல் இருந்தது... இன்று தனிமைப்படுத்துவதுதான் மிகவும் சரியென்று மருத்துவமே சொன்னதும், வைரசின் வதந்திகளும் வைரசாகி தேசத்தையே சுத்தமாக முடக்கிப் போட்டுவிட்டது... முத்தமிடுவது தேசிய குற்றமென்று அரசாங்கம் அறிவிக்காத குறை ஒன்றுதான்! தேசமே மாஸ்க் போட்டுக்கொள்ளத் தொடங்கியாகிவிட்டது... மனிதனுக்குத்தான் தன் உயிரின் மீது எவ்வளவு ஆசை?!

கரோனா அட்ராசிட்டியில் அம்பாணி போன்றவர்களை பணக்கார அந்தஸ்தை இழந்துவிட்டபோது... சாதாரண வேசிக்கு என்ன நடக்கும் என்பதைச் சொல்லவா வேண்டும். அதுவும்கட்டித்தழுவுவதும் முத்தமிடுவதும் தானே அவர்களின் பிரதான மூலதனம்!

வயிற்றுக்குள்ளிருந்து புளிக்கரைசல் மேல் நோக்கி வருவது போல் நெஞ்சை எரித்தது... 'செத்துவிட்டால் தேவலாம்' என்று கூட நினைக்கத் தொடங்கினாள்...

புரோக்கர் நாயர்கிட்டே போன் செய்து "எந்தக் கஸ்டமரா இருந்தாலும் பரவாயில்ல நாயர்... சாப்பிட்டு ரெண்டு நாளாச்சிய்யா... நீ பாதிக்காச எடுத்துகிட்டு பாதிக்காச கொடுய்யா போதும்" என்று கெஞ்சிப் பாத்துவிட்டாள்.. அதுக்கவன் "நானே கடுப்புல இருக்கேன்... இதுல உனக்குப் பாதாமல்வா கேக்குதா... வைடி போனை" என்று திட்டிவிட்டுத் துண்டித்துவிட்டாள்...

'நாயர் எப்பவுமே காரியம் ஆகணும்னா கால்ல கூட விழுவான்... 10 பர்சண்ட் கொடு போதும்து சொல்லிவிட்டு, பார்ட்டிகிட்டே அதிகமாகக் காசைக் கறந்திடுவான்... எல்லாம் தெரியாமேயில்ல.. இருந்தாலும் என்ன பண்ணது? ஹைடெக் தேவிடியாளா இருந்தா அவருங்க காலை நக்கிக் குடிப்பானுங்க இந்தப் புரோக்கர் மூதிங்க... நாலு சந்துல படுக்குறவத்தானே என்ற எலக்காரம் இவனுங்களுக்குள்ளேயும் இருக்கத்தானே செய்யுது...' மனசுக்குள்ளேயே தன் மீதான வெறுப்பை விழுங்கிக்கொண்டாள்...

ஆட்டோ ரஹீமிற்கு போன் அடிச்சிப்

பார்க்கலாம் என்று தோன்றியது... அவன்தான் இவளுக்காக அடிக்கடி கருணைப்படுபவன்... இவள் வாழ்க்கையில் சந்தித்த ஒரேயொரு நல்ல மனுஷனாக அவள் மனதில் என்றும் உயர்ந்து நிற்பவன்... அவளை, அவன் எப்போதுமே செல்லமாக 'டியர்' என்றுதான் கூப்பிடுவான். சவாரிக்காக எப்போது போன் செய்து கூப்பிட்டாலும் அருகில் இருந்துவிட்டால், உடனே வந்து அவளைப் பிக்கப் செய்துகொள்வான்...

"இந்தத் தொழிலை விட்டிடு டியர்! இது கேவலம்ன்றதுக்காகச் சொல்லல... இதனால் உன் உடம்பு சீக்கிரமே வீணாப்போயிடும்... இன்னைக்கு உன்னை அமலாப்பால், ஹன்சிகான்னு சொல்றவன் எல்லாம் உன்னை மேயிறதுக்காகத்தானேதவிரவேற எதுக்குமில்லே... நீ சீரழிஞ்சிப் போய் நிக்கும்போது, எவனும் உன்னை வந்து எட்டிகூடப் பார்க்கமாட்டானுங்க..

அப்படியே பார்த்தாலும், நின்னு காறித் துப்பிட்டுப் போயிகிட்டே இருப்பானுங்க..."

ரஹீமின் பேச்சு அவளுக்குச் சற்று கசப்பாகவே இருந்தது... "உனக்கும் நான் சீரழியினம்ன்னுதான் ஆசையாக இருக்கா ரஹீம்?"

"அடி பைத்தியக்காரப் பெண்ணே! நீ பண்ண தொழில் உன் உடம்பை வைச்சித்தான் நடக்குதுன்னு உனக்குப் புரியுதா இல்லையா? வரவனெல்லாம்

சுத்தமானவன்னு உன்னால நிச்சயமா சொல்ல முடியுமா? அவனவனுக்குத் தெரியாமலேயே அவனவன் உடம்புல ஆயிரம் வியாதியை பர்மனெண்ட்டா வைச்சிகிட்டே திரியறானுங்க... நீயோ சின்ன வயசுப் பொண்ணு... நீ இந்தத் தொழிலுக்கு வந்ததுக்கு உனக்கு ஒரேயொரு காரணம்தான் பலமா இருக்கும்... ஆனால் இதிலிருந்து மீளறதுக்கான காரணங்கள் உனக்கு நிறையாவே இருக்கு டியர்... புரிஞ்சுக்க..."

அவன் சொல்வதும் சரிதான்... ஒருநாள் காலேஜ் பையன் ஒருவன் கூப்பிடுகிறான் என்று ஆசைப்பட்டுப் போனவளுக்கு, அங்கே தண்ணீயைப் போட்டுக் கொண்டு மூன்று பேர் காத்துக்கிடந்தார்கள்... முதலில் மறுத்தாலும் 2000 ரூபாய் நோட்டுக் கண்ணை உருட்டியுருட்டிப்

பார்த்துச் சம்மதிக்க வைத்துவிட்டது.. அதில ஒருத்தன் எப்பவும் இருமிக்கொண்டே சளியைக் கட்டியாகத் துப்பிக்கொண்டேயிருந்தான்.. போதை அவனுங்க தலைக்கு ஏறியதும் மூன்று பேருமே மிருகமாக மாறிக் கடிச்சிக் குதற ஆரம்பித்துவிட்டார்கள்... அவனுங்களுக்கு அவனுங்க வெறி மட்டுமே குறியாக இருந்தது... கடிச்சக் கடியில் உறுப்புகளெல்லாம் ரத்தம் கட்டிக் கொண்டன... இருமலுக்குப் பொறந்தவன் சளியை அவள் மூஞ்சியிலேயே துப்பினான்.. அவன் வாயிலிருந்து கிளம்பிய பொண நாத்தம், அவளின் குடலை முறுக்கியது... வீட்டிற்குத் திரும்பும்போது நடைப் பிணமாகத்தான் வந்து சேர்ந்தான்.. ரஹீம்தான் அவளை ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்துக் கவனித்துக்கொண்டான்... அந்த 2000ம் மட்டுமில்லாமல் ரஹீமின் சொற்ப பணமும் மருந்து செலவிற்கே மொத்தமாக முழுகிப்போனது..

ஒருநாள் அவள், அவனிடம் வெளிப்படையாகவே கேட்டாள், “ரஹீம்... என் கூடப் படுக்கணம்னு நீ எப்பவாது ஆசைப்பட்டிருக்கியா?”

சிரித்துக்கொண்டான் ரஹீம்... அந்தச் சிரிப்பில் ஒரு சோகம் இழையோடியது... “சின்ன வயசா இருக்கறப்ப.. எனக்கும் ஒருதங்கச்சியிருந்தா டியர்... வெளியே விளையாடிட்டிருந்தவ... திடீரென்று ஒருநாள் காணாமப் போயிட்டா... நாங்களும் தேடாத இடமில்ல.. இன்னைக்கு வரைக்கும் அவளைப் பற்றி எதுவுமே எங்களுக்குத் தெரியல... இன்னைக்கிருந்தா அவளுக்கும் உன் வயசுதான் இருக்கும்... நான் இப்பவும் அல்லாஹ்கிட்டே வேண்டிக்கிறதெல்லாம்... அவ உயிரோடிருந்தா உன்னை மாதிரி ஆகியிருக்கக் கூடாதென்கிறதுதான்...” அவன் அவளுக்குத் தெரியாமல் கண்களைத் துடைத்துக்கொள்வதைச் சைட் மிரரில் பார்த்துக் கலங்கிப்போனாள்.. ஒவ்வொருவருடைய ஓரிஜினல் பிம்பமும் சைட் மிரரில் பளிச்சென்று இருப்பதாக அவளுக்குப் பட்டது...

ரஹீமிற்குப் போன் போய்க்கொண்டே இருந்தது.. இரண்டு மூன்று முயற்சிகளுக்குப் பிறகுதான் இணைப்புக் கிடைத்தது.. இணைப்பில் ரஹீமின் அம்மாதான் பேசினாள்... அந்தப் பக்கத்தின் அழகை, சுனாமியாக வீசி இவளது நெஞ்சை சுண்டிவிட்டு நறுக்கென்று கிள்ளியதுபோல் வலித்தது... கண்கள் அவளையும அறியாமல் நீர்த்தாரையாகவே மாறி வழிந்தோடியது... ‘என்ன உலகமீது? மனிதம்

தின்னும் பேய்களாகவா இங்கு மனிதர்கள் மாறிவிட்டார்கள்?!”

ரஹீமின் அம்மா பேசியது இன்னமும் காதில் ஒலித்துக்கொண்டேயிருந்தது...

என்.ஆர்.சி, என்.பி.ஆருக்கு எதிரான போராட்டத்தில் கலந்துகொண்ட தன் மகனை, அங்கு நடந்த கலவரத்தில் போலீஸ் போர்வையில் நுழைந்த சிலர் அடித்துத் துவைத்துச் சாகடித்துவிட்டார்களாம்... ‘நாங்களும் இந்த நாட்டுக் குடிமக்கள்தானேம்மா... எங்கள் உரிமையைக் கேட்க எங்களுக்கே உரிமையில்லைன்னா இந்தத் தேசம் யாரைத்தான் தூக்கிச் சமக்க போகுது? என் மகனைக் கொல்ல இவனுங்களுக்கு யாரும்மா இந்த அதிகாரத்தைக் கொடுத்தது?!”

ரஹீமின் அம்மாவிற்கு ரஹீம் மட்டுமே துணையாக இருந்து வந்தான்... ரஹீமின் அப்பா அவன் சின்ன வயசாக இருக்கும்போதே இறந்துவிட்டதாக அவனிடம் ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறான். இப்போது யாருமேயில்லாத அனாதையாகிவிட்ட அந்தத் தாய் என்ன அவஸ்த்தையைச் சந்தித்துக்கொண்டிருப்பாள்...!

அந்தத் தாயின் கண்ணீர் நதியாக ஓடுவதைப் போலவும் தேசம் முழுவதும் அதில் மூழ்கித் தத்தளிப்பதைப் போலவும் காட்சியொன்றை மனதிற்குள் ஓடவிட்டவள் அயற்சியைத் தனக்குள் போர்த்திக்கொண்டாள்...

ஒரு நல்ல நண்பனை இழந்துவிட்ட தவிப்பு பசிக்குள் நுழைந்து குடல் நாண்களைச் சுருக்கு முடிச்சிப்போட்டுப் பிசைந்துகொண்டிருந்தது...

“ரஹீம்! நான் உன்னை ரொம்பவும் விரும்பினேன்னு உனக்குத் தெரியுமா? நான் எத்தனையோ தடவை மத்தவனையெல்லாம் நீயா நெனைச்சிப் புணர்ந்திருக்கேன்டா! நீயும் என்னை விட்டுட்டு இப்படிப் போயிட்டியே... நான் விரும்பறதை எப்பவும் கிடைக்கவுடாம செய்றதே இந்தக் கடவுளுக்கும வேலையாப் போயிடிச்சிடா.. உனக்கு இப்படியாகும்னு தெரிஞ்சிருந்தா... நான் உன்னைச் சத்தியமா விரும்பியே இருக்க மாட்டேன்டா...” என்று அழுதவள் அங்கிருந்த சுவரில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த அட்டைப்படக் கடவுளைக் கோபமாகப் பார்த்தாள்...

கடவுள் சிரித்துக்கொண்டேயிருந்தார்... “யோவ்! நல்லாச் சிரிய்யா.. நீ இருக்கியா? இல்லீயான்னு கூடத் தெரியாம உன்னையே கும்பிடுறோமே... எங்க பொழப்பு உனக்கு, ரொம்பவும் சிரிப்பாத்தான் இருக்கும்...!”

நாங்களும் எல்லார் மாதிரித்தானேயா உன்னையும் கும்பிடுறோம்? உனக்கு மட்டும் ஏன்யா இந்த ஓரவஞ்சனை? இப்ப இந்தக் கரோனாவைக் கூட எங்க பொழப்பக் கெடுக்கிறதுக்கின்னுதானே படைச்சி அனுப்பிச்சியிருக்கே... உன்னை இனியும் நாங்க கும்பிடுறதா? இல்லை எங்கேயாவது தூக்கிப் போடுறதா? என்று தெரியலையே!” என்று ஆதங்கங்களைத் திரட்டி அழுதாலும், கடவுள் ‘அதெல்லாம் என் காதில் சுத்தமாக விழுவே விழாது’ என்ற பாவனையில் அந்த அல்த்ராச் சிரிப்பை அப்படியே வைத்துக்கொண்டிருந்தார்...

கடவுள் நம்பிக்கை என்பது, எப்போதுமே பாதிதான் அவள்வசம் இருந்துவந்தது, இருந்தாலும் தொழிலுக்குப் போகும்போதெல்லாம் ஒரு ஊதுவத்தியையும் கொஞ்சம் பூவையும் அவளின் கடவுளுக்காக வைக்க அவள் தவறியதேயில்லை. யாருமேயில்லாத தனிமையில், அவளின் பேச்சுத் துணையும் கூட அவர்தான்!. அவரிடம் நெருங்கிக் கும்பிடும்போது மட்டும் தன்னைச் சுத்தமாய் வைத்துக்கொண்டு பயபக்தியுடன் இருப்பாள்...

இப்போதும் கடவுள் அவளையே பார்த்து, ஏனோ சிரித்துக்கொண்டேயிருந்தார்...

இப்போதுதான் அவளுக்கு நினைவிற்கு வந்தது... என்றோ, அட்டைப்படக் கடவுளின் பின்னால் இருநூறு ரூபாயை மடித்துவைத்தது! இது கூட அவளின் தொழில் முறையில் வந்த பணமல்ல... ஒருநாள் ஒரு ஆட்டோவின் பின்னாலிருந்து கட்டித்தழுவும் வேலையை முடித்துவிட்டு வரும்போது அனாதையாக அவளைப்போலவே கசங்கிக் கீழே கிடந்தது அந்த நோட்டு...! வீட்டிற்குள் வந்தவள் முதல் வேலையாகக் குளித்துவிட்டு, “இதையாவது வச்சிக்கக் கடவுளே! இதுவரைக்கும் நான் உனக்குன்னு எதுவுமே கொடுத்ததில்லை... இது கூட நான் யார்கூடேயும் படுத்து சம்பாரச்ச பணமில்லை... கீழே கிடந்ததுதான்.. நீயே வச்சிக்க” என்று சொல்லிவிட்டு வைத்தது.

பாவம் செய்த பணத்தில் அவள், கடவுளுக்கு காணிக்கைகள் என்று எதுவுமே வைத்ததேயில்லை...

இப்போது அந்தப் பணம் ஆபத்திற்குப் பாவமில்லை என்று தோன்றியது... “யோவ் கடவுளே! இதுக்குத்தான் நீ என்னை ரொம்ப நேரமா முறைச்சிப் பார்த்துக்கிட்டு, சிரிச்சிக்கிட்டே இருந்தியா? இருந்தாலும் நீ ரொம்ப மோசம்யா.. ரெண்டு நாளா.. என்னைக் கொலை பட்டினி போட்டுட்டியே!” என்று உரிமையுடன் ஆதங்கப்பட்டவள் அந்த நோட்டை எடுத்துக் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டாள்...

“இதைக் கொடுத்தாலே, உனக்கு நான் நன்றி சொல்வேன்னு மட்டும் நினைச்சிக்காத...! உன் மேல இன்னமும் செம காண்டலத்தான்யா இருக்கேன்! நீ சொல்லித்தராத புத்தியை எல்லாம் எனக்கு, என் ரஹீம்தான்யா சொல்லிக் கொடுத்தான்... நீ அவனை எடுத்துக்கிட்டாலும் இனிமேநான், என்ரஹீமோடுதான் அவன் சொன்ன மாதிரி வாழ முடிவெடுத்திருக்கிறேன்... அதுக்கு முன்னே நான் செய்ற கடைசித் தப்பா இதுவாவே இருந்திட்டுப் போகட்டும் என்னை மன்னிச்சிடு!” என்றவள் அட்டைப்படக் கடவுளைச் சற்றென்று ஆணியிலிருந்து கழற்றி...

“நீயொன்னும் இந்தக் காசை, எனக்குச் சும்மா கொடுக்க வேணாம்!” என்றவள் தன் முந்தானையை நழுவவிட்டு... இரண்டு கைகளால், தன் கடவுளை அள்ளிவாரி... நெஞ்சிலணைத்து முத்தங்களால் நிறைத்துக்கொண்டேயிருந்தாள்... கடவுள் இப்போதும் சிரித்துக்கொண்டேயிருந்தார்.

கரோனா மெல்லத் தன் கண்களை மூடி உயிரை மெதுவாக இழந்துகொண்டிருந்தது. ■

- ஜாஃபர் மெஹர்
- ஓவியங்கள் - அழ.ரஜினிகாந்தன்

மண்

அம்மையார் ஹைநூன்பீவி நினைவு சிறுகதைப் போட்டியில் மூன்றாம் பரிசு பெற்ற சிறுகதை

தள்ளுவண்டிப் பழக்கடையில் வாழைப்பழங்களை உற்று உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார் சிவசாமி.

“யோவ்... பெருசு... என்ன இப்படிப் பாக்குற? பழம் கண்ணுக்குத் தெரியலையா?” என்றார் கடைக்காரர்.

“ஆமாப்பா... உசுரோட ஒரு பழம் கூட கண்ணுக்குத் தெரியல. எல்லாமே செத்த பழமாக் கெடக்கு” என்றார் சிவசாமி.

“அது என்னய்யா செத்த பழம்?” என்ற கடைக்காரரிடம், “மரத்துல பழுத்தா உசுருள்ள பழம். மனுஷன் பழுக்க வெச்சா அது செத்த பழம். அது போகட்டும், சீப்பு என்ன விலை?” என்றார் சிவசாமி.

“அறுபது ரூபாய்” என்றதும் பேரம் பேசி, ஐம்பது ரூபாய்க்கு வாங்கிவிட்டு, “என்னைக்கு வெள்ளாமைக்கு உரத்த கண்டு புடிச்சானுகளோ அன்னைக்கே இந்த மண்ணை கொண்டுட்டானுக” என்று கடைக்காரர் காதுபடப் பேசியபடி நகர்ந்தார் சிவசாமி.

சிவசாமிக்கு வயது அறுபத்தைந்து. மா நிறம். முறுக்கிய மீசை. நேர்த்தியாக வாரப்பட்ட கேசம். இறுக்கமான தேகம். துணிவான குணம்.

பரம்பரைத் தொழில் மண் பாண்டங்கள் செய்வது. திருவு சக்கரத்தைச் சுழற்றிச் சுழற்றியே தோள்கள் விடைத்திருந்தன.

ஒரே மகன். பெயர் சங்கரன். திருமணமாகிச் சில ஆண்டுகள்கழித்தே சிவசாமி தந்தையானார். தான் படும் கஷ்டம் மகனுக்கு வேண்டாம் என்று நினைத்து சங்கரனைப் படிக்க வைத்தார். சங்கரன் படித்து முடித்து சென்னையில் ஒரு தனியார் நிறுவனத்தில் வேலைக்குச் சேர்ந்தார். பிறகு திருமணம், மகன், பதவி உயர்வு என்று நல்ல வளர்ச்சி. சென்ற ஆண்டு இதய அறுவை சிகிச்சை செய்துகொண்டார். சங்கரன் தனது மகன் தினேஷூடன் சிவசாமி வீட்டுக்கு வந்திருந்தார்.

அழகான அளவான ஓட்டு வீடு. வாசற் கதவின் இருபுறமும் இருதிண்ணைகள். வாசலில் விற்பனைக்கு விதவிதமான மண் பாண்டங்கள். அருகிலேயே திருவு சக்கரம். சற்று தள்ளி சூளை. பாண்டங்கள் உருவாக்குவதில் கை தேர்ந்தவர் என்றாலும் அழகழகான உண்டியல்கள் செய்து குழந்தைகளைக் கவர்ந்தார்.

“லட்சுமி...” என்று அழைத்தார்.

“இங்க இருக்கேன். வரேன்” என்றபடி

குளைக்குப் பின்புறம் இருந்து வந்தாள் சிவசாமியின் மனைவி. பானைக்கு ஏற்ற மூடியாய் இருப்பவள்.

“இந்தா.. பழம் வாங்கினேன். எங்க அவனுக்?”

“உள்ளிருக்கானுக. அவனுகசாப்பிட்டாச்சு. வாங்க சாப்பிடலாம்” என்று சொல்லிவிட்டு வீட்டுக்குள் நுழைந்தாள் லட்சுமி.

கை கால்களைக் கழுவிவிட்டு உள்ளே சென்று பாயில் அமர்ந்தார். பழைய சோறும் வெங்காயமும் இருக்க, சாப்பிட்டார்.

சங்கரன் ஆரம்பித்தார். “அப்பா.. இன்னும் பிடிவாதம் பண்ணாதீங்க. தயவு செஞ்சு எங்க கூடவே வந்துருங்கப்பா. இன்னும் எத்தனை நாளைக்குத்தான் இப்படியே கஷ்டப்படப்போறீங்க?”

“இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு இதே கேள்விய எங்கிட்ட கேக்கப் போற? என்னோட முடிவ நான் சொல்லிட்டேன். அதுல எந்த மாத்தமும் இல்ல. வேற ஏதாவது இருந்தா பேசு.”

“சரி. இதுக்கு மேல உங்க இஷ்டம். தினேஷ் உங்ககிட்ட எதோ கேட்கணும்னு சொன்னான்” என்று சங்கரன் சொன்னதும், தினேஷின் பக்கம் பார்வையைத் திருப்பினார் சிவசாமி.

தினேஷ் தாத்தாவின் அருகில் வந்து அமர்ந்தபடி சொன்னான்.. “தாத்தா... நானும் என் நண்பனும் சேர்ந்து ஒரு ஓட்டல் ஆரம்பிக்கலாம்னு இருக்கோம். அப்பாவும் அம்மாவும் சம்மதம் சொல்லிட்டாங்க. நீங்க என்ன நினைக்கிறீங்க தாத்தா?”

தினேஷை சில நொடிகள் உற்றுப் பார்த்துவிட்டுப் பேசத் தொடங்கினார்.

“இதோபாருப்பா... உங்க அப்பனைப்படிக்க வைக்கும்போது நான் பெருமைப்பட்டேன். ஆனால், இப்ப வருத்தப்படறேன். படிப்பு எதை எதையோ இன்னைக்குக் கொண்டு வந்துருச்சு. என் காலத்துல, ஒருத்தன் இன்னொருத்தனுக்குக் கடுதாசி எழுதி, அதுக்குப் பதில் கடுதாசி வந்து சேர்ப்பத்துநாள் ஆயிரும். இன்னைக்கு, கடலுக்கு அந்தாண்ட இருக்குறவன் இங்க இருக்குறவன் மொகத்த அப்பவே பாத்துப் பேசிடலாம். அந்த அளவுக்கு விஞ்ஞானம் வளந்துருச்சு. ஆனா.. ஆரோக்யம்? அத பொதச்சாச்சு. உன்னால இந்தச் சின்ன வயசுலயே ஒரு தெரு தாண்டி நடக்க முடியல. வண்டி தேடுற. உங்க அப்பன் இருதய நோயாளி. உங்க அம்மா.. சக்கரை வியாதிக்காரி. அன்னைக்கெல்லாம் இத்தனை ஆஸ்பத்திரிக

இல்ல. இத்தனை வியாதிக இல்ல. இன்னைக்கு எத்தனை வியாதி? எத்தனை ஆஸ்பத்திரி? போதாக்கொறைக்குப் புதுசு புதுசா வியாதிங்க வேற. இதே நிலமை நீடிச்சா இப்ப இருக்குற நகைக்கடை வீதி, ஜவுளிக்கடை வீதி மாதிரி உன் புள்ளைங்க காலத்துல ஆஸ்பத்திரி வீதி உருவாகி வீதி முழுக்க ஆஸ்பத்திரியா இருக்கும். ஏன்...? விஷம். மருந்துங்கற பேருல எல்லாம் விஷம்.

நான் பொறந்து மண்ணுல விழுந்த நாளுல இருந்து இந்த நொடி வரைக்கும் மண்ணோடயே வாழ்ந்துட்டு இருக்கேன்.

உங்கப்பன் சொல்லற மாதிரி இந்த மண்ணை விட்டுட்டு என்னால வரமுடியாது. என்னோட வாழ்க்கை மண்ணோட பெசஞ்சு கெடக்கு.”

“தாத்தா... நான் கேட்டது என்ன? நீங்க சொல்லுறது என்ன? புரியல தாத்தா” என்ற தினேஷிடம் தொடர்ந்தார் சிவசாமி.

“எப்படிடா புரியும்? புரியாது. காசு காசன்னு அலையுற வரைக்கும் இது எதுவுமே உங்களுக்குப் புரியாது. மனுஷன் துப்புற எச்சியில இருந்து மனுஷனோட எல்லாக் கழிவையும் ஏத்துக்கிட்டு, மனுஷன் செத்துப்போனா நாத்தம் புடிச்ச அவன் உடம்பையும் ஏத்துக்கிட்டு மனுஷனுக்கு நல்லத மட்டுமே தருது இந்த மண்ணு. நானும் உன் பாட்டியும் இன்னைக்கு வரைக்கும் மண் பானைல ஆக்கித்தான் சாப்பிடறோம். முடிஞ்சு வரைக்கும் நல்ல சாப்பாடா சாப்பிடறோம். நாங்க வியாதியோடவா இருக்கோம்? நல்லாத்தானே இருக்கோம்? உங்கள மாதிரி குக்கர்ல ஆக்கித் திங்கல நாங்க. குக்கரு வேலை முடிஞ்சதும் விசில் அடிக்குதுன்னு நீங்க சொல்லுவீங்க. அது, விசில் அடிச்ச வியாதிய கூப்பிடுதுன்னு நான் சொல்லுவேன்” என்று சொன்னபடியே ஒரு சிறிய ஏளனச் சிரிப்பை உதிர்த்தார்.

அப்போது வீட்டு வாசலில் இருந்து சிவசாமியைக் காட்டிலும் சற்று வயது கூடிய மளிகைக்கடை நாராயணன் அழைத்தார்.

“சிவசாமி... ஏப்பா சிவசாமி...”

“ஐயா இதோ வந்துட்டேன். வாங்க சாப்பிடலாம்..” என்றார் சிவசாமி.

“இருக்கட்டுமப்பா. எதுத்த வீட்டுக்காரம்மா செத்துப்போச்சு. அரைமணி நேரமாச்சு. கடைய சாத்திட்டேன்..” என்றார் நாராயணன்.

“அடடா... முந்தாநாள் பஸ்ஸுக்கு நின்னுட்டு இருந்ததைப் பாத் தேன்” என்ற

சிவசாமியிடம்,

“ஆமா... உடம்பு சரியில்லாம இருந்துச்சு. என்னத்த சொல்ல? நேரம் வந்தா எல்லாரும் போயிச் சேர வேண்டியதுதான். இன்னொரு கொடுமை தெரியுமா? அந்தம்மா பையனுக்கு நேத்து ராத்திரிதான் ஆபரேஷன் செஞ்சு வலது கால எடுத்திருக்காங்க. நாசமாப் போன சக்கரை வியாதி அவனுக்கு. இந்தம்மா காரியத்த அவன்தான் செய்யனும். இந்த நிலையில் எப்படி அவன் செய்யப்போறானோ. பாவம்..” என்றார் நாராயணன்.

அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு வருத்தத்துடன் அமைதியாக மட்டுமே நிற்க முடிந்தது சிவசாமியால்.

“அரிசி வண்டியில் வருது. திருப்பி அனுப்ப முடியாது. இங்க திண்ணையில் இறக்கி வெச்சுட்டுப் பெறகு எடுத்துக்கட்டுமா?” என்றவரிடம்,

“தாராளமா வைங்கய்யா. இத கேக்கனுமா என்ன?” என்ற சிவசாமியிடம் விடைபெற்றுச் சென்றார் நாராயணன்.

வீட்டுக்குள் வந்த சிவசாமி, “கொஞ்சம் தண்ணி குடு லட்சுமி” என்று கேட்டுவிட்டு சுவற்றில் சாய்ந்து இடது காலை நீட்டி வலது காலை மடக்கிக் குத்தவைத்து, முட்டியின் மேல் வலது கையை வைத்தபடி அமர்ந்தார்.

தண்ணீரைக் குடித்தார். அந்த இடம் அமைதியாக இருந்தது.

லட்சுமி சொன்னாள், “விடுங்க. யாருதான் சாகாம இருக்கப்போறோம்? விதி முடிஞ்சா போக வேண்டியதுதான். இதுக்கு இப்படி உக்காந்துட்டா சரியாப் போய்டுமா?”

சிவசாமி பேசத் தொடங்கினார்.

“அதென்னமோ சரிதான் லட்சுமி. ஆனா அடுத்த தெருவுல ஒருத்தனுக்குக் கால் போயிருச்சன்னு வெறுமனே கவலைப்பட முடியல என்னால. கல்யாண வயசுல அவனுக்கு ரெண்டு பொண்ணுங்க. கடவுள் புண்ணியத்துல அதுங்களுக்குக் கல்யாணம் நடந்துடும். ஓடியாடி வேலை செய்யாட்டாலும் வண்டியில் உக்காந்து உருட்டியாவது கல்யாணத்த நடத்திருவான். என்ன?... ஆசீர்வாதம் வாங்க புள்ளைங்க காலுல விழற நேரம் இவன் ஒத்தக் காலோட நிக்கனும். எல்லாம் அசாக்ரதை. நோயில்லாம வாழறதுதான் சொத்து சொகம்ன்னு ஒருத்தருக்குமே புரியல. சொகமானவாழ்க்கைக்கு இந்த உலகம் தப்பா ஒரு வார்த்தைய கண்டுபிடிச்சு வச்சிருக்கு. அதுக்குப்

பேரு பணம். மனுஷன் எப்ப பணத்துக்குப் பின்னால் ஓட ஆரம்பிச்சானோ அப்பவே எல்லாம் முடிஞ்சு போச்சு. பணத்தாசை புடிச்ச மண்ணுல உரத்த கொட்டிக் கொட்டி வெளையுற எதுலயுமே உருப்படியான சத்து இல்லாமப் போச்சு. வெவசாயத்த சாகடிச்சு கட்டிடம் கட்டுறான். ஆத்து மணல தோண்டித் தோண்டி அதையும் பாழாக்கிட்டான். ஆரோக்யத்த கொன்னுட்டு, எதுல முன்னேறி என்ன பிரயோசனம்? விஞ்ஞானம் படிக்கறது எதுக்கு? வெஷத்த திங்கறதுக்கா? மனுஷன் மனுஷனே கெடுத்துக்கிறதுக்குப் பேருதான் முன்னேத்தமா? இப்பல்லாம் புள்ளைங்களுக்குப் பெத்தவங்க சேத்து வச்சிருக்கிற சொத்து, வியாதிங்கதான். முன்னெல்லாம் பெத்தவங்க சாகறத புள்ளைங்க பாத்தாங்க. ஆனா இப்ப... புள்ளைங்க சாகறத பெத்தவங்க பாக்கற கொடுமை நடக்க ஆரம்பிச்சிடுச்சு”.

தினேஷ், சிவசாமிக்கு அருகில் அமர்ந்து சொன்னான், “தாத்தா, நீங்க சொல்லுறது புரியுது. ஆனா, ஓட்டல் தொழில் செய்ய எடுத்த முடியல நான் மாத்த முடியாது தாத்தா.”

தினேஷை வெறித்தபடி பார்த்தார் சிவசாமி.

தினேஷ் தொடர்ந்தான். “தாத்தா, மெயின் ரோட்டுல என் நண்பனோட காலி இடம் ஒன்னு இருக்கு. அங்கதான் ஓட்டல் ஆரம்பிக்க இருக்கோம். நீங்க சொன்ன ஒவ்வொரு விஷயமும் என்னைத் தெளிவுபடுத்திடுச்சு. அந்த இடத்துல முன்னால ஓட்டல் கட்டிட்டுப் பின்னால் இருக்குற இடத்துல இயற்கையான முறையில் உரம் போடாம காய்கள் பயிர் செஞ்சு அதைச் சமையலுக்கு எடுக்கப்போறேன். பாரம்பரிய சாப்பாடுகள மண் பாணைகள்ல சமைச்சு வியாபாரம் செய்யப்போறேன். ஒரு கை ஓசையாகாது. என்னோட ஒரு கைய தரப்போறேன். ஓசைய எழுப்ப பல கைகள் கண்டிப்பா வந்து சேரும் தாத்தா”.

மகிழ்ச்சி நிறைந்த மென்மைப் புன்னகையுடன் தினேஷின் கேசம் கோதியபடி சிவசாமி சொன்னார்,

“மண்ணைக் கொன்னுட்டு, மனுஷனால வாழ்ந்துற முடியாதுடா.”

தாத்தாவின் கையும் பேரனின் கையும் ஒன்றையொன்று இறுக்கமாகப் பற்றிக்கொண்டன.

அதைக் கண்டு நெகிழ்ச்சியில் கொஞ்சம் ஈரமாகித்தான் போனது, அவர்களைச் சுமந்துகொண்டிருந்த மண்.

குளோரியா ஃப்யூர்டஸ் கவிதைகள்

தமிழில் : சமயவேல்

எனது தாத்தாவுக்கு எனது அப்பா எழுதிய
கடிதம்
இங்கே நான், உங்கள் பெட்ரோ
எழுதுகிறேன்,
இந்த வினோத உலகத்தில்
பணக்காரர்கள் கூட மகிழ்ச்சியாக இல்லை,
மோட்டார் வாகனங்கள்,
வைட்டமின்கள், பால்பவுடர் எல்லாம்
ஏற்கெனவே கண்டுபிடிக்கப்பட்டன.
அரசாங்கங்களை நாம் மாற்றுகிறோம்
ஆனால் எதுவும் முன்னேறவில்லை,
எதிராக, அதிக எண்ணிக்கையில், அவர்கள்
*கான்வெண்டிஷனல் சேரிகளை
உருவாக்கினார்கள்
அங்கே கன்னியாஸ்திரீகள் நமக்காக

பிரார்த்தனை செய்கிறார்கள்
-தோட்டத்தில் அவர்களிடம் ஆப்பிள்கள்
இருக்கின்றன அவர்களால் உண்ண
முடியாது-
மேட்ரிட்டில் அங்கே ஒரு பீப்பாய் ஆர்கள்
இருக்கிறது...
போருக்குப் பிந்தைய நாள்களில் உங்களது
நீதிநூல் தொகுப்புகளை விற்றுவிட்டேன்
உங்களுடைய காகிதக் கடிகாரத்தை
மட்டும் பத்திரமாக வைத்திருக்கிறேன்,
பையன்கள் வளர்ந்துவிட்டார்கள் நடிகர்கள்
ஆக விரும்புகிறார்கள்
மரியாவுக்குத் திருமணம் ஆகிவிட்டது
குளோரியா செய்யுள்கள் எழுதுகிறாள்
எனக்கு ஆஸ்துமா இருக்கிறது அது

உங்களிடம் என்னைக் கொண்டுவருகிறது, நான் உங்களிடம் விரைவில் சொல்கிறேன், பை-பை, பெட்ரோ.

*கான்வெண்டில்லோ : அர்ஜென்டைனா, உருகுவே, பெலிவியா, ஸ்பெயின் ஆகிய நாடுகளில் உருவாகிய புறநகர்ச் சேரிகள்.

(குளோரியா ஃப்யூர்டஸ் கவிதைகள், பக்கம் : 88)

கடித வடிவு, புனைவு; பேசுபொருள், தன்னிலையின் எதார்த்தம் மூலமாகவே சமூக எதார்த்தமும்; ஒரு கவிதை, படிப்பவன் உள்ளத்தில் பாதிப்பை ஏற்படுத்த வேண்டும்; வாசகனை யோசிக்கவைக்க முடிந்தால் நல்லது; இதுதான் எதார்த்தக் கவிதையின் பயன்பாடே; இப்படிப் பார்க்கையில், முற்போக்குக் கவிதைகள், 'வானம்பாடி'க் கவிதைகள் என்ன சாதித்தன?

இந்தக் கவிதையை முன்வைத்துச் சில கேள்விகள்:

1. நமது தமிழ்ச் சமூக எதார்த்தம் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ள கவிதைகள் ஒரு தொகைநூல் அளவுக்கு இருக்குமா? இல்லையெனில் ஏன்?

2. ஐம்பதாண்டுக் காலத் திராவிடக் கட்சிகளின் ஆட்சியில் தமிழகத்தில் நேர்ந்திருக்கும் மாற்றங்கள் நவீன கவிதையில் தென்படுகின்றனவா? இந்த நவீன கவிதையை வைத்து, தமிழ் வாழ்வை அறிந்துகொள்ள முடியுமா?

3. கவிதை என்பது, ஓர் இனத்தின் பண்பாட்டு ஆவணம், அரசியல் / சமூகப் பதிவு எனக் கொண்டால் நவீன தமிழ்க் கவிதை அவற்றையெல்லாம் பூர்ணமாகச் சாதித்திருக்கிறதா?

4. கவிதைதான் ஜனநாயகப்படுத்தப்பட்டுவிட்டதே, சுதந்திரமாக்கப்பட்டாயிற்றே, சமத்துவம் நிலவுகிறதே, பிறகேன், இதுபோலக் கவிதைகள் நம்மிடம் ஆக்கம் பெறவில்லை?

ந.பிச்சமூர்த்தி, ஆத்மாநாம், ஞானக்கூத்தன், தேவதேவன், கலாப்ரியா, சுசுமாரன், சமயவேல், ஸ்ரீநேசன், யவனிகா ஸ்ரீராம், லக்ஷ்மி மணிவண்ணன், கண்டராதித்தன், ஷங்கர் ராமசுப்ரமணியன், வெய்யில் முதலானோரின் கொஞ்சம் கவிதைகள் உண்டுதாம்; இவை போதுமா?

5. வெகுமக்கள் ஸ்திதியைப் பேசாதவரை, நவீன தமிழ்க் கவிதைக்குப் பெறுமதி இருக்குமா? நூலகத்துறைதான் வாங்காது

ஒதுக்குமா?

• நாம் இல்லாமல் எது கடவுளாக மாறும்? கடவுளைப் பற்றிய வருத்தமான விஷயம் அவரைக் கடவுளால் பார்க்க முடியாது. அவரால் அவரது புதிய தொப்பியை அணியமுடியாது நம்மால் முடியும்மற்றும் பிரார்த்தனைக்குப் போகமுடியும் எல்லாம் வல்லானாகிய அவரால் முடியாது, நன்றிகூறவோ அல்லது பள்ளிக்கு மட்டம் போடவோ அல்லது தெருவிளக்குகளின்மேல் ஒரு கல்லை எறியவோ நாமில்லாமல் எது கடவுளாக மாறும்? (பக்கம் : 62)

இவ்வண்ணம் இருப்பதுவே உண்மையான "மானுடம் பாடும்" கவிதை; இப்படி ஒரு கவிதை எழுதினாலே போதும், நம்முடைய so called முற்போக்குகள்; சுருக்கம், எளிமை, தெளிவு, கூர்மையான பகடி எல்லாம் சரியாக இசைந்து ஒரு சீரிய கவிதை; விஷயத் தெரிவும் சொல்லும் வித்தையும் கூடிக் கலந்திருப்பதை அவதானிக்கலாம்; குளோரியா ஃப்யூர்டஸ் கவிதைகளைப் படியுங்கள், தோழர்களே.

* சென்று வா ஞாபகமே சென்று வா நான் உன்னை மறக்க விரும்பினேன், அதைவிடவும் அதிகமாக என்னைமறப்பது எனக்கு தேவைப்பட்டது. அதைச் செய்ய நான் முயன்றேன், அதை என்னால் செய்யவும் முடிந்தது. நான் கொண்டிருந்த ஆசை மிகத் தீவிரமானது. எனது மூளையில் நியூரான்களின் கசிவு இருந்தது இப்போது எனக்கு மற்ற விஷயங்கள்கூட மறந்துபோயின. மிகச் சிறிய காலணிகளோடு எனது முதல் தேவ விருந்து நாளில் என்ன துயரம் அடைந்தேனோ மூன்று ஆண்டுகள் உள்நாட்டுப் போரின்போது என்ன துயரம் அடைந்தேனோ நான் நீந்தக் கற்றுக்கொண்டபோது என்ன துயரம் அடைந்தேனோ அது மட்டுமே ஞாபகம் இருக்கிறது. ஆனால் சமீபத்திய விஷயங்கள்கூட எனக்கு ஞாபகம் இல்லை...

எனது மூக்குக்கண்ணாடியை எங்கே வைத்தேன்?
எவ்வளவு ஞாபக மறதி கொண்டவளாக நான் இருக்கிறேன்!
என்னுடைய தலை மிக மோசமானது.
(ஒரு மோசமான இதயம் இருப்பது விரும்பத்தக்கது.)
நான் நெடுங்காலம் வாழ்வேன்.
எதற்காக என்று எனக்கு ஞாபகம் இல்லாமல் போனாலும்.

(பக்கம் : 83)

தன்மையில்தான் பேசப்படுகிறது;
தன்னிலைதான். முதுமையில் நினைவாற்றல் குன்றுவது இயல்பு; இங்கே அது தன் வாழ்வின்னாடாக; தனிப்பட்ட முறையில் இந்தக் கவிதை எனக்குப் பிடித்தமானது; காரணம், இந்த மறதி, என் அனுபவம் (நான் எழுதாமல் போனேன்); போலவே, சிறு வயது ஞாபகங்கள் அழியாதவையாக இருப்பதும், அண்மைக்கால / நேற்று / முந்தாநாள் நிகழ்வுகள் மறந்துவிடுவதும்; தலைப்பு, எனக்கு விருப்பமானது; கூடவே, முதல் வரியும்

“என்னுடைய தலை மிக மோசமானது”,
 (“ஒரு மோசமான இதயம் இருப்பது விரும்பத்தக்கது”) வரிகளும்; ஒரு கவிதையில் தன்னை அடையாளம் காணமுடியுமென்றால், அது பேறுதானே; இதுமாதிரி ஒரு கவிதை நான் எழுதுவேன்- ‘சாயல்’ வராது இருக்குமென்றால்; குளோரியாதான் எழுதிவிட்டாரே என அமைதியாக இருப்பதே உத்தமம், இல்லையா.

எழுதக்கூடாது

ஒரு செய்தித்தாளில் வேலை பார்க்கிறேன் நான் முதலாளியின் செயலாளராக இருக்கமுடியும், வெறும் ஒரு துப்புரவுப் பெண்ணாக இருக்கிறேன்.
எவ்வாறு எழுதுவது என்று எனக்குத் தெரியும், ஆனால் எங்கள் நகரில் அவர்கள் பெண்களை எழுத அனுமதிப்பதில்லை.
எனது வாழ்க்கை பொருளற்று இருக்கிறது, கெட்டது எதையும் நான் செய்வதில்லை ஏழையாக வாழ்கிறேன், வீட்டில் தூங்குகிறேன், மெட்ரோவில் பயணம் செய்கிறேன், என்னிடம் கொஞ்சம் குழம்பும் ஒரு பொரித்த முட்டையும் இருக்கிறது, எனவே அவர்கள் அதைப் பின்னர் சொல்லட்டும்.
நான் பழைய புத்தகங்கள் வாங்குகிறேன், சத்திரங்களில் தங்குகிறேன், மேலும் ட்ராம்களில், தியேட்டர்களிலும் நுழைகிறேன், மிச்சத்தில் உடைகள் வாங்குகிறேன், நான் ஒரு வினோத வாழ்க்கை வாழ்கிறேன்...

(பக்கம் : 66)

இக்கவிதையில் ஓர் ஆத்மா உறைந்திருக்கிறது; தன்னிலை; தன்மைக்கூற்று; கவி வாழ்வு; “எனது வாழ்க்கை பொருளற்று இருக்கிறது” எனும் வரியும் “நான் ஒரு வினோத வாழ்க்கை வாழ்கிறேன்” எனும் வரியும் தொந்தரவுபடுத்துகின்றன.

இந்தக் கவிதையை சாக்காகக் கொண்டு.....

1. நவீன தமிழ்க்கவிதை ஏன் இயல்பும் எளிமையும் உள்ளதாக இருக்கக்கூடாது, தத்தம் தன்மைக்கேற்ப?

2. அலங்காரம் துறந்தால் இன்னும் நிறைய பேருக்குப் போய்ச் செரும், இல்லையா?

3. அனுபவம் / உணர்வு, பொருள்செறிவு

கொண்டிருப்பின் யார் புறக்கணிக்க முடியும்?

சில வேண்டுகோள்கள்

1. பொதுநூலகத்துறை கவிதை புல்தகங்கள் வாங்குவதில்லை என்பதனால், நூலக வாசகர்கள் பார்வைக்கு வர வகையில்லை; எனவே மக்கள் பிரதிநிதிகளான நம்முடைய மாண்புமிகு நாடாளுமன்ற / சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள், ஊராட்சி ஒன்றியத் தலைவர்கள், நகராட்சி மற்றும் ஊராட்சித் தலைவர்கள் தங்கள் தொகுதி / பகுதிக்குட்பட்ட கிளை நூலகங்களுக்கு, இதுபோன்ற கவிதை நூல்களைச் சொந்தப் பொறுப்பில் வாங்கித் தந்தால் நல்ல செயலாகவே அமையும்.

2. அறுபதுகளில், திராவிட முன்னேற்றக் கழக மேடைகளில் / விழாக்களில் நூல்கள் பரிசு வழங்குவது ஒரு பண்பாடாகவே இருந்தது; டாக்டர் மு.வரதராசனார், தமிழ்த் தென்றல் திரு.வி.க., முதலானோரை அநேகம் பேர் தெரிந்துகொள்ள, அண்ணா முதல் அத்தனை பேரும் பங்காற்றியிருக்கிறார்கள்; இன்று, நல்ல கவிஞர்களை நாடறியச் செய்ய, தி.மு.க., முன்வர வேண்டும்; இன்றைய தினம், படைப்பிலக்கியத்தைப் பேணுவதும் எந்த ஓர் இயக்கத்துக்கும் பொறுப்பான ஒன்றுதான் - அஃது முற்போக்கோ பிற்போக்கோ நற்போக்கோ எதுவானாலும்.

3. தமிழைச் சொல்லி வளர்ந்தவர்கள் / வாழ்பவர்கள் எண்ணற்றோர்; அவர்கள் எல்லோரும் கவிதைத் தொகுப்புகளை வாங்கினாலே போதுமே; தமிழினத்தின் ஆதிமுதல் கலாசார அடையாளமே கவிதைதான்; இனமும் மொழியும் பெருமிதப்பட்டுக்கொள்ள இருக்கும் ஓர் அரிய செல்வக்களஞ்சியம் சங்கக் கவிதை; அதன் தொடர்ச்சி / நீட்சி நவீன கவிதை; அதன் வளர்ச்சிக்குத் துணை செய்பவை மொழிபெயர்ப்புக் கவிதை நூல்கள்; அவற்றை வாங்குவதும் தமிழ் வளர்ச்சிதான்; இவ்வளவுக்குப் பிறகும் சொல்லவேண்டுமா?

ஏழைக்கழுதை!

ஒரு கழுதை, கழுதையாக இருப்பதிலிருந்து ஒருபோதும் நிறுத்தமுடியாது ஏனெனில் கழுதை ஒருபோதும் பள்ளிக்கூடம் போவதில்லை, கழுதை ஒருபோதும் குதிரை ஆகமுடியாது, ஓட்டப்பந்தயங்களில் கழுதை ஒருபோதும் ஜெயிக்கமுடியாது,

ஒரு கழுதை கழுதையாக இருப்பதில் என்ன தவறு இருக்கிறது?

கழுதைகளின் கிராமத்தில் பள்ளிக்கூடம் இல்லை,

ஒரு கழுதை அதன் வாழ்க்கையை வேலை செய்தே கழிக்கிறது,

ஒரு வண்டியை இழுப்பது, வலியோ அல்லது புகழோ இல்லாமல்

மேலும் வார இறுதிகளில், சக்கரத்தில் கட்டப்படுகிறது,

எவ்வாறு வாசிப்பதெனக் கழுதைக்குத் தெரியாது,

ஆனால் அதற்கு ஒரு ஞாபக சக்தி இருக்கிறது,

கழுதை முடிவுக்கோட்டை கடைசியாக அடைகிறது,

ஆனால் கவிஞர்கள் அதனிடம் பாடுகிறார்கள்!

கழுதை ஒரு கேள்வாஸ் குடிசையில் தூங்குகிறது,

கழுதையை கழுதை என்று அழைக்காதீர்கள்,

'மனிதனின் உதவியாளர்' என்று அழையுங்கள்

அல்லது அதை ஒரு ஆளாக மதியுங்கள். (பக்கம் : 74)

தலைப்பு: 'ஏழைக்கழுதை'

பணக்காரக் கழுதை வேறே உண்டா, என்ன? கழுதைதான் பேசுபொருள்? இல்லை, குறியீடு? இந்தமாதிரி கவிதைகள் வாசகப் பங்கேற்புக்கு விட்டுவிடுவதுதான் சரி; நான் யூகித்துக்கொண்டேன்; நீங்களும் அர்த்தப்படுத்திக்கொள்ளுங்கள்; அபூர்வமான கவிதை; அற்புதமான கவிஞர்;

பென்சில்வேனியா காடுகளில்

ஒரு ராட்சத மரம் தற்கொலை செய்துகொள்கையில்,

பட்டுப்போயும் பறவைகள் வராமலும் இருப்பதில் அலுப்புற்று,

மனிதர்கள் வந்து வெட்டிச் சாய்ப்பதற்குக்

காத்திராமல்
 காற்று சாய்ப்பதற்கும் காத்திராமல்,
 இலைகளற்ற தனது அண்மைக்கால
 இசையை வெளியிடுகிறது
 -கூடுகள் இருந்த இடத்தின் வெற்றிட
 வெடிப்பு-
 அதன் எல்லா மரத் துவாரங்களும்
 நறநறவென நொறுங்குகிறது
 இரண்டு சொட்டு மரச்சாறு இன்னும்
 விழுகிறது
 அதன் தண்டு காற்றில் வெடித்துச்
 சிதறும்போது,
 அதன் பெரும்பாரம் மலை வழியாக
 உருளும்போது
 ஓநாய்கள் கதறுகின்றன மற்றும் மான்கள்
 நடுங்குகின்றன,
 அணில்கள் இவை எல்லாவற்றையும்
 சந்திக்கப்போகின்றன
 இறந்துகொண்டிருப்பது ஏதோ ஒரு அழகு
 என்பதை உணர்ந்தவாறு.

(பக்கம் : 68)

முதல் வரி; தற்குறிப்பேற்றுத்
 தொடங்குகிறது; அடுத்துள்ள ஐந்தாறு வரிகளும்
 அப்படியே தொடர்கிறது; பிறகு, எதார்த்தமான
 விவரணங்கள் / தகவல்கள்; இறுதி ஈரடியில்
 கவியின் தரிசனம்; அது, தற்குறிப்பேற்றுத்தானே
 இருக்கமுடியும்?

நவீன தமிழ்க்கவிதையில் காணக்
 கிடைக்காத அனுபவம்; பட்டுப்போன மரம்,
 இறுதியில் சாய்ந்து விழத்தானே செய்யும்?
 கவியின் பார்வையில், அது 'miracle' ஆக
 மாற்றப்படுகிறது; இளங்கவிஞர்கள், புதிதாய்
 எழுதிக்கொண்டிருப்பவர்கள் எல்லோரும்
 இதுபோலக் கவிதைகளிலிருந்துதான்
 கற்றுக்கொள்ள முடியும்; முன்னம்
 சொல்லப்படாத ஒரு விஷயம், வித்யாசமான
 சொல்முறை; கவிதை உணர்தலுக்கானதாக
 இருக்கையில் உயர்வானதாகவே இருக்கும்.

•
 நீ ஒரு பாத்திரம் துடைக்கும் துணி என
 உணர்ந்தால்
 நீ ஒரு பாத்திரம் துடைக்கும் துணி என
 உணர்ந்தால்
 ஒரு கேலிப்பொருளைப் போல
 ஒரு உமியைப் போல
 உனது துயரங்களுக்கு நீ நீர் ஊற்றாதே
 அது உன்னுடைய தோல்வி அல்ல
 (தோல்வி அவனுடையது)
 தன்னை சுத்தப்படுத்துவதற்காக உன்னைப்

பயன்படுத்திய ஆள்
 பாத்திரம் துடைக்கும் ஒரு பழைய
 துணியைப் போல
 உன்னைத் தூக்கி எறிந்தவன், உனது
 சக்தியை உறிஞ்சி எடுத்தவன்,
 உன்னை அனுபவித்துவிட்டு ஒரு செத்த
 பூச்சியைப்போல
 உன்னை நசுக்கியவன், அவன் உனது
 கனிக்குள் கடித்துவிட்டு
 உன்னிடம் மீதமிருந்ததை வெளியே தூக்கி
 எறிந்தவன்,
 தூய மற்றும் எளிய வெல்வெட் கூடு.
 நீ ஒரு பாத்திரம் துடைக்கும் துணி
 கேலிப்பொருள்
 அல்லது உமி என்றால்,
 உனது விதைகளை நீ உனக்குள்ளேயே
 விதை!
 பிறகு நீ மீண்டும் பூப்பாய் ஒரு ஓவியத்தில்
 ஒரு கவிதையில்,
 அல்லது ஒரு உமி என்றால்
 பட்டினியில் இருக்கும் ஒரு குழந்தையின்
 உணவில்,
 (அதைத்தான் நான் செய்தேன்).

(பக்கம் : 50)

பேசுபொருள், புதிது, மனிதார்த்தமானது;
 இவருடைய எல்லாக் கவிதைகளுமே
 அப்படித்தான்; சொல்வண்ணம், நம்முடைய
 நவீன கவிதையில் இல்லாதது; யாருக்கு
 மொழியப்பெறுகிறது? “உன்னை
 அனுபவித்துவிட்டு ஒரு செத்த பூச்சியைப்போல
 / உன்னை நசுக்கியவன், அவன் உனது கனிக்குள்
 கடித்துவிட்டு / உன்னிடம் மீதமிருந்ததை
 வெளியே தூக்கி எறிந்தவன்” என்ற கதிக்கு
 ஆளாகியவருக்கு; அதுபோன்றவர்களுக்கு.
 அதற்காக ஓய்ந்துபோய் விடலாகாது, என்ன
 செய்தால், என்ன ஆகலாம் என்று நம்பிக்கையும்
 தருகிறார்; “அதைத்தான் நான் செய்தேன்”
 என்றும் கூறுகிறார்; வாழ்க்கையைச்
 சீரமைத்துக்கொள்ள வழிகாட்டும்
 தமிழ்க்கவிதையில் எத்தனை இருக்கும்? அது
 கவிஞரின் சமூகப்பொறுப்பு இல்லையா?

•
 குளோரியா ஃப்யூர்டஸ் கவிதைகள்
 மூன்று வகையில் அமைந்திருக்கின்றன, (என்
 பார்வைக்கு);
 1. தன்னிலை பிரதானம்; நிறைய
 கவிதைகள் தன்மைக்கூற்றில்தான் உள்ளன;
 தன்னிலை சார்ந்த எதார்த்தங்கள்; அதாவது,
 கடந்தகால நினைவுகள், நிகழ்கால இருப்பு

நிலை / வாழ்நிலை எதார்த்தங்கள்.

2. தன் காலத்தின் சமூக எதார்த்தங்கள்.

3. தன்நிலைசார் கற்பனைகள்; பெண் கவிஞர் ஏழை என்பதனால், தன்னிலை எதார்த்தங்கள் மிகவும் வெக்கையடிக்கும் வெளியாகவே.

நவீன தமிழ்ச் கவிதையில், 'நான்', 'எனது' என்ற பதப்பிரயோகங்களே குறைவு; கவிதின் வாழ்நிலை / மனநிலை / ஆளுமையைக் காட்டும் கவிதைகளை அரிது; கவிஞனின் படைப்பிலிருந்து கவி ஆளுமையை அறிவது அவ்வளவு எளிதாக இராது அல்லது வெளிப்படையாகத் தெரியாது; இதை ஒரு குறையாகவே கருதுகிறேன், நான்.

குளோரியா ஃப்யூர்டஸ் போல, தமிழில் பெண் கவிஞர்கள் உள்ளனரா? தெரிவு செய்யப்பெற்ற தொகுப்புக் கவிதைகளைப் படித்துவிட்டு முடிவுக்கு வரலாம்; இப்படியான சமூக அக்கறை இங்கே எத்தனை பேருக்கு இருக்கிறது? குன்றாத அழகியல், கவிதைக்கென்றே ஒப்புக்கொடுத்த வாழ்வு, உண்மையான கவித்துவம், நேர்மையான வெளிப்பாடு எல்லாம் இருக்கப்போய்த்தான் மஹாகவியாக மிளர்கிறார்; தமிழகத்தின் தென்கோடியில், முதுமையிலும் உட்கார்ந்து ஒரு கட்டுரை எழுதவைத்திருக்கிறார்.

குளோரியா ஃப்யூர்டஸ் கவிதைகளைப் படிப்பதனால், விஷயத் தெரிவு குறித்த ஞானம் பெறலாம்; சொல் முறையில் தேர்ச்சி அடையலாம்; சமூக ஓர்மை கொள்ளலாம்; கவிதைக்கும் வாழ்க்கைக்கும் உண்மையாக

இருக்கவேண்டும் என்று சங்கல்பம் தோன்றலாம்; கவிஞனைவிட எவனும் பெரியவனில்லை, கவிதையைக் காட்டிலும் மேலானது எதுவுமில்லை என உணரலாம்.

அயனான முற்போக்குக் கவிதைகள் அரிதாக உள்ள தமிழ்ச் சூழலில், அநேக வகைமைகள் கொண்ட, திறமான சொல்முறை அமையப்பெற்ற குளோரியா ஃப்யூர்டஸ் கவிதைகள் முன்மாதிரியாக விளங்கும்.

வழுமையான நவீன கவிதைகளைத் தொடர்ந்து வாசித்துவரும் எனக்கு, தனிப்பட்டமுறையில் புத்தனுபவம் உண்டாயிற்று; இன்னும் எத்தனையோ பாடுபொருளை எழுதமுடியும் என்ற எண்ணத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது; உத்திமுறைகளைத் தெரிந்துகொள்ளவும் வாய்த்தது; மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகள் குறித்த பார்வையையே மாற்றிவிட்டது; எல்லாமே நல்லவைதாம்.

சமயவேல் சரியானதொரு செயலே புரிந்திருக்கிறார்; அவருடைய கவிதைகள் பற்றி, 'கவிதை ரசனை'யில் எழுதியிருக்கிறேன்; தொடர்ந்தும் எழுதிவருகின்றேன்தான்; எனக்குப் பிடித்தமான கவிதைகளுள் சமயவேல் கவிதைகளும் உண்டு; எண்பதுகளின் தொடக்க ஆண்டில், freelancer ஆக நான் இருந்தபோது, என்னுடன் சேர்ந்து, நாங்கள் செய்த matters பலவும், அவர் என்பொருட்டு எழுதித் தந்தவைதாம்; அந்நாளில் இலக்கியம் சார்ந்தும் வாழ்க்கை சார்ந்தும் எவ்வளவோ நல்லவை சொல்லித் தந்திருக்கிறார் - என்னைவிட பத்து வயது இளையவர் என்றபோதும்; (நான் பயன்பாட்டில் கொண்டுவந்தேனா என்றால், நல்ல பதில் சொல்லமுடியாது); உண்மையிலேயே, சமயவேல்க்கு நிரம்பவே கடன்பட்டிருக்கிறேன்; வாழ்த்துக்கள் சமயவேல், உங்கள் உழைப்புக்கும் ஆக்கத்துக்கும்.

ஸ்பெயின் நாட்டைச் சேர்ந்த, நூற்றாண்டு கண்ட, பெண்கவி ஒருவர்தமிழ்நாட்டுக்கவிஞன் ஒருவனால் கொண்டாடப்பெறுவது இனிய நிகழ்வுதானே; கவிதை, இனம், மொழி, நாடு எல்லாவற்றையும் கடந்துவிடும் இல்லையா.

வெளியீடு : தமிழ்வேளி #1- பாரதிதாசன் தெரு, சீனிவாசா நகர், மலையம்பாக்கம், சென்னை - 600122. அலைபேசி : 9094005600. முதல்பதிப்பு : ஜீன் 2019, பக்கங்கள்:96, விலை: ரூ.85.

தோல்விகள்

தோல்விகளில் சோர்ந்திருந்தேன்
என் நிழலிலிருந்து வெளியே வந்தவன்
தோல்விகளை ஏன் வெறுக்கிறீர்கள்?
அதுதானே உங்களுக்கு
வெற்றியைத் தருகிறது என்றான்!

நீ தோல்வியின் பிள்ளை போய்விடென்றேன்.
முதன் முதலில் வெற்றியை
வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டியதே
இந்தத் தோல்விகள்தான் என்றான்!

நீயேன் ஒளிந்திருக்கின்றாய் பயமா என்றேன்
தோற்றுவிடுவோம் என்ற பயம்
ஒருபோதும்
தோல்விகளுக்கு இருந்ததே இல்லை என்றான்!

உண்மையிலேயே தோல்விகள் பாவம்தான்
உனது இயலாமையையும் துரோகத்தையும்
சிலநேரம் தோல்வியெனப் பழிபோடுகிராய் என்றான்

அவன் மேலும் வெற்றியென்பது வேறொன்றும் இல்லை...
அது...
தோல்வியிடமிருந்து தட்டிப் பறித்த ஒன்றுதான் என்றான்

வெற்றிகளிடம்
விட்டுக்கொடுத்துப் போகிறது
இந்தத் தோல்விகள்...
விட்டுக்கொடுக்கும் மனப்பான்மையே
தோல்வியிடமிருந்தே தொடங்கியிருக்குமோ? என்று வினவினான்

நான் மௌனமாய் இருந்தேன்

வெற்றியின் ரகசியத்தை விட
தோல்வியின் ரகசியத்தையே
யாராலும் அறிய முடியாது...
வாழும்போது வெற்றியடைய மட்டுமே
துடித்துக்கொண்டிருக்கும் நாம்
கடைசியில்...
மரணத்திடம் தோற்றுதானே ஆகவேண்டும்... என்றான்

- அவன் இன்னும் சொல்வான் ■

மழையின் இதமாய் அகச் சொற்கள்

கி.ரா.என்னும் பேராளுமையைத் தமிழகம் புரிந்துகொள்ள வேண்டிய அளவிற்குப் புரிந்துகொண்டதா எனத் தெரியவில்லை. 99-வயதை எட்டி நூற்றாண்டை நெருங்குகிறார் என்பதால், எழுத்தாளர்களும், கவிஞர்களும், வாசகர்களும் அவரிடம் நிழற்படம் எடுப்பதில் ஆர்வமாய் இருக்கிறார்கள்.

இதைப்பற்றி அவர் ஒருமுறை என்னிடம் வேடிக்கையாகக் குறிப்பிட்டார், “நான் இன்னும் பல ஆண்டுகள் உயிரோடு இருப்பேன்.”

இந்த நுட்பமும் எளிமையும் தான் கி.ரா.

பஷீரைப் பற்றி ஒரு விமர்சகர் குறிப்பிட்டதை ஒருமுறை பாரதிபுத்திரன் கூறினார், ‘பஷீர் ஒரு மரம்... ஒரு தோப்பு...’

கி.ராவும் அப்படியே. அவர் தனி மரம். தனிமரமே தோப்பாகும் விந்தை அவர்.

மாணவப் பருவத்தில், ஜூனியர் விகடனில் அவர் எழுத்துகள் அறிமுகம். கரிசல் காட்டுக் கடுதாசியும், கோபல்ல கிராமமும், கோபல்லபுரத்து மக்களும் படித்த பிறகு, (அப்போது நான் தமிழகத்தில் இருந்தேன்.. இப்போது புதுவை வாசம்) கி.ரா. எனக்கும் என் நண்பர்களுக்கும் இமயமாய் இருந்தார்.

வாழ்க்கை சுழன்றடித்ததில், நான் புதுவைக்கு வருவேன் என்பதையோ, அவருடன் இந்த அளவிற்குப் பழகுவேன் என்பதையோ எதிர்பார்க்கவில்லை.

சுப்பிரமணிய பாரதியார் தமிழியற்புலத்தில், நான் உதவிப் பேராசிரியராகப் பணிபுரிவதால், தொடக்கத்தில் என்னிடம் பழகுவதற்குத் தயக்கம் இருந்தது உண்மை. புதுவையில், பேராசிரியர்களும் க.பஞ்சாங்கம், சிலம்பு நா.செல்வராசு, வெங்கட சாப்பராய் நாயக்கர் என்று ஒரு சிலரையே அவர் மதித்தார்.

பேராசிரியர்கள் பேச்சுத்தமிழை மதிப்பதில்லை என்று அவர் எண்ணம் கொண்டிருந்தார். ஆய்வுகளில் வறண்ட பரப்பிலேயே வாசம் செய்துகொண்டிருப்பதால், இலக்கியத்தின் ஈரமணம் அவர்களுக்குப் புலப்படுவதில்லை என்று எண்ணம் கொண்டிருந்தார்.

உண்மைதானே? ஆழ்ந்த கவி உள்ளத்தைக் காணும் பேராசிரியர்கள் எத்தனை பேர் இன்று இருக்கிறார்கள்?

இப்பொழுது பேராசிரியர் என்ற பிம்பத்தைத் தாண்டி, என்னை ஒரு தரமான வாசகனாக ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார். இலக்கியத்திலும்

சரி, கி.ராவுக்குச் செயற்கைத் தன்மை பிடிக்காது. வேறுவழியில்லாமல், இன்றைய வாழ்க்கை செயற்கையாக மாறிவிட்டது என்பது வேறு விசயம்.

ஒருமுறை ஒரு கூட்டத்தில், எல்லோரும் (பேராசிரியர்கள்) பேசியபிறகு, என் மனைவி பேசினார். என் மனைவியின் மூன்று நிமிடப் பேச்சுதான் பிடித்திருந்தது என்று பளிச்சென்று கூறிவிட்டார்.

புதுவைப் பல்கலைக்கழகத்தில் கி.ரா. 95 விழாவின்போதும், மிகச்சிறப்பாகப் பேசிய நடிகர் சிவக்குமாரின் பேச்சு, தனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்று கூறினார். இதைப் புன்னகைத்துக்கொண்டே அங்கீகரித்த சிவக்குமாரின் பெருந்தன்மையை எண்ணி எண்ணி வியந்திருக்கிறேன்.

புதுவையில் கி.ரா.வை எத்தனை முறை சந்தித்திருப்பேன் என்பது, துல்லியமாக நினைவில் இல்லை. கி.ரா.வை மிகுதியாகச் சந்தித்தது பிரெஞ்சுப் பேராசிரியர், என் நண்பர் வெங்கட சுப்புராய நாயகராகத்தான் இருக்கும்.

நெருங்கியவர்களிடம், எதையும் மனம் திறந்து பேசுபவர் கி.ரா..

மழையில் தூறலைப்போல அவ்வளவு இதமாக இருக்கும் அவருடைய பேச்சு. சுவாரஸ்யமான உரையாடலாக, எதையும் மாற்றுவதில் கைதேர்ந்தவர்.

கி.ரா.வை ஒரு பல்கலைக்கழகம் என்று புகழ்வது சம்பிரதாயமான வார்த்தை. இப்படியெல்லாம் எல்லோரையும் புகழ்ந்து புகழ்ந்து சில வார்த்தைகளுக்கு, மதிப்பில்லாமல் போய்விட்டது. உண்மையில், கி.ரா. ஒரு பல்கலைக்கழகம்தான். புதுவை, நாட்டுப்புறக் கதைக் களஞ்சியமும், வட்டார வழக்குச் சொல்லகராதியும் ஓர் அசாத்தியமான சாதனை.

நான் தற்போது பணிபுரியும் சுப்பிரமணிய பாரதியார் தமிழியற்புலத்தில், அவர் வருகைதரு பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்தார் என்பதுதான் நாங்கள் பெற்ற பேறு. அவரை இவ்வாறு, வருகைதரு பேராசிரியராக நியமித்தபோது, அவர் முனைவர் பட்டம் பெறவில்லை என்பதைக் காரணம் காட்டி அவர் நியமனத்தைத் தடுக்க, ஒரு கூட்டம் முயற்சி செய்திருக்கிறது. அன்று, மேனான் துணைவேந்தராக இருந்த வேங்கடசுப்பிரமணியன் அவர்கள் கேட்டாராம்: வள்ளுவனும், கம்பனும், பாரதியும், பி.எச்.டியா பெற்றிருக்கிறார்கள். அவர்கள் பல்கலைக்கழகத்திற்கு வந்தாலும் இப்படித்தான் பேசுவீர்களா?

எழுத்தாளர்களைக் கௌரவிப்பதின்

மூலம் பல்கலைக்கழகமும் பெருமை அடையும் என்ற எண்ணம் இன்று அனைத்துப் பல்கலைக்கழகத்திற்கும் வரவேண்டும்.

கி.ரா. எதையும் சுவாரஸ்யமான, உரையாடலாக மாற்றிவிடுவார் என்றேன். தான் வாழ்ந்த இடைசெவல் குறித்துப் பேசுதென்றால் கி.ராவிற்கு, அவ்வளவு பிரியம். அங்கு வாழ்ந்த மனிதர்களின் நினைவுகள் கி.ராவிற்கு இன்றும் உண்டு.

கி.ராவின் பேச்சில் சொல்வடைகள் வராமல் போகாது. கதை சொல்வது என்பது அவருக்குத் தண்ணீர் குடிப்பது மாதிரி. அவ்வளவு அழகு இருக்கும். நானும் கி.ராவும் பேசுகின்ற பேச்சில் டி.கே.சி. வராமல் போகமாட்டார்.

ஏற்கனவே கேட்ட கேள்விகளையே, வேண்டுமென்றே சிலநாட்கள்கழித்துக்கேட்பேன். டி.கே.சி. பற்றிப் பேசும்போது, கி.ராவின் கண்களையும் கைகளையும் பார்க்கவேண்டும். பார்த்துக்கொண்டே இருக்கலாம். அவர் பேசுவதைக் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கலாம். இதமான மழையில் நனைகின்ற அனுபவத்தைத் தருபவை அவர் சொற்கள்.

குழந்தைகள் என்றால் கி.ராவிற்குக் கொள்ளைப் பிரியம். அவருடைய கதைகளில் (பிஞ்சுகள் உட்பட) இடம்பெறும் குழந்தைகளை யாராவது ஆய்வு செய்திருக்கிறார்களா? என்று தெரியவில்லை.

கி.ரா. 95 நிகழ்விற்போது, மேடையில் அவ்வளவு பிரமுகர்கள் இருக்கும்போது, என் மகன் சித்தார்த்தன் நேராகக் கி.ராவிடம் சென்று

‘உங்கள் பிறந்தநாளுக்கு என் பரிசு’ என்று ஒரு திருவள்ளூர் சிலையைக் கொடுத்துவிட்டான். இன்றும், அதைப் பாதுகாப்பாக வைத்திருக்கிறார் கி.ரா.

அவனை அறிமுகப்படுத்திப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், சித்தார்த்தனை விசாரித்தார். பள்ளிக்கூடத்திற்குச் செல்வதை வெறுக்கிறான் என்றேன்.

‘அட்டே! ரொம்ப புத்திசாலியா இருக்கானே’ என்றாரே பார்க்கலாம்.

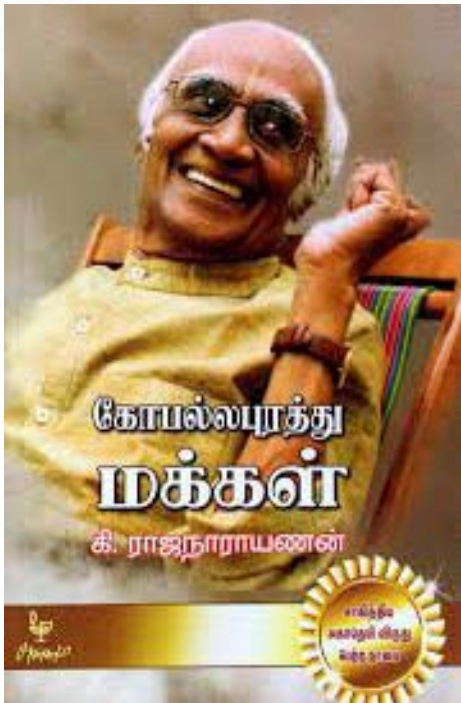
இன்றுவரை அவர் வீட்டிற்குச் சென்றால், அவர் கேட்கின்ற முதல் கேள்வி, ‘சித்தார்த்தன் எப்படி இருக்கிறான்...’

தொலைக்காட்சிக்காக அவரிடம் இரண்டு மணிநேரம் நேர்காணல் செய்தது எனக்கு அலாதியான அனுபவம்.

நேர்காணலுக்கு அவர் சம்மதித்தபோதும், அவர் விதித்த விதிகளுள் ஒன்று;- ‘ரவிக்குமார்தான் என்னைப் பேட்டி காணவேண்டும்’.

அந்த நேர்காணல் மிக இயல்பாக அமைந்திருந்தது. ‘என் அவ்வளவு பிடிவாதமாக என்னை எடுக்கச் சொன்னீர்கள்?’ என்றேன்.

‘நீங்கள் என் இலக்கியத்தைப் படித்தது மட்டுமில்லாமல் உணர்ந்தும் இருக்கிறீர்கள். செயற்கையாக ஒரு நேர்காணல் இருக்கக்கூடாது.

அவ்வளவு விசயங்களை மிகவும் சாதாரணமாகப் பேசுகிறோம். அதைப்போலவே நேர்காணலும் இயல்பாக அமைய வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் உங்களைச் சொன்னேன்’ என்றார்.

இசை, இலக்கியம், அரசியல், மொழி, பொருளாதாரம், பாலுணர்வு என்று கி.ரா.விடம் எதை வேண்டுமானாலும் பேசலாம்.

கம்பன், பாரதி, இராமாயணம், மகாபாரதம் என்று அவ்வளவு பேசியிருக்கிறேன். அவ்வளவும் தித்திப்பான அமிர்தமான நிமிடங்கள்.

கி.ராவின் துணைவியார் கணவதி அம்மா மறைந்தபோது, எங்கள் துறையில் படத்திறப்பு விழாவிற்கு வந்திருந்தார். துணைவேந்தர் குர்மீத் சிங், நடிகர் சிவக்குமார், கே.எஸ்.ராதாகிருஷ்ணன், க.பஞ்சாங்கம், நாயகர், சீனு.தமிழ்மணி என்று பலரும் வந்திருந்தனர். துணைவேந்தர் கி.ராவின் கதைகளை மொழிபெயர்ப்பின் வாயிலாக அறிந்தவர். கி.ராவின் மகன் பிரபியிடம் அவர் சொன்ன வார்த்தை இதுதான்:- ‘கி.ராவிற்கு அவருடைய இலக்கியத்திற்காக நீங்கள் கோவில் கட்டி வணங்க வேண்டும்.’

கி.ராவிற்கு ஞானபீடம் வழங்கப்பட வேண்டும் என்னும் கருத்தை முதன்முதலாக முன்மொழிந்தவர் எழுத்தாளர் எஸ். ராமகிருஷ்ணன். உலக இலக்கியங்களிலும் பரிட்சயமான எஸ்.ராமகிருஷ்ணன் இதை உணர்ந்தே கூறியிருக்கிறார். கி.ராவின் பேதை தொண்டு கோமதி கதவு ஆகிய கதைகளுக்கு நிகராக இந்திய மொழிகளில் வேறு கதை சொல்ல முடியுமா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

1964ஆம் ஆண்டில் ஒரு திருநங்கையில் கண்ணுக்குத் தெரியாத கண்ணீரை, இயக்கத்தைச் சொல்லிய இந்திய இலக்கியவாதி யாராக இருக்க முடியும்?

மாயமான் கதையின் விவசாய அரசியலை இன்று கூட யாராவது எழுதிவிட முடியுமா? ‘ஜடாயு’ கதையில், தாத்தையா நாயக்கரின் போராட்டத்தை எந்த மொழியால், சொல்லிவிட முடியும்?

பிற எழுத்தாளர்களுக்கும் கி.ரா.விற்கும் என்ன வேறுபாடு என்று நினைத்துப் பார்க்கிறேன். மற்றவர்கள் இலக்கியத்தை அறிவின் மூலம், நுட்பங்களின் மூலம் படைக்கிறார்கள். கி.ரா. மட்டும்தான் இலக்கியத்தை வாழ்க்கையிலிருந்து படைக்கிறார்.

அவருக்கு ஞானபீடம் அளிக்கப்பட்டால், தமிழ்மொழியும் இந்திய மண்ணும் ஒருங்கே கௌரவம் பெறும். ■

தெரிந்தோ தெரியாமலோ மாயங்களின் மீதான ஈர்ப்பு எந்த வயதிலும் நமக்கு இருக்கத்தான் செய்கிறது.

தவறுகள் நடக்கும்போது... எங்கிருந்தாவது ஒரு ஹீரோ பறந்து வந்து ஒரு சூப்பர் மேனைப் போல.. ஒரு ஸ்பைடர் மேனைப் போல.. ஒரு மாயாவியைப் போல... தவறுகளைத் தட்டிக் கேட்டு அந்த இடத்தைச் சரி செய்துவிட மாட்டானா என்று இன்னமும் ஒருவகை ஏக்கம் நம் மூளைக்குள் ஒரு சிறு பிள்ளையைப் போல.. மண் அள்ளிப் போட்டுக்கொண்டு... தலை சிலுப்பிக்கொண்டு இருப்பதை நாம் கடந்துவிட நினைப்பதே இல்லை.

பார்க்கப் பார்க்க நின்றுவிடும் மழை அடுத்த தெருவில் இன்னமும் பெய்துகொண்டு இருப்பதில் மாயங்களின் நீட்சி தன் முகத்தைக் காட்டியும் காட்டாமலும் பரந்து கிடக்கிறது. மேகம் துரத்த ஓடி வந்து பள்ளிக்குள் நுழைந்த நாட்களின் சுருளாக அது மாய யதார்த்தத்தைத் தேடி நகரும் வேளையில்... நகர்ந்த ஒளியில்... பார்த்த படம்...

“THE FALL”

இந்தியாவைச் சார்ந்த “நர்சிம் சிங்” என்பவரால் இயக்கப்பட்ட படம் இது.

ஒரு மருத்துவமனையில் “ராய் வாக்கர்” என்னும் இளைஞனும்.. “அலெக்ஸாண்டிரியா” என்ற சிறுமியும் சந்தித்துக்கொள்வதும் சிந்தித்துக்கொள்வதுமே இந்தப் படம்.

இந்தப் படம் முழுக்க கதைகளால் வண்ணம் செய்து மிதக்கவிட்டிருப்பது.. இயக்குனரின் மாயங்கள் குறித்த தேடல்களை நமக்கு நிஜமாக

தி ஃபால்

எடுத்துக்காட்டுகிறது. ‘Salvador Dali’ போன்ற உலகப் புகழ் பெற்ற ஓவியர்களின் மாயங்களுக்குள் இருக்கும் பாதிப்பை இந்தப் படம் காணுகையில் நாம் உணர முடியும். குழந்தைகளின் உலகத்தில்... எப்போதும் தேவதூதர்கள் தேவைப்படுகிறார்கள். அவர்கள் எப்போதும் அவர்களைக் காத்துக்கொண்டே இருக்க வேண்டும் என்பதில் அன்புள்ள வரிகள் இருப்பதை நாம் நம்மை அறியாமலே விரும்புகிறோம். அன்பின் சுவடுகளை அவர்களின் மாய ஹீரோக்களே சாக்லேட் கவருக்குள் வைத்துக் கொடுத்துச் சிரிக்க வைக்கிறார்கள். நம்மூர் சக்திமான் எல்லாமே அந்த வகையில் சேர்த்திதான்.

முடிவதெல்லாம்.. தொடர்வதே சாத்தியம். தொடர்வதெல்லாம் முடிந்துவிடும் என்பது சத்தியமே. வட்டத்தின் எல்லைகளில் வாழ்விருக்கிறது என்பதை வேறு வழியே இல்லை... வட்டத்தோடு வளைந்தேதான் உணர முடியும். இந்த மாயங்களின் நுட்பம் கதைகளால் இழை இழையாகப் பின்னப்படும் நெருக்கத்தில் தான் நாம் நம் கட்டுகளை அவிழ்த்துக்கொண்டு... காடுகள் சொல்லும் இயற்கையின் தீட்சண்யம் கொண்டு வாழ்வதாகக் கற்பனையாவது செய்ய முடிகிறது. மிகச் சிறந்த கற்பனை மூச்சு விட்டுக்கொண்டிருக்கிறது உயிர்களாக. உயிர்களின் தூரங்களில் கற்பனையின் நிசப்தங்கள் தன்னைச் சிருஷ்டித்துக்கொண்டிருக்கின்றன.

கதை சொல்லிகளாக வாழ்வதின் கொண்டாட்டம்.. அதன் கூடவே இருக்கும் ஒருவகை மென்சோகத்தை சதா நிகழ்த்திக்கொண்டே இருக்கிறது. வந்து விடத் துடிக்கும் கண்ணீரைப் போலவே அது நிர்ப்பந்தத்தைத் தாண்டியது. ஓர் ஓவியம் பிறப்பதற்கு முன்னமே அதை அழிக்கவும் சதி செய்துவிடும் திருப்பங்களை உள் வாங்கி.. தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொள்ளும் வரை மனம் ததும்பி நிற்கும். கதையைப் போலவே.. கதை சொல்லிகளும் அழுத்தமானவர்கள். தீர்க்கமானவர்கள். ஆனால்..

சட்டென்று உடைந்துவிடும் மதகுகளைக் கொண்ட ஓர் ஏரியின் சூழ்ச்சியைப் போல... தங்களின் இருப்பைப் பார்த்துக்கொள்பவர்கள். இல்லாதவைகளின் இருளுக்குள் மெல்ல ஒளியேற்றும் சொற்களோடு... தங்களை இணைத்துக்கொள்வதில்தான் அவர்களின் ஒவ்வொரு நாளும் நகர்கிறது. நாளை என்பது நம்பிக்கையின் மகத்துவம் என்பதை மீண்டும் மீண்டும் கதைகளின் வாயிலாக நம்புகிறார்கள்.

ராய் வாக்கரும்.. அழுத்தங்களால் நிறைந்து வழிந்துதற்கொலைசெய்துகொள்வதற்குமுயலும்.. ஒரு மென்மைக்குள் தன்னைத் தேடுபவன்தான். தன் சோகங்களை எல்லாம் வடிகட்டி.. தூர தேசத் தவிப்பாக்கி... தானும் உள்ளிருக்கும் ஒரு தனதாக்கி.. சொல்லத்தகுந்த ஒரு கதையாக்கி.. அந்தச் சிறுமிக்குச் சொல்லிக்கொண்டே இருக்கிறான். கதைகளின் ஒவ்வொரு காட்சியும்.. ஆழ்மனதின் பிரமிப்புக்குள் விரியும் யாக தரிசனம்.

ஆறு கதை நாயகர்களைப் பற்றிய பிம்பம் வண்ணங்களால் தீட்டப்படுகின்றன. வாழ்வதன் நோக்கத்துக்கு வெற்றிகளின் களிப்பு தேவைப்படுகின்றன. தேவைகள் இயல்பாகித் தேடும் நுட்பங்களோடு அந்தச் சிறுமியும்.. அந்தக் கதையில் நுழைந்து தன்னையும் ஒரு கதாபாத்திரமாகவே ஆக்கிக்கொள்கிறாள்.

அவன் கதை சாகசங்கள் நிறைந்தவை.

கதைக்குள் எங்கெல்லாம்.. தங்கள் கதை நாயகர்கள்.. சூழ்ச்சிகளாலும்.. எதிரிகளாலும்.. வீழ்கிறார்களோ அங்கெல்லாம் முடிந்த அளவு உள் சென்று காப்பாற்ற முயற்சிக்கிறாள் சிறுமி. தன்னால் முடிந்த உதவிகளைச் செய்கிறாள். எதுவும் பயன் அளிக்காத சூழலில் அந்தச் சிறுமி தேம்பித்தேம்பி அழுகிறாள். அதை இனம் புரியாத ஓர் ஓவியம் போல நாம் உணருகிறோம். உணருவது மட்டுமல்லாமல் அதையும் தாண்டி மாயங்களின் வலைகளினால் நாம் பின்னப்பட்டுக்கொண்டே இருப்பதை இந்தப்படத்தின் ஒவ்வொரு காட்சியும் நமக்கு உணர்த்திக்கொண்டேயிருக்கிறது. முகத்தை மூடிக்கொண்டு போகும் ஓர் உடலைக் கண்டு அது 'ராய்'தான் என்று சந்தேகிக்கும் சிறுமி அழுதுகொண்டே ஓடுவது.. அன்பின் வரம். முன்னால் இரு பற்கள் இல்லாமல் அவளின் குண்டு முகம் அழுவதும்... குரலுக்குள் கண்ணீர் கொண்டு.. நம்மைக் கரைக்கும் காட்சியின் முடிவில் அவன் உயிரோடுதான் இருக்கிறான் என்று தெரிந்து ஓடிச் சென்று கட்டிக் கொள்வதில் சாகசங்கள் உடையாமல் காப்பாற்றிவிட்டதாக நாமும் நம்புகிறோம். நம்பிக்கையை யார்

விதைத்தால் என்ன... என்றபடி.

சாகசங்கள் நம்பிக்கைகளால் ஆனவை.

ஒரு குழந்தையின் முகத்தில் சந்தோசத்தைத் தருவதற்கு ரத்தம் தோய்ந்த முடிவுகளைக் கூட சிரித்துக்கொண்டே சொல்லிவிடும்... கதை சொல்லிகளால்தான் கதைகள் வாழ்கின்றன.

'Life is beautiful'- படத்தில் தன் மகனுக்குக் கடைசி வரை தன் மரணத்தைத் தெரியாமல் பார்த்துக்கொண்ட கதை சொல்லியை நாம் மறக்க முடியுமா?

படத்தில் வரும் கதாபாத்திரங்களைத் தொடர்ந்து கேலி செய்யும்... தானாகவே சிந்திக்கும் குரங்கு ஒன்று இப்படத்தில் வருகிறது. அது இயக்குனரே என்பதுதான் கதை சொல்லியின் எள்ளல். சுய பகடி.. நல்ல சிந்தனையாளனுக்குள் இருக்கும் மாற்றுக்கோணம்.

எது எப்படியோ.. 'ராய்' ஒரு சாகசக்காரன் என்று நம்புகிறாள் சிறுமி. அதோடு படமும் முடிகிறது.

ஆனால் அங்கிருந்து எழும் நமக்கான கதைகள்... அந்தச் சிறுமியைப் போல... நம்மைத் தேட வைத்துக்கொண்டேயிருக்கின்றன. கதைகளின் மனதை உள்வாங்கும் தருணத்தை நாம் விரும்பிப் பார்க்கத் துவங்குகிறோம். கதைகள் இல்லாத வீட்டில் சாகசங்கள் இருப்பதில்லை. சாகசங்கள் இல்லாத வாழ்வில்... ஐ டி கம்பெனிகள் மட்டுமே முளைக்கின்றன.

உங்களை நீங்கள் உணரவேண்டுமானால் கதை கேளுங்கள் அல்லது கதை சொல்லுங்கள். அதுதான் இந்த மனித வாழ்வு நமக்கு கற்றுக் கொடுத்தவை. கற்கக் கொடுத்தவை.

திரைப்படம் : THE FALL
இயக்குநர் : Tarsem Singh
மொழி : ஆங்கிலம்
ஆண்டு : 2006

மனநிலைக் குறிப்புகள்-3

தத்துவ மனநிலை

உள்-யதார்த்தவாதம் அல்லது மன-யதார்த்தவாதம் என்று சர்ரியலிசத்தை (surrealism) தமிழ்ப்படுத்தலாம் என்பது என் கருத்து. அல்லது 'கனவுருப்புனைவு' என்கிற 'அரு' இணைய இதழின் சொல் சர்ரியலிசத்தின் அர்த்தத்திற்கு மிக நெருங்கி வருகிறது. கூகுல் இதற்கு 'மன வெளிப்பாட்டியம்' என்று பெயர் வைத்திருக்கிறது. அது எனக்குச் சுத்தமாகப் பிடிக்கவில்லை. மீயதார்த்தம் என்கிற சொல் எனக்குப் புரியவில்லை. நான் சர்ரியலிசத்தை மன-யதார்த்தவாதம் என்றே குறிக்கிறேன். முதலில் மன-யதார்த்தவாதம் ஒரு தத்துவமா என்றால் இல்லை என்றாலும் சரிதான் அல்லது சரி என்றாலும் சரிதான். ஏனென்றால் ஓவியத்திலும் இலக்கியத்திலும் ஆரம்பத்தில் இது ஒரு பெரும் இயக்கமாக முன்னெடுக்கப்பட்டது என்பது தவிர இதற்கெனத் தனியாகத் தத்துவவகைப்பட்ட பெரும் உரையாடல்கள் எதுவும் இல்லை என்பதே எனது புரிதல். மன யதார்த்தவாதத்தைத் தத்துவத்தின் கூறுள்ள ஒரு பிரிவு என்றால் சரியாக இருக்கும். மன யதார்த்தவாதத்தைத் தத்துவத்துள் இருத்திச் செயல்படும் சிந்தனையாளர்கள் எனது இந்த நிலைப்பாட்டைத் தவறென்று சுட்டினால் நன்றியுடையவனாவேன். சுவாரச்யமாக, 1924ஆம் ஆண்டு பாரிஸில், மன-யதார்த்தவாதத்தை உருவாக்கிய கவிஞரும் மருத்துவரும் ஆகிய ஆந்ரெ ப்ரட்டன் (André Breton) உளவியல் படித்த, சிக்மண்ட் ஃப்ராய்ட்-ஐ முழுமையாய் அறிந்த ஒரு மார்க்ஸியர். இவரது வாழ்வுமுறை மிக நுண்மையான அறிவுப் புலமையை உள்ளடக்கியது. மார்க்ஸியராக இவர் யதார்த்தவாதத்தை (realism) சரியான விதத்தில் புரிந்துகொண்டு இருக்க போதிய வாய்ப்பு இருக்கிறது. அதனடிப்படையில் இவர் இலக்கிய வகைமைகளில் ஒரு மாற்றை உருவாக்க மன யதார்த்தவாதத்தை ஏற்படுத்தினார் என்றே தேனுகிறது. பொதுவெளியில், 'யதார்த்தம்' என்ற கட்டமைப்பிற்கு எதிராக அல்லது மாறாக மனதின் சிந்தனை என்று ஒன்று தனியாக உள்ளது என்கிற விதியை மன யதார்த்தவாதிகள் முன் வைக்கிறார்கள். அடிமனதில் சேகரமாகும் சங்கதிகளின் தொகுப்பு கனவாக வெளியேறும்

என்றும் அந்த வகை அடிமனச் சிந்தனையை, கனவை எழுதுவதன் மூலம் அல்லது ஓவியமாகத் தீட்டுவதன் மூலம் மனிதனின் ஆழ்மன மற்றும் பகுத்தறிவுக்கு அப்பாற்பட்ட சிந்தனையை ஒடுக்கும் அறிவொளி யதார்த்தவாதத்திலிருந்து விடுதலை அடையலாம் என்றும் வாதம் செய்தார்கள். கனவுகளை, ஆழ்மன மயக்க நிலையைக் கலையாக உருவாக்கும் விதத்தை மன-யதார்த்தவாதம் என்று வரையறை செய்தார்கள். இதன் மூலம் உலகிற்கு மிக வினோதமான மிகவும் புதிய வகையான படைப்புகள் கிடைக்கத் தொடங்கின என்பதே உண்மை. எனக்கு மிகவும் நெருக்கமான ஓவியர் ஃப்ரெடா காலா ஒரு மன-யதார்த்த வகை ஓவியர். அவரைப் பற்றித் தனியாக வேறொரு பத்தியில் எழுதுவேன். போலவே இவ்வகைமையில் மிகவும் பிரசித்தி பெற்ற ஓவியர் சல்வேட்ர டாலியைப் பெரும்பாலானோர் அறிந்திருக்கிறோம். மிக சுவாரச்யமான அவரது வாழ்க்கை வரலாறு இணையத்தில் கிடைக்கிறது. இவ்வகைமையில் பிரசித்தி பெற்ற மற்றொரு ஓவியர் பாப்லோ பிக்காலோ. ஆழ்மன நினைவுகளை அதன் கசடுகளை, கனவின் ஒன்றுக்கொன்று முரணான பிம்பங்களை இணைக்கும் ஒரு தூரிகையை உருவாக்குவதன் மூலம் ஆழ்மனதின் சிந்தனைகளை விடுதலை அடையச் செய்வது என்பதுதான் மேன்மையான யதார்த்தம் (superior reality) என்கிறார் ஆந்ரே ப்ரட்டன். தொடர்ந்து புறத்திற்கும் அகத்திற்கும் தத்துவார்த்தச் சிக்கல்கள் உருவாக்கப்பட்டு உரையாடல்கள் உலகம் முழுவதும் நடந்தேறி வருவது நமக்குத் தெரிந்ததுதான். மன அடுக்குகளில், ஆழ்மன நினைவுச் சேகரங்களில், கனவுகளில் வெளிப்படும் உணர்வுகளை மிக ஆழமாகவும் நுட்பமாகவும் பரிசோதனை செய்து அதன் வெவ்வேறு பரிமாணங்களைப் புரிந்துகொள்ள மற்றும் அதைச் சீராக வகைப்படுத்த முற்பட்ட மனிதர்களின் முயற்சியில் ஒன்றுதான் மன யதார்த்தவாத இயங்கு முறை என்றால் மிகையில்கலை. ஒரு படைப்பாளி மனதின் சாத்தியப்பாடுகளை அறிய மன-யதார்த்தவாதக் களம் மிகச் சிறப்பாக உதவும் என்பது திண்ணம். மிகவும் கர்ண கொடூரமான கனவுகளைக் காண டாலி ஒரு உத்தியைப் பின்பற்றினான். நகரத்தில் கிடைக்கும் மிகவும் மோசமான உணவுகளை இரவு படுக்கும்

முன் உட்கொண்டுவிட்டுப் படுப்பானாம். அவனின் ஓவியங்களைக் கவனமாகப் பாருங்கள். ஒருவேளை அந்தத் தின்பண்டங்கள் அதில் நெளியக்கூடும்.

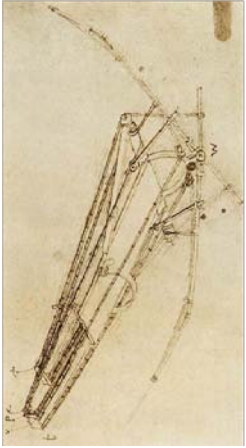

இலக்கிய மனநிலை

மனித மனத்தின்/கற்பனையின் சாத்தியப்பாடுகளை அதன் உச்சப்பட்சத்திற்குக் கொண்டு சென்ற பல மனிதர்கள் வரலாற்றில் இருந்திருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட மனிதர்களில் நான் அரண்டு வியந்த மனிதன் வியானர்டோ டா வின்சி (Leonardo da Vinci). என்ன ஒரு ஆளுமை! மோனோ லிசா இவனது துரும்பிலும் துரும்பு. மனிதகுல வரலாற்றில் பல்திறன் அறிவுஜீவியாக, விஞ்ஞானியாக, தொழில்நுட்ப வல்லுனனாக, மூலச் சிறப்பு மிக்க மனிதனாக வாழ்ந்தவன் வியானர்டோ. இவன் வாழ்நாளில் வரைந்து குவித்த ஓவியங்கள், சிற்பங்கள் தவிர மொத்தம் ஐம்பது தொகுப்புகளில் ஏறக்குறைய இருபத்தெட்டாயிரம் பக்கங்கள் கொண்ட குறிப்பேடுகள் என்பது கற்பனை செய்ய முடியாத சாதனை. நவீன அறிவியலைத் தனது கற்பனையில் ஏறக்குறைய உருவாக்கிய பிரமாண்ட மூளையைப் பெற்றிருந்தான். உலகத்தில் உள்ள அனைத்திற்கும் அறிவியல் ரீதியான விடையைக் கண்டடையும் ஆர்வம். குறிப்புகள் குறிப்புகள் என வாழ்நாள் முழுவதும் எழுதி இல்லை வரைந்து தீர்த்துள்ளான். பிரமாண்டம் என்றால் அவனது வாழ்வைப் படிக்கும்போது நீங்கள் நம்புவீர்கள். அவனது இந்தக் குறிப்பேடுகள் அனைத்தும் கண்ணாடிப் பிம்ப எழுத்து முறையில் (mirror-image writing) அதாவது இடமிருந்து வலமாக நேரடியாகப் படிக்க ஏவாத வகையில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது இருபத்து எட்டாயிரம் பக்கங்களில் ஓவியங்கள் தவிர அனைத்து எழுத்துக்களும் கண்ணாடி பிம்ப எழுத்து முறையில் வரையப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி அதில் என்னதான் எழுதியிருக்கிறது என்று கேட்டால் அதற்கு

அதில் என்னதான் எழுதவில்லை என்ற பதிலே பொருத்தமாய் இருக்கும். இயக்கவியல், ஒளியியல், வானவியல், புவிவியல், உடலியல், பறத்தல் அறிவியல், நீர்மவியல், கணிதம், இயந்திரவியல் தொழில்நுட்பம், கட்டடவியல் என இன்னும்... இன்னும்... எவ்வளவு! 1817இல் மதிவண்டி கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. 1903இல் விமானம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. விமானம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு 36 வருடம் கழித்து 1939இல் ஹெலிகாப்டர் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. சுவாரஸ்யமாக விமானம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதற்கு ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்னதாகவே 1785இல் வானிலிருந்து குதிக்க உதவும் பாராசூட் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. ஆனால் 1519ஆம் ஆண்டு இந்த உலகத்தை விட்டுப் பிரிந்த வியானர்டோவின் குறிப்பேடுகளில் மேற்சொன்ன மதிவண்டி, விமானம், ஹெலிகாப்டர், பாராசூட் ஆகியவற்றின் துல்லியமான வரைபடங்களும் விளக்கங்களும் - இவையனைத்தும் கண்டுபிடிக்கப்படுவதற்கு நான்கு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னமே - இடம்பெற்றிருந்தன. அறிவியலின் தீர்க்கதரிசி என மக்கள் கொண்டாட இதுவே காரணம். அதுபோல உடற்கூறியலில் (anatomy) இவனுக்கிருந்த ஆர்வம் அதன் மூலம் உடலுறுப்புகளின் துல்லியமான வரைபடங்கள் மருத்துவத்துறைக்கு இவன் செய்த பங்களிப்பு என அனைத்தும் பிரமாண்ட வகைகள். இப்பேர்ப்பட்ட குறிப்பேட்டை மூலச்சிறப்புள்ள (classic) இலக்கியப் பிரதி என்று எவ்வாறு சொல்லாமல் இருக்க முடியும். தற்போது லண்டனில் ப்ரிடிஷ் நூலகத்தில் பாதுகாக்கப்பட்டுவரும் இந்தக் குறிப்பேட்டை இணையத்தில் நேரடியாகத் தரிசிக்கலாம். <https://www.bl.uk/collection-items/leonardo-da-vinci-notebook>.

ஓவிய மனநிலை

‘ஸ்பானிய ஃப்லூ’ என்கிற பெயரில் கடந்த முறை சர்வதேச நோய்ப் பரவல், 1918 ஃபெப்ரவரியில் தொடங்கி அடுத்த இரண்டாண்டுகளில் குறைந்தது 50 லட்சம் மனிதர்களைக் கொன்றது. அது தொடங்கிய வருடத்திலேயே, மிகவும் தனிமை விரும்பியும், உள்ளாடைகளை அணிய விரும்பாதவனும் பெண்ணுடலை மிகத் தீவிரமாகக் காதுலித்தவனுமான அய்பத்து அய்ந்து வயதான (வாழ்நாள் முழுவதும் தங்கத்தின் நிறத்தை உபயோகித்து ஓவியம் வரைந்து குவித்த ‘குத்சவ் க்ளிம்ட்’ முடிக்கப்படாத நிறைய ஓவியங்களை அனாதையாக்கி விட்டு அந்தத் தொற்றுநோயால் இறந்து போனவர்களில் ஒருவனானான். ஆஸ்ட்ரியா எனும் கடலற்ற நாட்டின் தலைநகர் வியன்னாவின் அருகில் பிறந்த க்ளிம்ட்டின் தந்தை ஒரு பொற்கொல்லன். அவனது குழந்தைப் பருவத்தில் அவன் பார்க்க நேர்ந்த தங்கத்தை அவன் மூளைஉறிஞ்சிக்கொண்டது என்றே சொல்ல வேண்டும். ஆஸ்ட்ரியாவின் வியன்னா ஒரு அரண்மனைகளின் நகரம். அதன் குறுக்கே ஓடும் டான்யூப் ஆற்றின் கரைகளில் நேர்த்தியான கட்டிடங்களின் அழகிற்கு இன்றும் லட்சக்கணக்கான பயணிகள் அங்கு செல்கிறார்கள். அனேகமாக நிறைய ஜேம்ஸ் பாண்ட் திரைப்படங்களில் ஆஸ்ட்ரியாவின் முக்கியமாக வியன்னாவின் அழகை நீங்கள் பார்த்திருக்கக்கூடும். இந்த ஆஸ்ட்ரியாதான் உலகிற்கு மொஸார்ட்டையும் சிக்கமண்ட் ஃப்ராய்ட்டையும் அளித்தது. ஓவியக் குறிப்புகளில் சம்பந்தமில்லாமல் ஒரு நாட்டின் விபரங்கள் தேவையற்றதுதான். இருந்தாலும் ஆல்ப்ஸ் மலைத் தொகுப்புகளின் மாகாணமான இந்நாட்டின் புவியியல் அமைப்பு எனது ஓவிய மனநிலைக்கு அலாதிமான ஒரு இனிமையைத் தரவல்லதாக இருக்கிறது. கிளிம்ட்டின் ஓவியத்தில் எனக்கு மிக

நெருக்கமான ஓவியம் பல இருந்தாலும் இந்த ‘வாழ்வும் மரணமும்’ என்கிற ஓவியம் மிகுந்த ஆச்சர்யம் தரும் வகையில் ஒரு மிக விலாசமான ஒரு புரிதலை என்னுள் உண்டாக்குகிறது. அதே சமயம் அது எந்தவிதமான புரிதல் என்பதில் அதை விளக்குவதில் எனக்கு சிக்கல் இருக்கிறது. இவ்வோவியத்தில் எல்லா இடத்திலும் எனக்குத் தெரிவது வாழ்வு மட்டுமே. ஏதோ ஒரு சிவப்பு முறுக்குக் கயிற்றைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் சிலுவைகளால் ஆன மனித எலும்புக் கூடு ஒரு போலி மரணம். அனைத்தும் அப்பட்டமான பொய் என்பதைப் பரிதாபமாக விளங்கிக்கொண்டு என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் நிற்கிறது. இதை வரையும்போது முதலில் தங்க நிறத்தை உபயோகப்படுத்திய க்ளிம்ட் படிப்படியாக சுமார் நான்கு வருட இடைவெளியில் எல்லாவற்றையும் அதாவது அந்த எலும்புக் கூடு சுற்றியும் பழுப்பாக்கினான் என்கிறார்கள். வாழ்வு என்பது மனிதர்களின் அடுக்கு சாம்பலில் இருந்து வெளியேறிப் பரவும் விடுதலை. மேகங்களின் மிதத்தலாய் ஆணும் குழந்தையும் பெண்ணுமாய் உடல்கள். அல்லது சவக்குழிக்குள் குவிக்கப்பட்டவைகளா... ஒவ்வொரு வட்டமும் ஒவ்வொரு சதுரமும் அவனால் வரையப்பட்டபோது அவனது மனநிலை என்னவாய் இருந்திருக்கும். எனக்கு அனைத்தும் வெளிறிய வாழ்வு மட்டுமே தெரிகிறது. கடலில் மிதக்கும் நிலத்தில் நிரம்பியிருக்கும் உயிர்கள் தனது மோனப் புன்னகைகளில் ஆழ்ந்திருக்கின்றன. ஒருவழியாக நான் இந்த ஓவியத்தில் மரணத்தைப் பார்த்தேன். ஆழத்தில் விழத்திருக்கும் ஒரு முகம். வானத்தில் நிரம்பியிருக்கும் ஒரு முகத்தின் நீர்ப் பிம்பம். அமங்கலம். நிர்மலமான அந்தக் கண்கள். வண்ணங்கள் தீட்ட அந்தக் கண்கள் அவனுக்கு மரணத்தை அளித்திருக்கும் என்றே தோன்றுகிறது. இரண்டு தீற்றலுக்கு இறந்துதான் பிறந்திருப்பான். போலி மரணமாய் நிற்கும் அந்த எலும்பின் கண் துவாரங்களில் வழியும் பயத்திற்கு அந்த விழிகளே காரணம். ஏனோ உலகின் மிக அதிக விலைக்கு விற்கப்பட்ட க்ளிம்ட்டின் மற்றொரு ஓவியமான ‘தங்கப் பெண்’ (Portrait of Adele Bloch-Bauer I – 135 million) என்னுள் ஈர்ப்பை ஏற்படுத்தவில்லை.

பொதுவான மனநிலை

இந்தப் பகிர்வில் அனைத்து மனநிலையும் ஒவியமும் ஒவியம் சார்ந்தவைகளாகவும் அமைந்துவிட்டதில் எனக்கு மகிழ்ச்சி. பொதுவாகவும் புகைப்படம், நிலவரைபடம் மற்றும் தமிழ் கல்வெட்டுகள் தொடர்பான விசயங்களைப் பகிரலாம் என்று நினைக்கிறேன். முதலில் தொல்லியல் ஆய்வாளர் நண்பர் காந்திராஜன் அவர்களால் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட தமிழ் பிராமிக் கல்வெட்டு பற்றி பிபிசி செய்தி நிறுவனம் அளித்த செய்தித் துணுக்கு இவ்வாறு உள்ளது.. “மதுரை மாவட்டம் திருமங்கலம் தாலுகாவில் அமைந்திருக்கிறது கிண்ணிமங்கலம். இந்த ஊரில் உள்ள ஏகநாதர் அனந்தவள்ளி அம்மன் கோயிலில் கடந்த சில நாட்களாக வெவ்வேறு காலகட்டத்தைச் சேர்ந்த மூன்று கல்வெட்டுகள் கிடைத்திருக்கின்றன. காலத்தால் பழமையான இந்தக் கல்வெட்டில் தமிழியில் (தமிழ் பிராமி) எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு எண்பட்டைத் தூணில் கிடைத்திருக்கும் இந்தக் கல்வெட்டில், ‘ஏகன் ஆதன் கோட்டம்’ என்ற வார்த்தைகள் கிடைத்துள்ளன. அடுத்ததாக, வட்டெழுத்தில் எழுதப்பட்ட கல்வெட்டு ஒன்று கிடைத்துள்ளது. இதில் ‘இறையிலி ஏகநாதன் பள்ளிப்படை மண்டளியீந்தார்’ என்ற வாசகம் இடம்பெற்றுள்ளது. இந்தக் கல்வெட்டு கி.பி. 7-8ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாக இருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகிறது. தமிழில் இதுவரை கிடைத்த கல்வெட்டுகளில் ‘பள்ளிப்படை’ என்ற வார்த்தை இடம்பெற்ற பழமையான கல்வெட்டாக இது இருக்கலாம் என மாநிலத் தொல்லியல் துறையின் செய்திக் குறிப்பு தெரிவிக்கிறது. இதற்குப் பிறகு அந்தக் கோயில் வளாகத்தில் மாநிலத் தொல்லியல் துறை மேற்கொண்ட ஆய்வில் ஆகஸ்ட் மாதம் 19ஆம் தேதி கல்வெட்டு ஒன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. மதுரையை விஜயரங்க சொக்கநாதன் ஆண்ட காலத்தில் கி.பி. 1722இல் இந்தக் கல்வெட்டு வெட்டப்பட்டுள்ளது. மிகவும் விரிவாக அமைந்திருந்த இந்தக் கல்வெட்டில் 43 வரிகள் இடம்பெற்றிருந்தன. மதுரையை ஆண்ட நாயக்க மன்னர்களின் பெயர்களை வரிசையாகப் பட்டியலிட்டிருக்கும் இந்தக் கல்வெட்டு, அந்தக் கோயிலை பள்ளிப்படை சமாதி எனக் குறிப்பிட்டு, குறிப்பிட்ட குடும்பத்தினருக்கு உரிமையானது எனக்

கூறுகிறது. “இதுவரை தமிழியில் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகள், நடுகற்களில் சமணபடுகைகளில்தான் கிடைத்திருக்கின்றன. முதல் முறையாக ஒரு தூணில் அந்த எழுத்துகள் கிடைத்திருக்கின்றன.”

இரண்டாவதாக, ஒரு பிரமாண்டமானதொரு அட்லஸ் பற்றி. பதினாறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் நெதர்லாண்ட்ஸ்ஸில் உருவாக்கப்பட்ட ஏறக்குறைய ஆறடி நீள அகலம் கொண்ட இந்த நிலவரைபடத் தொகுப்பின் இப்போதைய வாசம் லண்டனில் உள்ள அதே ப்ரிடிஷ் நூலகம். இதில் இடம்பெற்றிருக்கும் உலக வரைபடம் பார்ப்பதற்கு மிகவும் சுவாரஸ்யமானது. பொதுவாக, அட்லஸ் என்பவன் க்ரேக்கப் புராணக் கதையின்படி வானத்துச் சொர்க்கத்தை என்றென்றைக்குமாய்த் தோளில் சுமக்கும் தண்டனைக்குள்ளாக்கப்பட்டவன். அந்தப் பெயர் எதற்கு நில வரைபட விசயத்திற்குப் பெயராக வைத்தார்கள் என்று தெரியவில்லை. கொசுறாக, கடந்த மாதத்தில் குறைந்தது 5000 வருடப் பழமையான படிக்கப்பாறையால் (rock crystal) வடிக்கப்பட்ட ஈட்டி முனையை (spear head) ல்பெய்னில் ஒரு அகழ்வாராய்ச்சியின்போது கண்டெடுத்திருக்கிறார்கள். அந்த ஈட்டியின் நேர்த்தியால் நான் அடைந்த ஆச்சர்யத்திற்கு அளவே இல்லை. அந்தப் படத்தை மட்டும் பகிர்கிறேன். இணையத்தில் முழு விபரமும் கிடைக்கிறது. <https://www.ancient-origins.net/news-history-archaeology/amazing-crystal-weapons>.

அறிவும் வயதும் ஐந்தே

ஒவ்வொருவருக்கும்
அவரவர் இணக்கங்களையொத்து
அந்தந்த முகமாகவே ஒப்பனித்திருக்கிறேன்
என் சிதைக்கு வழியனுப்பவந்திருக்கும்
என் அன்பு முகமூடிகளின்
கண்களுக்கு
கடைசிவரை
காட்சிப்பிழையாகவே
நானும் என் முகமும்
எரியத்தொடங்கினோம்
என் பெயரைக் கொண்ட
நான் வளர்த்த நாய் மட்டும்
பத்தாசனையுடன்
என் ஆன்மாவையே
வழக்கம்போல இப்போதும்
சுற்றிசுற்றி வந்துகொண்டிருக்கும்
என் திட்டாந்தரத்தைக் குரைத்தபடி
என் வீட்டில்
ப்ளீஸ்...
யாராவது அதனிடம்
நன்றியைப்பற்றி பேசிவிடாதீர்கள்
அதற்கு அறிவும் வயதும்
ஐந்தே ஐந்துதான்.

- ராச்

...

சுவற்றில் பால் கணக்கு
அழியாமல் இருக்கிறது
அம்மாவின் நினைவுகள்...

- ஜ.தர்மசிங்

...

நீங்கள்
விதிவிதமாய்ச் செய்து
அடுக்கி வைத்திருக்கும்
சிலுவைகளையெல்லாம்
மாற்றி மாற்றி
அணிவது போல சுமந்தபடியே
வேலை செய்கிறாள்...
பேசுகிறாள்...
சிரிக்கிறாள்...
பிள்ளை பெறுகிறாள்...
வாழ்ந்தும் முடிக்கிறாள்...!

இடையில்

எப்போதாவது
முடியாத தருணங்களில்
மூச்சிறைக்க
கண்ணீருடன்
வலிக்கிறது என்பதை
தனக்குள் அவள்
முணுமுணுப்பதை...
இப்படி
கவிதையாக்காமல் இருக்கவே முடிவதில்லை...!!

- வணவை தாரிகா

பூர்வீகத் தெருவில்
பழம்பெருமை வாய்ந்த
ஓடைக்கல் வீட்டுடன் உறவைப் பேசி
சாம்பல் நிறத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த
மகனின் மகிழுந்தின் மீது
பெரும்பரிவுடன் பெரிதுவக்கி
முழு மின்னழுத்தத்தையும் செலுத்தி
வெளிச்சமூட்டிய தெரு விளக்கிற்கு
இப்போது விஞ்ஞானப் பெயர்
மின் விளக்கு என்று
தந்தையின் இளம் பிராயத்தில் நிலா...

அந்த நிலாதான்
பிற்கால மகிழுந்துக்காரனின்
சொந்த விளக்கைத் தூண்டிவிட்டதும்
தந்தையின் பாடப்புத்தகத்தில் ஒளியூட்டியதும்...

- மகேந்திரன்கோ

ஞானம் பெற்ற புத்தரை
குறுபுன்னகையில் கடந்துபோகிறாள்
யசோதரை!

- கோவை.நா.கி.மிரசாத்

எஸ்பிபியுடன் இணைந்து பாடுதல்

யானைகளை, காட்டெருதுகளை,
ஒரு மானைக் கூட பார்க்க வாய்ப்பற்ற
மலை வனச் சாலையின்
எழுபது கொண்டை ஊசி வளைவுகளில்
ஏதோவொரு வளைவில் திரும்புகின்ற பேருந்து
உங்களை
இருக்கையின் சமநிலையில் இருந்து
அலைக்கழிக்கிறது.
கடல் மட்டத்திலிருந்து
ஆயிரம் அடிகளுக்கு மேல் இருக்கும் உங்களைத்
தழுவிக் கடக்கிறது
சரிவுகளெங்கும் படர்ந்திருந்த பனிப்படலத்தின்
துணுக்கொன்று.
அப்பாவின் தோள் மேல் சாய்ந்துறங்கும்
அம்மாவின் அருகில் இருக்கும் சிறு குழந்தையை
எதேச்சையான திரும்புதலில் பார்க்கிறீர்கள்.
அன்றைய தினத்தின் உன்னதமான பரிசாக
உங்களைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறது அந்தக்
குழந்தை.
கொல்லிமலையின் மரமொன்றிலிருந்து
தலைகீழாகப் பாயும்
அடர் மஞ்சள் நிறப் பறவையென
உங்களை நீங்கள் உணர்ந்த கணத்தில்
உங்களை இழந்து
குரலை உயர்த்தி,
நாமக்கல்லிலிருந்து சலிப்பின்றிப் பாடிவரும்
எஸ்பிபி யுடன் இணைந்து கொள்கிறீர்கள்.
மாங்குயிலே பூங்குயிலே சேதி ஒண்ணு கேளு.

- ஜி.சிவக்குமார்

- ஆங்கிலத்தில்: ஆலிஸ் டன்பார்-நெல்சன்
- தமிழில்: கார்முலி
- ஓவியங்கள் - அழ.ரஜினிகாந்தன்

குட்டி மிஸ். சோஃபி

மிஸ். சோஃபிக்கு நினைவு திரும்பியபோது, ஆர்கன் இசைப்பேழையின் நீண்ட, மங்கலான, அலையாகப் பொங்கிய இசைக் குறிப்புகள் அமைதியான தேவாலயத்தின் பெரிய வளைவுகளுக்கு ஊடாகத் தூரத்து எதிரொலியாக மறைந்துகொண்டிருந்தன. நிராகரிக்கப்பட்ட ஒரு சின்ன கறுப்புக் குவியலாகப் புனித கன்னியின் பலிபீடத்தில் தனியாக மண்டியிட்டுக் கிடந்தாள். பளிச்சென்று மின்னிய தோரணங்கள் அவள்மீது இரக்கமூட்டும் வெளிச்சத்தை வீசின. வெள்ளையுடை தரித்த கன்னிமேரியின் கருணைமிக்க புன்னகை அவளுக்கு இரகசியமான ஆறுதலைத் தந்தது. பலமான சில்லென்ற காற்று இருக்கைகளுக்கு இடையே இருந்த தடத்தில் வீசியது. மிஸ். சோஃபி நடுங்கினாள், குளிரினால் அல்ல, படபடப்பால்.

ஆனால் இருட்டு விழுந்துகொண்டிருந்தது, விரைவில் விளக்குகள் அணைக்கப்பட்டு அந்தப் பெரிய கனத்த கதவுகள் மூடப்படும்; மெலிந்த தோளில் இருந்து தொங்கிய சின்ன மெல்லிய மேலாடையை ஒன்று சேர்த்துப் பிடித்தபடி மிஸ். சோஃபி வேகமாக வெளியேறி வெளிச்சமும் இரைச்சலும் நிறைந்த

தெருக்களில் வீட்டை நோக்கி நடந்தாள்.

துயரமும் தனிமையும் நிறைந்த சின்ன அறை அது. அதிலிருந்த வெடிப்புகள், ஆரவாரத்துடன் வீசிய காற்று ஊவென்ற ஓசையுடன் உள்ளே நுழைய ஏதுவாக இருந்தது. புகைப்படிகந்த அழுக்கான சுவர்கள் மனவாட்டம் ஊட்டுவதாக இருந்ததோடு அதை ஒரு நல்ல புகலிடம் போலவும் காட்டவில்லை. இயற்கையும் நகரத் தந்தைகளும் மறந்துவிட்ட மூன்றாம் மாவட்டத்தின் ஏழ்மை நிறைந்த தெருக்களில் இருந்த துயரமிகுந்த சின்ன வீடொன்றின் துயரமிகுந்த சின்ன அறை அது.

அந்த அறையைப் போலவே வெறுமையாகவும் சௌகரியம் இல்லாமலும் இருந்தது மிஸ். சோஃபியின் வாழ்க்கை. இந்த நான்கு சுவர்களையும் ஒரு அழுக்கான சின்ன க்ரியோல் பெண்மணியிடம் இருந்து வாடகைக்குப் பெற்றிருந்தாள். ஆப்ரஹாமுக்கு வாக்குச் செய்யப்பட்டதைப் போலத்தான் இருந்தது அவளுடைய சந்ததியும். எலும்பும் தோலுமான கைகளால் கால்சட்டைகளின் பட்டியையும் நிறுத்தாமல் தீராத அயர்ச்சியுடன் தைத்துக்கொண்டே இருப்பது மூலம் தன்னுடைய வெளுத்த சின்ன உடலில் துடிக்கும் சுடரைப்போல உயிரை ஒட்டியிருக்கச் செய்தாள். இந்தச்

சலிப்பூட்டும் முடிவில்லாத வேலைதான் அவளுக்கு உணவிட்டது. இரவும் பகலும் அயராமல் உழைத்தாலும் சொற்பமான வருமானத்தையே கொண்டு வந்தாலும் அதுமட்டுமே வாழ்க்கையின் ஒரே நம்பிக்கையாக இருந்தது.

கரியடுப்பின் முன் உட்கார்ந்து ஊசியால் துளைக்கப்பட்ட வெளுத்துப்போன விரல்களுக்குச் சூடேற்றிக்கொண்டபடியே அந்த நாளின் விநோதமான நிகழ்வுகளை நினைத்துப் பார்த்தாள். கால்சட்டைகளும் உள்ளடைகளும் கொண்ட கறுப்பு மூட்டையைத் தூக்கிக்கொண்டு தன்னுடைய சொற்பமான ஊதியத்தை வாங்கி வருவதற்காக டவுனுக்குப் போயிருந்தாள். வரும் வழியில் அமைதியான வெள்ளைப் புனித கன்னியின் பலிபீடத்தில் தோத்திரம் சொல்வதற்காக ஜெசுயிட் தேவாலயத்துக்குள் நுழைந்தாள். அவள் மண்டியிட்டிருந்தபோது அங்கிருந்த பெரிய ஆர்களில் இருந்து அற்புதமான இசை தெறித்து வெளிப்பட்டது, பல்வேறு மலர்களின் கிளர்ச்சியூட்டும் நறுமணமும் பல விளக்குகளின் பளிர்வும் ஜொலிப்பும் திருமண விருந்தினர்களின் பட்டாடைகளின் ஒய்யாரமான சரசரக்கும் ஓசையும் கேட்டது. எனவே மிஸ். சோஃபி திருமணத்தைப் பார்ப்பதற்காகக் காத்திருக்க முடிவுசெய்தாள். எவ்வளவு வயதானாலும் சூடுபட்டாலும் பெண்மை நிறைந்த இதயம் இதில் பரவசப்படாமல் இருப்பதில்லையே? ஒரு சின்னஞ்சிறிய ஏழை க்ரியோல் பணிப்பெண்ணுக்கும் அதில் ஏன் ஆர்வம் இருக்கக்கூடாது?

திருமணக் கூட்டம் பெருகி வழிந்த ஆர்களின் இசையொலிக்க முறைப்படி உள்ளே நுழைந்தது. பகட்டான மணமகளின் தோழர்கள், ஒயிலான இலேசான வெள்ளை உடை அணிந்த மணப்பெண்ணின் தோழிகள், கம்பீரமான சாட்டின் உடையும் நுட்பமான வலைத்துணியாலான முகத்திரையும் அணிந்த மணப்பெண்ணும் மகிழ்ச்சியான மணமகளும் கூட. அவர்களின் முகத்தை நன்றாகப் பார்ப்பதற்காக முன்னே சாய்ந்தாள்.

“ஆஹ்!”

புனித கன்னியின் பலிபீடத்துக்கு அருகில்

இருந்தவர்கள் மங்கலான பெருமூச்சையும் படிகளில் ஆடையின் சரசரக்கும் ஓசையையும் கேட்டு ஆவலோடு திரும்பிப் பார்த்தார்கள். ஒரு மெலிந்த கறுப்பு உடையணிந்த உருவம் கம்பியைப் பிடித்துத் தலையை அதற்குமேல் நீட்டிப் பார்த்தது. மிஸ். சோஃபி மயங்கி விழுந்திருந்தாள்.

“எனக்குப் பசிச்சிருக்கும்,” அவளுடைய சின்ன அறையில் எரிந்துகொண்டு இருந்த கரியடுப்பின் முன் உட்கார்ந்தபடியோசித்தாள். “எனக்குப் பசிச்சிருக்கும்,” என்று சோகையான சிரிப்பொன்றைச் சிரித்தபடி இரவு உணவுக்கான காஃபியையும் ரொட்டியையும் இறைச்சியையும் தயாரிக்க முனைந்தாள்.

இரக்கப்படுபவராக இருந்தால் மிஸ். சோஃபியைப் பார்த்ததும் உதட்டில் வேகமாகத் தோன்றும் சொல், “பாவம் அந்தக் குட்டிப் பெண்!” என்பதாகத்தான் இருக்கும். வெறுமையும் அசுத்தமும் நிறைந்த இந்தக் குடியிருப்புப் பகுதிக்கு அவள் வந்து ஐந்து வருடம் இருக்கும். துக்கத்துக்கான கரும்பட்டு ஆடையணிந்து அவளுடைய வலுவை எல்லாம் வெளியே இழுத்துத்தள்ளும் பெருந்த கேவல்களுடன் அழுதபடியே இருந்தாள். தன்னுடைய கடந்த கால வாழ்க்கையைப் பற்றி மௌனமாகவே இருந்தாள். ஆனால் தெருமுனையில் மளிகைக்கடை வைத்திருந்த மிக்கேலும் எதிரில் ரப்பி கடை வைத்திருந்த மேடம் லாரென்ட்டும் அவளுடைய சோக வரலாற்றையும் பழைய பெருமையையும் தங்களுக்குள் பேசி முடிவுசெய்து விட்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு எல்லாம் தெரியும் என்பதல்ல; அந்தப் பகுதியில் குடியிருப்பவர்கள் தங்களின் அறிவு ஊற்றுக் கண்ணாக நினைத்துக்கொண்டு மிக்கேலிடம் வரும்போது அவர்களிடம் சொல்வதற்காக ஏதாவதொன்றை உருவாக்க வேண்டுமே.

ஒருநாள் காலையில், மிஸ். சோஃபி மஞ்சள் இலைகளைக் கொண்ட மரங்களின் ஊடே நுழைந்து சீழ்க்கையொலி எழுப்பியபடி வீசும் இலையுதிர்காலக் காற்றின் அதிகாலைப் புத்துணர்வை அனுபவிப்பதற்காகத் தன்னுடைய இருண்ட ஜன்னல் கதவுகளைத் திறந்து வைத்தாள்.

நாட்டின் மற்ற பகுதிகள் மென்முடியாலான ஆடையைப் போர்த்திக்கொண்டிருந்தபோது, நியூ ஆர்லியன்ஸுக்கு மட்டும்தான் இப்படிப்பட்ட அமைதியும் நீல மூடுபனி சூழ்ந்த வெதுவெதுப்பான நவம்பர் தினங்களும் கிடைக்கும். மிஸ். சோஃபி இனிமையான ஈரப் பதமிக்க காற்று அவளது கருமையான கூந்தலை கலைத்துச்செல்ல ஏதுவாக ஜன்னலுக்கருகில் மெஷினை இழுத்துப் போட்டாள்.

விர்விரென சொரசொரப்பான ஜீன்ஸ் பேண்டுகளின் பெல்ட் பட்டியில் வேகமாகவும் மென்மையாகவும் நகர்ந்தது மெஷின். விர் விர், ஆமாம், மிஸ். சோஃபி பாடலொன்றின் இசையை உண்மையாகவே முனகினாள்! இன்று ஆச்சரியமூட்டும் வகையில் இலேசாக உணர்ந்தாள்.

“கடவுளே!” என்று முணுமுணுத்த மிக்கேல் தெருவின் எதிர்ப்புறத்தில் மேஜைக்குப் பின்னால் அமர்ந்து நீலமும் பழுப்பும் கலந்த மேலங்கிகளைத் தைத்துக்கொண்டிருந்த மேடம் லாரென்ட்டிடம் சென்றாள். “அந்தக் குட்டிப் பெண்மணி பாடறாளே. பழைய நினைவு வந்துடுச்சோ.”

“இருக்கலாம்,” என்று முணுமுணுத்தாள் ரப்பி பெண்மணி.

ஆனால் குட்டி மிஸ். சோஃபிக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. ஏதோ ஒரு வினோதமான உந்துதல் அவளை நகரத்துக்கு இழுத்தது; கணக்கிலடங்காத ஜீன்ஸ் பெல்ட்டுகளைத் தைத்து முடிப்பதற்குள் மெஷின் மெதுவாக மிக மெதுவாக இயங்குவதுபோல இருந்தது. தைத்துமுடித்த ஜீன்ஸ்கள் இருந்த கைக்கு அடங்காத பெரிய மூட்டையைக் கட்டும் அவசரத்தில் விரல்கள் படபடத்து நடுங்கின. நகரத்துக்குச் செல்ல வண்டி ஏறுவதற்காகக் களைர்போர்ன் தெருவுக்குப் போவதற்குள் ஆர்வமிகுதியில் அவள் கால்களே ஒன்றையொன்று தடுக்கிவிட்டன. எங்காவது போகவேண்டுமென்ற பரபரப்பூட்டும் ஆவல் அவளைத் தொற்றிக்கொண்டது, குதூகல உணர்வு ஏற்பட்டது; ஒருவித முட்டாள்தனமான மகிழ்ச்சி மங்கலான

எதிரொலி போல அவளுடைய ஓட்டிய கன்னங்களில் நிறத்தைக் கூட்டியது. தனக்கு என்ன நடக்கிறது என்று அவள் ஆச்சரியப்பட்டாள்.

வண்டியில் ஒருவரும் அவளைக் கவனிக்கவில்லை. களைர்போர்ன் வரிசையில் செல்லும் பயணிகள் பெரிய கறுப்பு நிற மூட்டைகளை எடுத்துச் செல்லும் மெலிந்த சின்னகறுப்புநிற அங்கி அணிந்த பெண்களைப் பார்த்துப் பழக்கப்பட்டிருந்தனர்; அந்த நகரத்தின் பரிதாபகரமான காட்சிகளுள் அதுவும் ஒன்று. பேயூ தெருவில் பூத்திருக்கும் செவ்வரளிகளைப் பார்ப்பதற்காக ஜன்னலுக்கு வெளியே தலையை நீட்டியபொழுது, வண்டிக்குள் ஒலித்த உரையாடல் அவளின் கவனத்தை ஈர்த்தது.

“ஆமாம், நீலுக்கு ரொம்ப மோசமான நேரம்தான், இப்போ கல்யாணம் வேற ஆயிடுச்சு,” என்று வயதில் மூத்த மனிதர் சொன்னார். “அவன் என்ன செய்யப் போறான்னு தெரியலை.”

நீல்! காதைத் தீட்டிக்கொண்டாள். ஜெசுயிட் தேவாலயத்தில் பார்த்த மணமகனின் பெயர் அதுதான்.

“எப்படி நடந்துச்சு?” சோர்வான குரலில் கேட்டான் அந்த இளைஞன். அவன் புதியவன் என்பது தெரிந்தது; அந்தப் புதியவன் குறையற்ற ஆடைகளை அணிவதில் அதீத ஈடுபாடுள்ள ஆண் என்பதும் தெரிந்தது.

“முதல்ல கம்பெனி நஷ்டமாச்சு; அவன் அதைப் பெரிசா பொருட்படுத்தல, ஏன்னா அவனோட மாமாவோட சொத்து இழந்த அதிர்ஷ்டத்தை மீட்டுக்கொடுத்தும்னு ஒரு நம்பிக்கை. திடீர்னு இந்த அடையாளம் காட்டற பிரச்சினை வந்துடுச்சு, இப்போ எல்லாத்தையும் இழந்து சீரழியற நிலைமையில் இருக்கான்.”

“வாழ்க்கை முழுக்க அவனைத் தெரிஞ்சு உங்களைப்போல சில பேரு அவனை அடையாளம் காட்ட முடியாதா?”

“நல்ல மனுஷன்பா நீ, எல்லா முயற்சியும் செஞ்சு பார்த்தாச்சு; ஆனால் அந்த அபத்தமான பழைய உயில் குறிப்பிட்ட பழமையான ரோமானிய மோதிரம் ஒன்றை வைத்துத்தான்

அடையாளம் காட்டணுமாம். அது அவன்கிட்ட இல்லேன்னா, அடையாளமும் காட்டமுடியாது, அதிர்ஷ்டமும் கிடைக்காது. அவன் அந்த மோதிரத்தைக் கொடுத்துட்டானாம். அத்தோட எல்லாம் முடிஞ்சுடுச்சு.”

“நீங்க எல்லாம் முட்டாள்கள். மோதிரத்தை வெச்சிருக்கிறவங்ககிட்ட இருந்து அதைத் திருப்பி வாங்க முடியாதா?”

“சுலபமாச் சொல்லிட்டே நீ; நீலுக்கு ஏதோ ஒரு க்ரியோல் பெண்ணோட சின்னதா காதல் சமாசாரம் இருந்ததாம். கல்யாணம் செஞ்சுக்கிறதா இருந்த அந்தக் கருநிறக் கண்கள் கொண்ட பொண்ணுகிட்ட மோதிரத்தைக் குடுத்துட்டானாம். நீலோட காதல் விவகாரமெல்லாம் உனக்குத்தான் தெரியுமே. அவன் அந்தப் பொண்ணை ஒரு மாசத்துல மறந்துட்டான். ஆனா, அந்தப் பொண்ணு அதைப் பெரிய விஷயமா எடுத்துக்கிட்டு மனசு பாதிக்கப்பட்டிருக்கா. அதுனால அவளைப் போய்த் தேடிப் பிடிச்சு மோதிரத்தைத் திருப்பி வாங்கிட்டுவர அவனோட குற்றவுணர்ச்சி தடுக்குது.”

புழுதி படர்ந்த புல்லைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த மிஸ். சோஃபிக்கு அதற்குமேல் எதுவுமே கேட்கவில்லை. கண்களை முட்டி மறைத்த சூடான கண்ணீர் பெருமையுணர்வால் சீழே விழாமல் கண்களிலேயே தங்கித் தீய்த்தது. இதயவலியின் எல்லா நுட்பங்களுடனும் அவளுக்குத் தெரிந்த கதைதான் அது. அந்த

மோதிரத்தையும் அவளுக்குத் தெரியும். துயரத்தின் பாரம் தாங்காமல் இதயம் வெடித்துவிடுமோ என்பதுவரை பிரியத்துடன் அதைத் தடவியும் முத்தம் கொடுத்தும் அவள் அழுத அந்த நாளும் நினைவுக்கு வந்தது. பிறகு, வேறு ஒருவருக்கு அமைதியைத் தருவதற்காக அதை அடகுக் கடைக்கு எடுத்துச் சென்றாள்- அந்த வேறு ஒருவர் அவளுடைய தந்தைதான். நீலின் சின்ன ‘க்ரியோல் காதல் விவகாரம்’ எப்போதுமே ஏழ்மையானதும் வயதானதும் சோர்வுற்றதுமாக இருக்கவில்லை; தலைகீழான மாற்றங்கள் வந்துதான் தீரவேண்டும், நீலுக்கும் அது தெரியும், அதனால் மோதிரம் இப்போது மோண்ட் டே பிதி அடகுக் கடையில் இருந்தது. இருந்தாலும் அது அவனிடம்தான் இருக்கவேண்டும், அது அவனுடையது; அவனுக்கு அவமானமும் வேதனையும் ஏற்படாமல் பாதுகாப்பதோடு அந்த வெள்ளை கவுன் அணிந்த மணமகளையும் துயரத்தில் இருந்து காக்கும். அவனுக்கு அது கிடைக்கவேண்டும், ஆனால் அது எப்படி நடக்கும்?

அது இன்னமும் அடகுக் கடையில்தான் இருந்தது; அதுபோன்ற வித்தியாசமான நகையை யாரும் வாங்க முன்வருவதில்லை, அதற்கான சீட்டும் வீட்டில் அலமாரி இழுப்பறையில்தான் இருந்தது. சரி, எப்படியும் அதை அவனிடம் சேர்க்க வேண்டும். அதற்கான முயற்சியில் அவள் பட்டினி கிடந்தாலும் பரவாயில்லை. அவனே அதை மீட்டுக்கொள்ளலாம் என்பதை அவனிடம் சொல்வது என்பது நடக்காது. நேரான வளையாத முதுகெலும்பும் பெருமையில் விரைத்த கழுத்தும் கொண்ட அவளுடைய க்ரியோல் ரத்தம் சக்தியை எல்லாம் திரட்டி மேலே எழும்பி அவளை மூச்சுத் திணறச் செய்துவிடும். இல்லை; அந்தப் பழமையான ரோமானிய மோதிரம் அவளுடைய விரலில் ஒரு பரிசாக மாட்டப்பட்டது, அதை ஒரு பரிசாகத்தான் திருப்பித் தரவேண்டும்.

வண்டி ஏற்ற இறக்கத்தில் குதித்தபடி மெதுவாகச் சென்றது, அந்தப் பாவப்பட்ட சின்ன மண்டைக்குள் சூடான எண்ணங்கள் வேகமாக அலைமோதின. அவனிடம் அந்த மோதிரத்தைத் தரவேண்டும்; ஆனால் எப்படி

-மோதிரம் - ரோமானிய மோதிரம் - வெள்ளை உடையணிந்த மணமகள் பட்டினியில் - அவளுக்குப் பைத்தியம் பிடித்தது - ஆஹ் ஆமாம் - தேவாலயம்.

நகரத்தின் மிகவும் பரபரப்பான நெரிசல் மிகுந்த பகுதியில் இருந்தது அது. அதிலிருந்த ஓவியங்களும் வெண்கலமும் இரும்பும் இடைக்காலத்தைச் சேர்ந்தது என்பதைக் காட்டின. உள்ளே, எல்லாம் குளிர்ச்சியாகவும் மங்கலாகவும் இளைப்பாறுதலோடும் இருந்தது. நறுமணப் பொருட்களின் மங்கலான புகை மேலே எழும்பி சாம்பல் நிற வளைவுகளின் ஊடே எல்லாப்புறமும் பரவியது. ஆம், புனித கன்னிக்குத் தெரிந்திருக்கும் என்பதால் அவள்மீது இரக்கப்படுவாள்; அழகான மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பலிபீடத்தில் இருந்த இனிமையான வெள்ளை உடை தரித்த புனித கன்னி. அல்லது, இந்த தேவாலயத்தின் அதிபர் இருக்கும் தங்கநிறக் கலசத்தைத் தாண்டி உயரே இருந்த மாடத்தில் இருந்த இன்னொருவர். அங்கே எப்போதும் துறுதுறுவென இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் திதிச்சே, மிஸ். சோஃபியின் மூட்டை வழக்கத்தைவிடப் பெரியதாக இருந்ததைக் கவனித்தார். “ஆஹ், பாவம் இந்தப் பொண்ணு!” என்றாள் திதிச்சேயின் அம்மா, “கிறிஸ்துமஸுக்கு நிறைய பணம் சம்பாதித்துவிடுவாள்.”

ஒவ்வொரு நாளும் மூட்டையின் அளவு வளர்ந்துகொண்டே இருந்தது, மிஸ் சோஃபியோ சிறுத்துக்கொண்டே போனாள். ஈரப்பதமிக்க குளிரூட்டும் மழையும் பனியும் வெள்ளைத்திரைச்சீலையிட்ட ஜன்னல்கதவை மூடச் செய்தது. ஆனாலும் எந்நேரமும் அந்தத் தையல் மெஷினின் பின்னால் இருந்த கறுப்பு அங்கியணிந்த குட்டி உருவம் மேலும் கீழும் நகர்ந்துகொண்டே இருந்தது. விரவிரெனச் சக்கரம் சுழன்றது, அவள் பக்கத்திலிருந்த சொரசொரப்பான ஜீன்ஸ் பேண்டுகள் பெரிய குவியலாகக் கிடந்தன. கிளேர்பார்ன் தெருவுக்குப் போகும் வண்டி முன்னைக் காட்டிலும் அதிக தடவை அவளைப் பார்த்தது. தங்கநிறக் கலசத்துக்கு மேலே இருந்த மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மாடத்தில் இருந்த இனிமையான வெள்ளை உடை தரித்த

புனித கன்னி தன் முன்னால் மண்டியிடும் அந்தச் சின்ன உருவத்தைத் தினமும் பார்த்தார்.

“கடவுளே, அந்தப் பொண்ணு எப்படி உயிரோட இருக்கானே தெரியலே. சாப்பாடு? ஒன்னும் கிடையாது... எதுவுமே கிடையாது... நேத்து ராத்திரி அவ்வளவு குளிரா இருந்தது. அவகிட்டே நான்தான் நெருப்பு மூட்டச் சொன்னேன். கிட்டத்தட்ட உறைஞ்சு போயிட்டா,” அழுக்காக இருந்த வீட்டுச் சொந்தக்காரி மேடம் லாரெண்ட்டிடமும் மிக்கேலிடமும் சொன்னாள் ஒருநாள்.

அதற்குள்ளாக, மிஸ். சோஃபி அதிர்ஷ்டமற்ற உறவினர் ஒருவரைக் கிறிஸ்துமஸின்போது சிறையில் இருந்து மீட்பதற்காகப் பட்டினியில் சாகிறாள் என்ற வதந்தி பரவியது. அவள் தெருவில் நடந்தபோது அந்த வதந்தியானது அவளின் மெலிந்த சின்ன தேகம் ஒளி வட்டத்தால் சூழ்ந்திருப்பது போன்ற காட்சியை மக்களுக்கு உருவாக்கியது.

நவம்பர் போய் டிசம்பர் வந்தது, ஆனாலும் அந்தச் சின்ன நாணயக் குவியல் அவளுக்குத் தேவைப்பட்ட தொகையை எட்டவில்லை. அடக் கடவுளே! எங்கேதான் போனது எல்லாக் காசும்! வாடகைக்கும் மளிகைக்கும் நிலக்கரிக்கும்தான், அதை அவள் மிகவும் குறைவாகத்தான் பயன்படுத்தினாள். இத்தனை வேலை செய்ததும் பார்த்துப் பார்த்துச் சேர்த்ததும் நல்ல பலனைத் தருமா? தரலாம், ஆமாம், கிறிஸ்துமஸுக்குள் தரலாம்.

கிறிஸ்துமஸுக்கு முந்தைய இரவில் மனோதிடம் இல்லாதவர்கள் ராயல் தெருவுக்குப் போகக்கூடாது. பெருங்கூச்சலிடுபவர்களின் கத்தலும் ஆர்ப்பாட்டமும் தெரியமானவர்களின் மனதில்கூடப் பயத்தை ஏற்படுத்திவிடும். அந்தக் கூச்சலுக்கும் கத்தலுக்கும் இடையிலும் காதைச் செவிடாக்கும் ஊதுகுழல்களின் ஓசைக்கும் தகர விசில்களின் சத்தத்துக்கும் அபாயகரமான வாணவேடிக்கையின் அணிவகுப்புக்கும் நடுவிலும் ஒரு சின்ன உருவம் விரைந்தது. ஒரு கையில் கொண்டாட்டக்காரர்களால் பிய்த்து எறியப்பட்ட தொப்பியை இறுகப்

பற்றிக்கொண்டும் மற்றொரு கையில் மெல்லிய கறுப்பு அங்கிக்குக் கீழே நைந்த சின்ன நோட்டுப் புத்தகம் ஒன்றைப் பிடித்தபடியும் நடந்தது.

மோண்ட் டே பிதி அடகுக் கடைக்கு மூச்சைப் பிடித்துக்கொண்டு ஆவலுடன் ஓடினாள். “ரசீதா? இதோ, நைந்து கசங்கிப் போயிருக்கு. அந்த மோதிரம்? விற்கவில்லையா? இல்லை, நன்றி கடவுளே!” அது திரும்பவும் கிடைத்தது தான் பட்ட கஷ்டத்துக்கான மகிழ்வூட்டும் பலன் என்று நினைத்தாள்.

விருந்தில் வாணவேடிக்கை விடாமல் வழக்கம்போல கதவிடுக்கு வழியே திதிச்சே நோட்டமிட்டு இருந்தால் மிஸ். சோஃபி அழுக்கான நெளிந்த தங்க மோதிரம் ஒன்றை முத்தமிடுவதையும் தடவிக் கொடுப்பதையும் பார்த்து அவனுடைய வட்டக் கரிய விழிகள் தட்டைப்போல இன்னும் பெரியதாக விரிந்திருக்கும்.

“ஆஹ், அன்பு மோதிரமே,” என்று முணுமுணுத்தாள். “ஒரு காலத்தில் அவனுடையதாக இருந்தே, இப்போ மறுபடியும் அவனுடையதாக இருக்கப் போறே. நீ அவனோட விரல்ல இருக்கணும், ஒருவேளை அவனோட இதயத்தையும் தொடலாம். அன்பு மோதிரமே. என் சின்னக் கண்ணே, என் குட்டி இதயமே. நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன். நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன். ஆமாம், ஆமாம். நீ அவனுடையது. நீ என்னுடையதாகவும் ஒரு காலத்தில் இருந்தாய். இன்னிக்கு ராத்திரி, ஒரு ராத்திரி மட்டும், நான் உன்னை வைச்சுக்கிறேன். அப்புறம், நாளைக்கு, நீ அவனைக் காப்பாத்த வேண்டிய இடத்துக்குப் போகலாம்.”

மறுநாள், குழந்தைகளின் சீட்டிகளிலும் ஊதுகுழல்களிலும் இருந்து எழுந்த உரத்த ஒலி வெதுவெதுப்பான காற்றுடன் கலந்தது. குளிர்ந்த காற்றை உள்ளே அனுமதிப்பதற்காக ஜன்னல்களும் கதவுகளும் திறந்து வைக்கப்பட்டிருந்தாலும் அது கிறிஸ்துமஸ் நாளென்பதை யாரும் சந்தேகப்படவே முடியாது. குறுகலாகவும் அடைசலாகவும் இருந்த வண்டிகளில் பிணைக்கப்பட்டிருந்த

கோவேறுக் கழுதைகளின் முகத்தில் கூட கிறிஸ்துமஸின் பரவசம் தெரிந்தது. தெருக்களிலும் கிறிஸ்துமஸ் விளையாட்டுப் பொருட்களிலும் கிறிஸ்துமஸின் ஓசை கேட்டது; சமையலறைகளின் சுவையான உணவில் இருந்து எழுந்த மூக்கைத் துளைக்கும் வரவேற்கத்தக்க கிறிஸ்துமஸ் நறுமணம் எங்கும் பரவி இருந்தது. மிக்கேலும் மேடம் லாரென்ட்டும் தெருவுக்கு இருபுறம் இருந்தும் புன்னகைத்தபடி ஒருவருக்கொருவர் வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக்கொண்டனர். தெருவில் சென்றுகொண்டிருந்தவரின் வாழ்த்து நிறைய குழந்தைகளைக் கொண்ட வீட்டுச் சொந்தக்காரிக்கு அவரை நினைவூட்டியது.

“மிஸ். சோஃபி, பாவப்பட்ட ஆத்மா. அவளுக்கு இது பெரிய கிறிஸ்துமஸாவே இருக்காது. இன்னைக்கு ஒருநாள் மட்டும் என்னோட கழிக்கச் சொல்லி கூப்பிடப் போறேன். கொஞ்சமாவது அவளை உற்சாகப்படுத்தும்.”

அந்தச் சின்ன ஏழ்மை நிறைந்த அறை சுத்தமாகவும் நேர்த்தியாகவும் வைக்கப்பட்டு இருந்தது. அந்த உயரமான பழைய பாணி மேஜையில் ஒரு தூசோ குப்பையோ எதுவுமே இல்லை. ஒரே ஒரு தாளில் மட்டும் ஏதோ எழுதப்பட்டு வைக்கப்பட்டு இருந்தது. திதிச்சேயின் துப்பறியும் புத்தி எங்கிருந்து வந்தது என்று தெரிந்துவிட்டது. வீட்டுச் சொந்தக்காரி தாளைத் திருப்பிப் படித்தாள்.

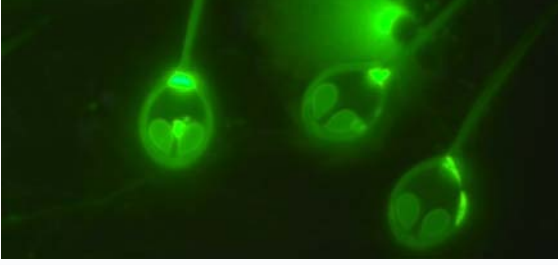
லூயிஸ் - இந்தா உன்னுடைய மோதிரம். உன்னிடமே அதைத் திருப்பிக் கொடுக்கிறேன். உனக்கு அது தேவைப்பட்டது என்று கேள்விப்பட்டேன். அது சரியான நேரத்துக்கு வந்து சேர்ந்திருக்கும் என்று நம்புகிறேன். - சோஃபி.

“மோதிரமா, எங்கே?” என்று முணுமுணுத்தாள் வீட்டுச் சொந்தக்காரி. மார்பின் மேலே பிணைந்திருந்த அவளது விரல்களில் இருந்தது அது - அந்த உறைந்த மகிழ்ச்சியான முகத்துக்கு கீழே இருந்த மார்பு வெளுத்தும் குளிர்ந்தும் போயிருந்தது. மிஸ். சோஃபிக்குக் கிறிஸ்துமஸ் விடிந்துவிட்டிருந்தது. ■

அறிவியலும் அறிவோம்

இணையவழிக் கல்வியில் சோர்ந்திருக்கும் மாணவர்களுக்கு ஒரு உற்சாக டானிக்தான் இந்தக் கட்டுரை.

இந்த அகிலம் தோன்றிய நாள் முதல் நமது அனுபவங்களில் சில உண்மைகளை நாம் நம்பிக்கொண்டு வருகிறோம். மேலே வானம், கீழே பூமி, ஒரு பொருளை மேல்நோக்கி எறிந்தால் அது பூமியை நோக்கி வரும் என்ற புவி ஈர்ப்பு விசை, யாராலும் ஒளியை விட வேகமாகச் செல்லமுடியாது, மனிதர்கள் உயிர்வாழ பிராண வாயு (ஆக்ஸிஜன்) தேவை, டெலிசீரியல் பார்க்காமல் நம்ம வீட்டுப் பெண்களால் ஒரு நாளும் இருக்கமுடியாது போன்றவை. ஆனால் ஆக்ஸிஜன் இல்லாமலும் உயிர்வாழலாம் என்ற கண்டுபிடிப்பு நமது கருதுகோளை ஒட்டுமொத்தமாகப் புரட்டிப் போட்டிருக்கிறது. வேற்றுக்கிரக மனிதர்களைப் பற்றிய தேடலில் இது கூடுதல் வெளிச்சம் பாய்ச்சும் கண்டுபிடிப்பு.

எப்பவும் அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகள் நம்மை வியப்பின் உச்சிக்குக் கொண்டுசெல்லும் ஆற்றல் பெற்றவை. இங்கு நாம் காணவிருக்கும் அறிவியல் அதிசயத்திற்கு அறிவியலாளர்களின் பத்து ஆண்டு உழைப்புதான் நம்மை மேலும் அதிசயிக்க வைக்கிறது.

ஒவ்வொரு உயிரினமும் உயிர்வாழ மிக அவசியமானது ஆக்ஸிஜன். தூங்கையிலே வாங்குகிற மூச்சு அது சுழி மாறிப் போனாலும் போச்சு!

தொடர்ந்து சில நிமிடங்கள் ஆக்ஸிஜன் கிடைக்கவில்லை என்றால், அல்லது நுரையீரல் வேலைநிறுத்தம் (மூச்சுத் திணறல்) செய்தால் அந்த நிலை மரணம் நிகழக் காரணமாய் ஆகிவிடும். மனிதர்கள் உள்ளிட்ட

பெரும்பாலான முதுகெலும்புள்ள விலங்குகள் ஆக்ஸிஜன் இல்லாவிட்டால் சில நிமிடங்களில் உயிரிழந்துவிடும். ஆனால், க்ரூஷன் கார்ப் (Crucian carp) எனும் மீன் வகைகள் மிகு பனிக் காலங்களில் வட ஐரோப்பாவின் பனி உறைந்த ஏரிகளிலும் குளங்களிலும் ஆக்ஸிஜன் இல்லாமல் சில மாதங்கள் வரை உயிரோடு இருக்கும் ஆற்றல் பெற்றவை. அதுவும் அதிகபட்சம் 140 நாட்கள்தான். அதற்குள் பனிக்காலம் மாறிவிடும். ஆக்ஸிஜன் கிடைத்துவிடும்.

அப்படியானால் தன் வாழ்நாள் முழுவதும் ஆக்ஸிஜனே இல்லாமல் உயிர்வாழும் இனம் உண்டா?

உண்டு - என்ற பதிலில் நாம் நமது பாடப்புத்தகங்களையெல்லாம் மீள்பார்வை செய்யவேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டுள்ளது.

இப்போது, பூமியின் தோற்றமும், நுண்ணுயிர்களின் தோற்றமும் நிகழும்போது, ஆக்ஸிஜன் இல்லாமல் உயிர்வாழும் நுண்ணுயிர்கள் அறியப்பட்டனவா என்ற கேள்வி நம்மை அந்த அதிசய நிகழ்விற்கே விரட்டும். உயிர்வளி, பிராணவாயு என்றெல்லாம் அழைக்கப்படும் ஆக்ஸிஜன் பற்றிய ஒரு எளிய அறிமுகம் இப்போது தேவைப்படுகிறது.

பார்க்கலாம்.

சுமார் 450 கோடி வருடங்களுக்கு முன் உருவான, நீலக்கோளான பூமியின் வரலாற்றில், தொல்பழங்காலத்தில் அதாவது சுமார் 2.5 பில்லியன் அல்லது 250 கோடி ஆண்டுகளுக்கு முன் இருந்த உயிரினங்களுக்கு உயிர்வாழ ஆக்ஸிஜன் தேவையில்லாமல் இருந்தது. ஆனால் சில வகையான நுண்ணுயிர்களின், நுண்ணுடலின் இயக்கத்தின் விளைவால் ஆக்ஸிஜன் வெளியிடப்பட்டது. தொடர்ந்து ஆக்ஸிஜன் அதிகம் வெளியிடப்பட்டதால் ஆக்ஸிஜன் இல்லாமல் உயிர் வாழ்ந்த உயிரினங்கள் மறையத் தொடங்கியிருக்கலாம் என்றும் அறிவியலாளர்கள் கருதுகின்றார்கள். இப்படியாக இந்தப் பூமியில் ஆக்ஸிஜனின் அளவு கூடியதற்குக் காரணம், ஒளிச்சேர்க்கை (photosynthesis) மூலம் ஆற்றல் பெற்று ஆக்ஸிஜனை வெளிவிடும் நுண்ணுயிர்களின் இயக்கத்தால்தான்.

தற்போதைய மரங்கள், தாவரங்கள்

பச்சையம் (பச்சை இலைகள்) மூலம் சூரிய ஒளியில் உணவினைத் தயார் செய்யும்போது கரியமில வாயுவை உட்கொண்டு ஆக்ஸிஜனை வெளியிடுவது போன்ற இயக்கம்.

ஆக்ஸிஜன் உதவியின்றி உயிர்வாழும் அந்த நுண்ணுயிரியை 2010ஆம் ஆண்டு அறிவியலாளர்கள் கண்டுபிடிக்கிறார்கள்.

இத்தாலியின் மார்ஷ் (Marche) நகரத்தில் அமைந்துள்ள பாலிடெக்னிக் பல்கலையின் ராபர்டோ (Roberto Danovaro) தலைமையில் ஒரு குழு இந்த ஆராய்ச்சியில் பத்து வருடங்களாக ஆய்வு செய்து இதனைக் கண்டறிந்துள்ளார்கள்.

களம் - கிரீஸ் நாட்டின் கிரீட் நகர (Crete) மேற்குக் கடற்கரையிலிருந்து 200 கி.மீ. தொலைவில் மத்தியதரைக் கடலின் ஆழத்தில், கடலின் மேல்மட்டத்திலிருந்து சுமார் 3.5 கி.மீ ஆழக் கடலின் அடிப்பகுதி. அந்த நீர் வாழ் விலங்கு நாம் விலங்கியல் பரிசோதனைக் கூடத்தில் பார்க்கும் சற்றுப் பெரிய அமீபா வடிவத்தில் இருந்தது. அது லோரிசிஃபரன்ஸ் குழுவைச் சார்ந்த ஒரு செல் நுண்ணுயிரினம்.

2014ஆம் ஆண்டு இந்த ஒரு செல் நுண்ணுயிரிக்கு ஸ்பினலோரிகஸ் சின்னியே (*Spinoloricus cinziae*) எனப் பெயரிட்டு ஃபைலம் லொரிஸிஃபெராவுடன் வரவு வைக்கப்பட்டுவிட்டது - சுபம்.

ஆக்ஸிஜனே இல்லாமல் ஒற்றைச் செல் உயிரினங்களால் வாழமுடியும் என்பதைப் பார்த்தோம். ஆனால் பல செல் உயிரினங்களால் அப்படிப்பட்ட வாழ்க்கையை வாழமுடியும் என்ற தகவமைப்பு அறிவியலாளர்கள் மத்தியில் விவாதிக்கப்பட்டுவரும் நிலையில், இந்த நீலக் கிரகத்தைக் குறித்த சில கருதுகோள்களை ஒட்டுமொத்தமாகப் புரட்டிப்போட்ட கண்டுபிடிப்பைக் காண்பதற்கு முன்பு ஒட்டுண்ணி பற்றித் தெரிந்துகொள்வோம்.

ஒருயிரானது மற்றொரு உயிர் சார்ந்து தனது வாழ்க்கையைத் தகவமைத்துக் கொள்வது. அதாவது தனது உயிர் வாழ்க்கைக்கு மற்றொரு உயிரிலிருந்து (ஆதார உயிர் = host) உணவை உட்கொண்டு வாழ்வது.

தன் வாழ்நாள் முழுமையும் ஆக்ஸிஜன் இல்லாமல் உயிர் வாழும் அந்தப் பல செல் ஒட்டுண்ணியின் பெயர் ஹெனிகியா சேமினிகோலா (*Heneguya salminicola*). இஸ்ரேலின் டெல் அவிவ் பல்கலைக்கழக ஆராய்ச்சியாளர் குழுதான் அந்த ஒட்டுண்ணியைக் கண்டுபிடித்துள்ளார்கள்.

இந்த ஒட்டுண்ணிச் சார்ந்திருக்கும் உயிரி

(host), அதாவது தன் வாழ்நாள் முழுவதும் வாழ்வதற்காகத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கும் உயிரி பசிஃபிக் சேமான் (*North Pacific salmon* - சால்மன் அல்ல) என்ற மீனினம். இந்த நுண்ணியநைடேரியன் ஒட்டுண்ணி (*Cnidarian parasite of salmon*) ஜெல்லி ஃபிஷ் போன்ற வடிவத்தையொத்தது. இதன் செல்லின் அமைப்பில் மைடோகாண்டிரியா என்ற மரபணு இல்லை. இந்த மைடோகாண்டிரியாதான் மனிதர் உட்பட பலசெல் பிராணிகள் சுவாசிக்கும் ஆக்ஸிஜனை உடைத்துத் தன் செல்கள் பயன்படுத்தும் ஆற்றலாக மாற்றவல்லது. இதைத்தான் மைடோகாண்டிரியல் சுவாசம் என்போம். அதாவது ஆக்ஸிஜனை உள்ளிழுத்துக் கரியமலவாயுவை வெளிவிடும் சுவாசம். அப்ப, மைடோகாண்டிரியா இல்லாமல் இந்த ஒட்டுண்ணி ஆற்றலை எங்கிருந்து பெறுகிறது என்ற கேள்வி எழுகிறதல்லவா!

எப்படி ஆக்ஸிஜன் இல்லாமல் ஒட்டுண்ணி உயிர்வாழ்கிறது என்பதை மிகச் சரியாக டெல் அவிவ் பல்கலைக்கழக ஆராய்ச்சியாளர்களால் சொல்லமுடியவில்லை. ஆயினும் ஒட்டுண்ணியின் மரபணுவைத் தொடர்ந்து ஆய்வுசெய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். சேமான் மீன்களிலிருந்து ஆற்றலை உருவாக்கும் பொருள்களை உறிஞ்சி ஒட்டுண்ணிகள் உயிர் வாழ்கின்றன எனக் கணித்திருக்கிறார்கள்.

ஜெல்லிஃபிஷ் போலத் தோற்றமளிக்கும் இந்த ஒட்டுண்ணி அதே குடும்பத்தைச் சார்ந்ததுதான்.

தான் குடியிருக்கும் சேமான் மீனின் குடலுக்குள் குடித்தனம் நடத்தும் இந்த ஒட்டுண்ணி, தனக்கு இடமளித்த மீனுக்கு எந்தவிதமான வலிகளோ, சேதாரமோ இல்லாமல் தனது வாழ்நாளை அந்தக் குடலிலேயே முடித்துக்கொள்கிறது என்கிறது பல்கலைக்கழக ஆராய்ச்சி முடிவுகள்.

ஆக மனிதனையும் சேமான் மீனுக்குப் பதில் ஒரு பரிசோதனைக் கூடத்தில் ஒரு ஒட்டுண்ணியாக - உணவிற்குச் சோதனைச் சாலையில் பயன்படுத்தும் ஒட்டுண்ணியாக - உயிர்வாழவைக்க முடியுமா?

முடியும் - ஆனால் ஐந்து நிமிடத்திற்கு ஒருமுறை வெளியே வந்து ஒரு கிசு கிசு சொல்ல அல்லது கேட்க ஆசைப்படுவான்/வாள்.. வெளியே வந்தாலே உடன் மரணம்தான்!

கூடுதல் தகவல்களுக்கு : PNAS (Proceedings of the National Academy of Sciences of the United States of America) அமைப்பின் அறிக்கை - நாள், 27 February, 2020, படிக்கலாம்.

ஊர்மிளை

ஆனாலும் ஆனாலும்
தந்தை சொல் கேளா
தனயனென்ற
அவப்பெயரை
இந்தத் தரணி -
சொல்லும்
அரசு கட்டளையை
மீறினான் ராமன்
என்ற இழிப்புரையே
அவனை
ஆயுளுக்கும் -
கொல்லும்
அடிபணியா மைந்தனால்
மாண்டான் தசரதன்
என்றே இந்த
அவனியெல்லாம் -
சொல்லும்
இழிப்புரையும் பழிப்புரையும்
சுமக்கும்
உள்ளம்
எப்படி இதயங்களை -
வெல்லும்..?

பாராள வேண்டிய
இராமனைக்
காடாள அனுப்பினான்
என்று
கைகேயி செய்த
தவறுக்கு
பரதனுக்கு அல்லவா
கிடைக்கிறது -
அர்ச்சனை
அண்ணனின் பாதுகைகளை
அரியணையில் வைத்து
தன்னை யாரென்று
காட்டிய பரதனால்
தீர்ந்தது -
பிரச்சினை...

ஆகவே...

தர்மம் காக்கவே
தண்டகாரண்யம்
புகுந்திருக்கிறான்-
தசரதன் பிள்ளை
தந்தை சொன்ன
வார்த்தையை
தலைமேற்கொண்டதால்
நிலைத்திருக்கிறது
இன்னமும் பூமியில்
அப்பன் மகனுக்கான
அன்புறவின் -
எல்லை....

மருமகளை
மடியிருத்தி
கோசலை அவளின்
குழலினைக் கோதினாள்
ஆறுதல் கூறும்
வகையில்
அவளுக்கு
அறிவுரைகள் -
ஓதினாள்...!

அன்பே ஊர்மிளை..!
அயோத்தியைப் போல
அன்பையும் அறத்தையும்
சேவிக்கும் -
புவியேது
அவனியெல்லாம்
அழிந்தாலும்
அயோத்தியின்
தியாக தீபம்
ஒருபோதும் -
அவியாது...

கொடிய விலங்குகள்
உலவும்
நெடிய பயணத்தில்
தன்னை
நிலைநிறுத்திக்

கொண்டவன் -
இராமன்
அரியணை இழந்தாலும்
தனது ஆருயிர் தந்தை
அரசனை இழந்தாலும்
உறுதி குன்றா
உள்ளத்தோடு
உலவுகிறான் -
காட்டில்...
ஒருவாய் அன்னமும்
இறங்கவில்லை
யாருக்கும்
அவன் இல்லாத-
நாட்டில்...
ஈடில்லா
அவனது தியாகம்
எழுதப்பட்டு விட்டது -
ஏட்டில்...

உடன்பிறந்தவனுக்கு
உறுதுணையாக
உதவிக்குப் போயிருக்கிறான் -
இலக்குவன்
அரண்மனை தவிர்த்து
வேறொன்றுமறியா
அப்பாவி -
அவன்
அன்னமில்லாமல் கூட
இருப்பான்
ஆனால்
அவன் தனது
அண்ணன் இல்லாமல்
இருக்கமாட்டான் -
அவன்
என் வயிற்றில்
பிறக்காவிடினும்
எனக்கும் அவன் -
மகன்....
அண்ணனுக்கொரு
துயரென்றால்
அன்புத்தம்பி -

பொறுப்பானா
அண்ணனை
அனுப்பிவிட்டு
அரண்மனைக்குள்
இன்பமுடன் -
இருப்பானா..?

அரசாணை
கிடைத்ததும்
அவன்தானே
முதலில் -
கிளம்பினான்
ஆரண்யம் என்னும்
அக்கினிப்பரிட்சையை
ஆனந்தமுடன்
தாண்டவேண்டுமென்று
அவன்தான்
அண்ணனுக்கு -
விளம்பினான்

அதன்பிறகுதான்
அழகிய ராமன்-
முடிவெடுத்தான்
அன்புத்தம்பியோடு
ஆரண்யம் புகக்
காவிதரித்த மேனியனாய் -
வடிவெடுத்தான்
அண்ணன் எடுத்த
அத்தனை
முடிவுகளுக்கும்
அன்புத்தம்பியும் -
பிடிக்கொடுத்தான்...

அன்பே ஊர்மிளை..!
உலகியலில்
ஊழ்வினை தவிர்த்து
உன் தவறென்று -
ஒன்றுமில்லை
அஃறிணையே
ஆயினும்
அன்னையைப் பிரியாத -

கன்றுமில்லை

இது
இறைவனின்
திருவுளத்தால்
எழுதப்பட்ட -
விதி
இதில்

எள்ளளவுமில்லை
கைகேயி
மந்தரையின் -
சதி

பாசமைந்தனை
பரதேசம்
அனுப்புமளவுக்கு
ஆசை கொண்டவனில்லை -
அரசன்
அண்ணனின்
பதவியைப் பறித்து
அரியணையில்
அமரவேண்டும்
என்ற
அரக்கமனம்
கொண்டவனில்லை -
பரதன்

இல்லத்தரசியைப்
புறந்தள்ளி விட்டு
ஏகதேசம்
போகமளவுக்கு
இரக்கமில்லாதவனும்
இல்லை -
இலக்குவன்

இது
கர்மாவின் நிமித்தம்
நடக்கும் -
கதை
இது
ஊழ்வினைப் பயனால்

உருவெடுத்த -
விதை
காலம் கூடிக்
கனியும் வரையில்
நாம் அனைவரும்
கடந்து போகவேண்டும்-
இதை

தைலக்காப்பிட்டு
வைத்திருக்கிறோம்
தசரதனின் -
சடலத்தை
தர்மத்தை நிலைநாட்ட
தண்டகாரணயத்தில்
உழல்கிறான்
தலைப்பிள்ளை
பார்த்தாயா
பாராள வேண்டிய
பிள்ளை படும் -
அவலத்தை...

மறந்துகூட
இலக்குவனை
மனதாலும் -
வையாதே
மறுதலித்து
பேதலிக்கும் தவறை
மறுபடியும் -
செய்யாதே
வில்லோடு
துயரத்தையும்
ஏந்திநிற்கும்
அவன்
வீடுதிரும்பும்வரை
விரும்பத்தகாத
எதையும் -
செய்யாதே.....

குறிக்கோள்
நிறைவேறும் வரை
குலப்பெண்டிர் -

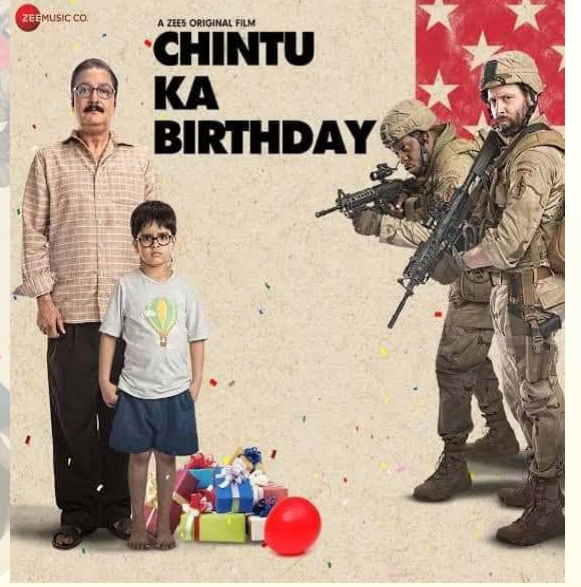
அழலாமா
குழப்பத்தீயில் -
விழலாமா...

வினைதீர்க்கப்
போனவர்கள்
மனைதிரும்பும் வரை
மனம் வருந்தாமல் -
இரு
உன்
மணாளனைக்
காணும்வரை
மனமொடுங்கித்
தவமுனி போல -
பொறு
வனவாசம் போனவர்கள்
வந்து சேரும்வரை
மனம்வாட வேண்டாம்
என்று...
ஊர்மிளைக்கு
கோசலை -
உபதேசித்தார்
உயர்த்திய
கரங்களோடு
அவளை -
ஆசீர்வதித்தாள்...

- ஊர்மிளை வருவாள் ■

சேர்ந்த சாலை

ஆணாக இருப்பது!

கோயம்பேடு நிலையம். பேருந்தில் ஏறி அமர்ந்ததில் இருந்தே தலைவலி. போதாதக்குறைக்கு முன் சீட்டில் ஒருவர், பின் சீட்டில் ஒருவர், இடிதாங்கி (கிச்சன் கேபினெட்) போல செல்ஃபோனில் உரையாற்றத் தொடங்கியிருந்தார்கள்.

முன் சீட்: நீ என்ன ஃபேஸ்புக்ல அவனுக்கு ஆர்ட்டின் போட்டிருக்க?

பின் சீட்: இன்னைக்கு ஒரு பத்திரம்கூட இல்லை. ஏதோ செலவுக்குத்தான் தேருச்சு!

மு.சீ: எப்போ பார்த்தாலும் உன் மெசன்ஜர்ல கிரீன் லைட் எரிஞ்சிட்டே இருக்கு! யாரோட கடலை போடுற?

பி.சீ: ஆமாம் நாளைக்கு அமாவாசைதான். இருந்து என்ன பிரயோசனம்?

ஆஃபீஸ் லீவாச்சே!

மு.சீட்: அந்த வாட்ஸப் ஸ்டோரி யாருக்காக! முதல் அவனை ப்ளாக் பண்ணு!

பி.சீட்: அவன போட்டுத் தள்ளணும். எங்க போனாலும் மூக்கை நுழைக்கிறான்.

ஒரு ஃப்ளாக்டூ முடியல!

தலைவலி எகிறியது. மற்றவர்களுக்குத்

தொந்தரவாயிற்றே! இருவருக்கும் தோன்றவே இல்லை. என்ன ஜென்மங்களோ!

வலதுபக்கம் பெண்கள் வரிசை. அருகில் ஒரு இளம்பெண். அவளும் பேசிக்கொண்டுதான் வந்தான். ஆனால் மியூட் வைத்த டிவி போல. சிரித்தான். சினுங்கினான். நவரசங்களும் முகத்தில் நர்த்தனமாடின. மலர்கள் நிலத்தில் உதிர்வது போல மறுமுனையில் அவளது சொற்கள் விழுந்துகொண்டிருந்தன.

இடையில் தூங்கி திண்டிவனத்தில் எழுந்தேன்.

மு.சீட்: அவனோட பதிவை ஷேர் பண்ண! எனக்கு வேற வழியில்ல. பிளாக் பண்ணிடுவேன். என்ன.. மறுநாளே அன்ப்ளாக் பண்ணி ரெக்வேஸ்ட் கொடுப்பேனா!

பி.சீட்: நாளைக்கு மட்டனாங்கற? சொன்னேன்ல, அமாவாசை விரதம்ன்னு!

மியூட்: சின்ன உதட்டை, கிளி போலத் திறந்து திறந்து மூடியது.

முதன்முறையாக, ஒரு ஆணாக இருப்பதற்கு ரொம்பவே அவமானப்பட்டேன்!

...

தொடர்பு

நமது மரணம் ஒரு கனி இற்று விழுகிற மாதிரி அமைய விரும்புகிறோம். பிறப்பு, வளர்ச்சி, முதிர்ச்சி, விளைச்சல், முடிவு என்கிற இயற்கையின் பரிணாமத்தை நாம் முழுமையாகப் பின்பற்றுகிறோமா?

புதிதாக வீடுகட்டிய ஒரு நண்பர் தனது தோட்டத்தை இப்படி உருவாக்கினார். காய்க்கின்ற மா, தென்னை, எலுமிச்சைகளை, பூக்கின்ற ரோஜா, அலமெண்டா, மொசாண்டாக்களை நட்டார். ஒரே நாளில் பயன் தரும் தோட்டம் ரெடி!

இதுவிதை அறியாதலைமுறை. கனிகளை ருசிக்க மட்டுமே தெரிந்த தலைமுறை. விதை முளைத்து, செடி வளர்ந்து பூத்து, காய்த்து, கனிந்து.. அய்யோ.. சுத்த போர்.. எவ்வளவு நாட்கள் காத்திருப்பது!

முட்டை பொறித்து அவையம் வைத்து குஞ்சு பொறித்து கோழி வளர்ந்ததெல்லாம் பழங்கதை. ஆறுமாத குதிரைவாலியைப் பசுமைப் புரட்சி அழித்தது. ஆடுகள் பரண்களில் வளர்கின்றன. நம்மோடு வளரும் விலங்குகளுக்கும் காதல் போனது. இனப்பெருக்கத்துக்கு ஊசி போதும்!

நேற்று என்பது இப்படியா மாயமாய் மறைந்து போகும்? ஒரு தேசத்தின் பண்பாடு, விவசாயம், மண்புழு எல்லாம் இப்படியா காணாமல் போகும்?

எனது ஆதித் தாய் கையளித்த விதைகள் எங்கே போனது? அவை இப்பூமியில் ஏற்றி வைத்த பச்சை தீபம் ஏன் அணைந்தது? எமது தெய்வங்கள் வீற்றிருந்த மரநிழல் ஏன் அழிந்தது?

காதலியின் தாவணி உருவி நாங்கள் மீன் பிடித்த வாய்க்கால்கள் என்ன ஆனது? ஆம் நாம் யோசிக்க வேண்டும்!

விதையென்பது என்ன? தாய் என்பது என்ன? ஆறுகள், வாய்க்கால்கள் என்பது என்ன? நிலம் என்பது என்ன? தாய் நாடு, தாய்மொழி என்பது என்ன?

...

சின்ட்டுவின் பிறந்தநாளை ஜார்ஜ் புஷ் ஏன் கெடுக்க வேண்டும்?

சின்ட்டு (Vedant Chibber) பீஹாரைச் சேர்ந்த ஆறுவயது பையன். தன் பிறந்த நாளை கொண்டாட கனவுகளோடு காத்திருக்கிறான்.

பிறந்த நாளும் வருகிறது.

ஆனால், இந்த சின்ன பையனின் பிறந்தநாளைக் கொண்டாட விடாமல் அமெரிக்க அதிபர் ஜார்ஜ் புஷ், சதாம் உசேன் போன்றோர் கெடுத்துவிடுகிறார்கள் என்றால் நம்புவீர்களா?

ஒரு கேக் வெட்ட விடாமல் அமெரிக்காவின் ராணுவம் சின்ட்டுவின் வீட்டுக்குள் துப்பாக்கியோடு நுழைகிறது.

சின்ட்டுவின் தந்தை மதன் திவாரி (Vinay Pathak) தண்ணீர் சுத்திகரிக்கும் எந்திரங்களை விற்பவர். ஈராக்கில் தண்ணீர் பிரச்சனை. முதலாளி, மதன் திவாரியை தண்ணீர் சுத்திகரிக்கும் மெஷின் விற்க ஈராக்க் அனுப்புகிறார். மனைவி, மகள், மகன், மாமியார் சகிதமாக திவாரி ஈராக்க் வருகிறார்.

இந்த நேரம் பார்த்துதான் சதாம் உசேன் மீதான பயங்கரவாத எதிர்ப்பு நடவடிக்கையை ஜார்ஜ் புஷ் அறிவிக்கிறார். சதாம் கொல்லப்படுகிறார். ஈராக்க் கலவரங்களை அடக்கி, தனது கட்டுப்பாட்டில் ஒரு பொம்மை அரசை நிறுவ, அமெரிக்க ராணுவம் ஈராக்க் தெருக்களில் இறக்கிவிடப்படுகிறது.

இந்நிலையில் தான் சின்ட்டுவின் பிறந்தநாள் வருகிறது. கடந்த ஆண்டும் சின்ட்டுவின் பிறந்தநாளைச் சரியாகக் கொண்டாட முடியவில்லை. ஆகவே, குடும்பமே சின்ட்டு பிறந்தநாளைக் கொண்டாட ஆவலாக இருக்கிறது.

மெஹதி என்கிற ஈராக்க் நண்பரும் இவர்களுக்கு உதவுகிறார். போர் மேகம் ஈராக்கைச் சூழ்ந்த நேரமாக அது இருக்கிறது. தெருக்களில் குண்டு சத்தமும் துப்பாக்கிச் சத்தமும் கேட்டபடி இருக்கிறது.

ஒரு பேக்கரிகூட திறக்காத நிலை. சின்ட்டுவின் தங்கையும் பாட்டியும் (Seema Pahwa) வீட்டை அலங்கரிக்கின்றனர். பலூன் தோரணங்கள் கட்டுகின்றனர். சின்ட்டு அம்மா (Tillotama Shome) வீட்டிலேயே கேக் தயாரிக்க முடிவெடுக்கிறாள். அங்கு ஒரு பழைய அவன் இருக்கிறது. அது பழுதாக இருக்கிறது. திவாரி அதன் பழுதை நீக்கிச் சரிசெய்கிறார். கேக்கிற்கான மாவு, நட்ஸ், ட்ரை ஃப்ரூட்ஸ் போன்றவற்றைக் கலந்து அவனில் வைக்கிறாள் அம்மா சுதா திவாரி.

மகனுக்காக நாட்டுப்புறத் தன்மையில் அமைந்த ஒரு பீஹாரி பாடலையும் அவள் பாடுகிறாள். ஏழ்மையின் எச்சங்களுடாக ஒரு குடும்பம் தங்கள் சிறிய வாரிசின் பிறந்தநாளை

இப்படி சின்ன சின்ன விசயங்களால் அழகாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அப்போது கதவு தட்டப்படுகிறது. அமெரிக்க ராணுவத்தைச் சேர்ந்த லூயிஸ், ரீட் இருவரும் உள்ளே நுழைகிறார்கள். மெஹ்தி தட்டுமுட்டு சாமான்கள் போட்டுவைக்கும் ஒரு அறையில் இவர்களுக்குப் பயந்து ஒளிந்துகொள்கிறான்.

ராணுவத்தினர் இந்தியக் குடும்பம் என்பதால் பெரிதாகச் சந்தேகப்படவில்லை. அதேவேளை வீட்டில் தீவிரவாதியாருக்காவது அடைக்கலம் தந்திருக்கிறார்களா? எனத் தேடுகிறார்கள்.

அறையில் ஒளிந்திருக்கும் மெஹ்தியின் முகத்தை ஒரு சுண்டெலி சுரண்டுகிறது. கத்துகிறான். ராணுவ வீரர்கள், அவனைப் பிடித்துக் கையைக் கட்டி முட்டிபோட வைக்கின்றனர். ஒரு கட்டத்தில் அவன் வீட்டிலிருந்து தப்பிக்கிறான்.

ராணுவத்தினர் தொடர்ந்து வீட்டைக் கண்காணிக்கின்றனர். இப்போது சின்ட்டுவின் ஈராக்நண்பன்வஹீத்தும் இன்னொரு சிறுமியும் பிறந்தநாள் விழாவுக்கு வருகின்றனர். வஹித் விளையாட்டாக, ஜிஹாதிகளின் குண்டுவெடிப்பு பயிற்சி சிடி சிலவற்றைச் சின்ட்டுவிற்குக் கொடுத்திருப்பான். இது திவாரிக்குத் தெரியாது.

அவர்கள் பிறந்தநாள் கொண்டாடி முடித்து இந்தியா திரும்ப திட்டமிட்டிருப்பார்கள். ஈராக் கலவரத்தால் அங்கிருக்கும் இந்தியர்களை மீட்க இந்தியா நடவடிக்கை எடுக்கிறது. ஆனால் திவாரி குடும்பத்திடம் சரியான விசா இல்லாததால் அவர்கள் இந்தியா திரும்புவதில் பின்னடைவு.

இப்போது ஒரு ராணுவ வீரன் கையில் ஜிஹாதி சிடி கிடைக்கிறது. சிறுவன் வஹீத்துக்கு ஆபத்துவரும் என்பதால் சிடி குறித்து திவாரி மௌனம் சாதிக்கிறார். திவாரி குடும்பத்துக்கு தீவிரவாத இயக்கத்தோடு தொடர்பு இருக்கிறது என முடிவுக்கு வருகிறது ராணுவம். பிறந்தநாள் அலங்காரங்களை ராணுவ வீரன் துப்பாக்கியால் அழித்து நாசம் செய்கிறான். முழுக் குடும்பத்தையும் நடுவீட்டில் முட்டிபோட வைக்கிறார்கள்.

இந்த அலமலப்பில் பிறந்தநாள் கேக் அவனில் தீய்ந்துபோகிறது. குழந்தையின் பிறந்தநாள் கொண்டாட்டம் தம் கண் முன்னால் அழிவது கண்டு குடும்பம் ரத்தக்கண்ணீர் வடிக்கிறது.

இறுதியாக திவாரி, ராணுவ வீரர்களிடம் கண்ணீரோடு மன்றாடுகிறார். நீங்கள் உங்கள் கடமையைச் செய்ய நாள் தடையாக இருக்கமாட்டேன். என்னைக் கைது செய்யுங்கள். அதற்கு முன் ஒரு 10 நிமிடம். என் பையனின் பிறந்தநாளைக் கொண்டாட அனுமதியுங்கள்! எனக் கெஞ்சுகிறார்.

மௌனமாகச் சம்மதிக்கிறார்கள்.

சுதா திவாரி பழைய குக்கீஸ், ஜாம் போன்றவற்றைக் கொண்டு ஒரு கேக்கை வடிவமைக்கிறார். சிறுவன் சின்ட்டு அதில், சிறிய மெழுகுவர்த்திகளை ஏற்றுகிறான். அவன் ஏற்றும் மெழுவர்த்தி வெளிச்சத்தில், ஏகாதிபத்தியத்தின் வன்முறை குணம், பயங்கரவாத நடவடிக்கைக்கு எதிரான பாவனையோடு அது தொடுக்கும் போர், அது அப்பாவிகளின் வாழ்வில் உருவாக்கும் நெருக்கடிகள் என அதிகார, மதச்சகிப்பின்மை அரசியலை நாம் கண்டுணருகிறோம்.

Chintu Ka Birthday, 80 நிமிடங்கள் மட்டுமே விரிகிற ஒரு திரை அழகியல். ஆனால் ஒரு சிறுவனின் பிறந்தநாளை வைத்து, இரட்டை கோபுர இடிப்புக்குப் பிறகான, உலகின் அரசியல் மாற்றத்தைத் திறந்து வைக்கிற பாடமாக இப்படம் இருக்கிறது.

சின்ட்டு ஏற்றும் மெழுகுவர்த்தி, அதிகார, மதவாத அரசியலுக்கு மாற்றாக, அன்பு, பெருங்கருணை என்கிற வெளிச்சத்தை நம் நெஞ்சத்தில் பரவச்செய்கிறது!

...

தமிழ்த் தாய்கள்!

~
கலித்தொகை அம்மாக்கள் எவ்வளவு நல்லவர்கள்.

‘அன்று நீ கொடுத்த தாமரையைச் சூடிப்போனேன்.

அறிந்து அவனோடு பேசாதே’ யெனத் தாய் கூறியதாய்ச் சொன்னாள் தலைவி.

என் அம்மா என்ன சொன்னாள் தெரியுமா ‘கடா அயகண்ணால், கலைஇய நோய்செய்யும் நடாஅக்கரும்பு அமன்ற தோளாரைக் காணின், விடா அல்; ஓம்பு’

‘குறுகுறுவெனப் பார்க்கும் அழகு விழியும் கரும்புபோன்ற இனிய தோள்களையும் கொண்ட பெண்ணைக் கண்டால் விடாதே காதல் செய் என்றாள் என் தாய்’ என்கிறான் தலைவன்.

காதல் வளர்த்த தமிழ்த் தாய்கள்! ■

கி.ராவின்

அரசை

ஒரு எழுத்தாளன் என்பவன் ஒரு வாசகனுக்கு எவ்வளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவன், அவனுடைய சந்திப்பும் எழுத்தும் இச்சமூகத்திற்கு எவ்வளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தன என்பதை நான் சொல்லி நீங்கள் உணர்ந்துகொள்ளத் தேவையில்லை.

கி.ராவின் பிறந்தநாள் என்பது, கி.ராவுக்கு மகிழ்வைத் தருமோ இல்லையோ நிச்சயம் தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு, வாசகர்களுக்கு மிகப்பெரிய அளவிலே மகிழ்வைத் தரக்கூடியது. அவருடைய களஞ்சியத்தில் இருக்கக்கூடிய அத்தனை பதிவுகளையும் எழுத்துக்களையும் நூலாக்கம் செய்வதில் நிறைய ஆளுமைகள் ஈடுபட்டுக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். இருந்திருக்கிறார்கள். அதேவேளையில் கி.ரா பிறந்தநாள் என்றாலே புதிய தொகுப்பு நூல்கள் வெளிவருவது என்பதும், கி.ராவின் புதிய தரிசனத்தைக் காண முடியும் என்கிற நம்பிக்கையும் உருவாக ஆரம்பித்துவிட்டது.

நான் ஏதாவது செய்ய முடியுமா

என்று எண்ணுகிறபோது கிராவின் வாசிப்பின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்தும் விதமாய் இன்னும் பலருக்கும் நூல்களை அறிமுகப்படுத்த வேண்டும்.. அவருடைய மொத்தப் பரப்பையும் எல்லோரும் வாசித்திருக்க வேண்டும் என்கிற நிலையை உருவாக்குவதற்காக ஏதாவது நம்மாலான ஒரு சிறு முயற்சியை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்கிற ஆவல் இருந்துகொண்டே இருந்தது.

அப்போதுதான் கி.ராவின் பதிவில் நான் படித்திருந்த அந்தச் செய்தி நினைவுக்கு வந்தது. இடைசெவல் கிராமத்தில் நண்பர்களாக இருந்த இருவர், ஒன்றாகவே வளர்ந்தார்கள், ஒன்றாகவே திரிந்தார்கள், ஒன்றாகவே பேசிக் களித்தார்கள். பின்பு ஒன்றாகவே எழுத்துலகில் பயணித்து ஒரே ஊரைச் சேர்ந்த இந்த இரண்டு நண்பர்களுமே சாகித்திய விருதுக்கானவர்கள் ஆனார்கள். கி.ராவும் கு.அழகிரிசாமியும்தான் அவர்கள்.

கு.அழகிரிசாமியின் இறப்பிற்குப் பின், அவருடைய முழுதும் நிறைவு பெறாத பூர்வீக வீட்டில் அவரின் நினைவாக ஒரு நூலகம்

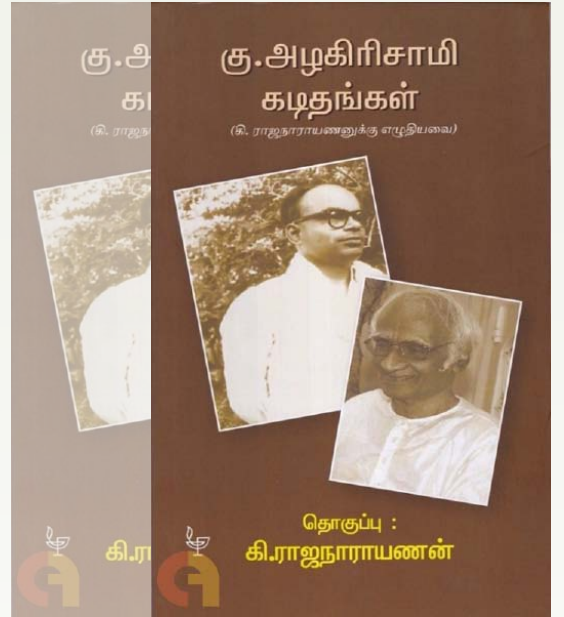

அமைக்க வேண்டும் என்பது கி.ராவின விருப்பம். புதுவைக்குச் செல்வதற்கு முன்பாக அவருடைய இல்லத்தில் அவர் சேமித்து வைத்திருந்த நூல்களையெல்லாம் வைத்து இன்னபிற நண்பர்களோடு நூல்களைச் சேகரித்து கு.அழகிரிசாமியின் பெயரில் நூலகமொன்றை அமைத்துவிட வேண்டுமென்று ஆசைகொண்டிருந்ததாய்ப் பதிவு செய்திருப்பார். ஆனால், அவர் புதுவைக்குச் சென்றபின்பு ஒருமுறை ஊர் திரும்புகையில் வீட்டில் நூல்களே இல்லாமை கண்டு அதிர்ச்சியடைந்து அவரின் மகனிடத்தில் (பிரபி) கேட்கிறபோது, 'நீங்கள் இல்லாதவேளையில் இங்கு உங்களைத் தேடிவந்தவர்கள் வருத்தமுறாமல் செல்ல, உங்களது நூல்களையெல்லாம் பரிசளித்துவிட்டேன்' என்றாராம். பிறகென்ன சொல்லவேண்டும். அந்தக் கனவு இன்னும் கட்டி முடிக்கப்படவில்லை.

உண்மைதான் வாசிப்பை மேற்கொண்டு இருக்கக்கூடியவர்கள் வாசிப்பை அடுத்த மனிதர்களுக்குக் கடத்திக்கொண்டு இருப்போர் அதிகமாக அனுபவிக்கக்கூடிய அல்லது கடந்துவந்திருக்கக்கூடிய ஒரு மனநிலைதான் இவை. தேடித்தேடி நெல்மணிகளாகச் சேர்த்த நூல்களை நண்பர்களிடத்தில் கொடுத்துவிட்டுத் திருப்பி வராமல் போன நூல்களைப் பற்றிய, கவலையிலிருந்து மீள முடியாத எத்தனையோ நண்பர்களை நான் சந்தித்து இருக்கிறேன். நானும் கூட அத்தகைய மனநிலையில் இருந்ததுண்டு.

கி.ராவின நிலை வேறானது. தன்னுடைய பால்யகால நண்பனுக்காக தான் கொண்டிருந்த ஒரு ஆசை. அவருடைய நினைவாக அவனுடைய இல்லத்திலேயே ஒரு நூலகம் கட்டி எழுப்ப வேண்டும் என்கிற அந்த மகத்தான மாபெரும் ஆசை. சென்ற கட்டுரையில் கூட ஜெயகாந்தனிடத்தே அவருக்கு இருந்த, அவரைச் சந்திக்க வேண்டும் அவரோடு பேசிக் களிக்க வேண்டும் என்ற ஆசை எப்படியாக நிறைவேறியதோ, அதே போலத்தான் இந்தக் கனவும். ஒரு காதலனுக்கும் காதலிக்கும் இடையேயான நிறைய அனுபவங்களை அதை வாசிப்பதால் நானடைந்தேன்.

அதேபோல, அழகிரிசாமி கி.ராவுக்குமான

கடிதப் போக்குவரத்து என்பது, ஒரு காதலனுக்கும் காதலிக்குமான, உரையாடல் போல ஒரு பிம்பத்தை உருவாக்கி இருந்தது.

அழகிரிசாமியினுடைய பதிவுகளை நிறைய இடங்களில் கி.ரா எழுதியிருக்கிறார். கி.ராவின நினைவுகளில் அதிகமானவற்றிற்கு நேரடி சாட்சியாகவும், அவரே இருந்திருக்கிறார். மீராவின் பதிவுகளில் சுவாரசியமாகக் கடந்து செல்கிற பகுதிகளில் எல்லாம் தவறாமல் அழகிரிசாமி இடம்பெற்றுவிடுகிறார். அவ்வகையில் கி.ராவின அழகிரிசாமி எவ்வளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவர் என்பதை அறிந்துகொள்ள முடியும். அவர் மீதான கி.ராவின அன்பு எத்தகைய அளவில் இருந்தது என்பதையும் உணரமுடியும். சங்கீதத்தில் இவர் இருவருமே கொண்டிருந்த ஆர்வம், எழுத்தில் கொண்டிருந்த ஆர்வம், அனுபவங்களின் ஊடாகக் கிடைத்த தரவுகள் என்றென்றைக்கும் இவர்கள் இருவரின் நட்பை இந்த உலகத்தில் பறைசாற்றிக்கொண்டே இருக்கக் கூடியவை.

உண்மையிலேயே இந்தச் சமூகம் கி.ராவுக்கு ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணினால் அவருடைய இந்த ஆசையை நிறைவேற்றி வைக்கலாம். முடிந்தால் இந்த இலக்கிய உலகில் கி.ராவின நூறாவது பிறந்த நாளுக்கு அவருடைய கனவை மெய்ப்பித்துப் பரிசாகத் தந்து மகிழ்விக்கலாம்.

உறுதியாக, இந்தச் சமூகம் அவருக்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறது.. கடன்பட்டிருக்கிறது. இது உண்மை. நாம் அவருடைய இந்தக் கனவை நிறைவேற்றுவதே, உண்மையில் அவருக்கு நாம் அளிக்கும் மிகப்பெரிய பதிலீடாக இருக்குமென நம்புகிறேன். அடுத்த பிறந்தநாளை அவர், இடைச்செவலில் கொண்டாட இலக்கிய உலகின் வீரர்களெல்லாம் வழிவகை செய்ய வேண்டும்.

கரிசல் எழுத்தின் பிதாமகரைப் பிறந்த மண்ணில் பேருவ்வகை கொள்ளச் செய்ய வேண்டும். அவரின் முகம் பூக்கும் புன்னகையை, நண்பனுக்காகத் தான் கொண்ட கனவை நிறைவேற்றிப் பார்த்த அந்தப் பெருமிதத்தைப் பார்க்க நானும் ஆவல்கொள்கிறேன்.

இந்தக் கரிசல்வெளியில் முளைவிடும் விதைகள் அந்த முன்னத்தி ஏரின்தடங்களுக்குள் கருவிருந்தவை. எக்காலத்திலும் கி.ரா. என்கிற மந்திரத்தை ஓதிக்கொண்டே மேலெழுப்பவை. அவை வளர்வதற்கான ரகசிய ஊட்டம் கி.ரா.

இது மட்டுமல்ல, கைகளில் மருதாணி இட்டுக்கொள்ள வேண்டும் என்கிற ஆசையை, கணவதி அம்மாவிடம் சொல்லியதாகப் பதிவுசெய்தது, சுவர்க்கோழி என்றால் என்ன எனச் சுற்றித் திரிந்து ஒருநாள் பார்த்தும் பார்ப்பதற்குள் கொத்தனால் அது அடித்துக் கொல்லப்பட்டதும் அதை அங்கிருந்த சேவல் லவக்கெனக் கொத்தி முழுங்கியதும் என்னங்கடா நடக்குது இங்க என்பதுபோல், என்ன செஞ்சிங்கடா இப்ப பாத்தும் பாக்கமுடியாமப் போயிருச்சே என்றதும், அதற்கு அதோட தொணை இப்ப வரும் இருங்கனு கொத்தன் பதில் தந்ததும், அதை நம்பிக் காத்துக்கொண்டே இருந்து, வருடங்கள் ஓடியும் பார்க்கவே முடியவில்லை என்று ஏக்கமாக எழுதியிருப்பதும், கி.ராவை ஒரு சரிவர விவரமறியாச் சிறுபிள்ளையாய் மனக்கண் முன் நிறுத்த, கு.அ வோடு பேசிக்கொண்டிருக்கையில் நாயனம் வாசிப்பது பற்றி உரையாடுவதும், சீவாளியை எப்படிச் சையாண்டு ஒலியை உருவாக்கமுடியும் என விளக்கம் தருவதும், நாதஸ்வர குடும்பங்களோடு ரொம்ப பழக்கம் என்று கூறுவதிலிருந்தும், எழுத்தாளனாகிவிட்டதிலிருந்து என்

சங்கீதக்காரியை விட்டுவிட்டேனே எனக் குழந்தையாக மாறி ஏங்குவதும், தான் ஒரு சங்கீதக்காரன், பின்பு ஒரு அரசியல்காரன், பிறகுதான் இலக்கியக்காரன் என்று பதிவு செய்வதும், என் காதுகள் இசையைக் கேட்பதற்காகவே படைக்கப்பட்டவை என்று கூறுவதிலிருந்தும், புதிய புதிய செய்திகளை ஆட்களைக் கேட்கிறதும் பார்க்கிறதும், ரசிகமணியிடம் ராமாயணம் கேட்பதும், விளாத்திகுளம் சாமியிடம் இசை கற்றதும், முதல்முதலாகக் கல்கண்டைக் கண்டுவிட்டு, இதென்ன சதுரஞ்சதுரமா இருக்கு எனக் கேட்டுப் பனஞ்சாறை விட ஈச்சம் பதநீர் குடிக்க எப்படி இருக்கும் எனக் கேட்டு முடிய, மாங்கொட்டைக்குழம்பைச் சாப்பிடவே சாம்பவரவடகரை அக்கிரஹாரத்தில் பிறக்கணும் என்றெண்ணிக் கொண்டது, அழிப்பாங்கதை கேட்கவே பேருந்துக்குப் போகாமல் காத்திருந்தது, இதெல்லாம் கி.ராவை அவரின் சிறுபிராயத்திற்கே சென்று பார்ப்பதுபோன்ற அனுபவத்தைத் தரவல்லவை. இந்த இரவைக் கி.ரா. என்ற சிறுபிள்ளையின் கால்தடம் பற்றி பின்னாடியே சென்று பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறேன்.

இப்படியாகக் கோபல்ல கிராமம் முதல் பதிவுகள் வரை பல்வேறு செய்திகள் அவரின் 99 வயதுக்குள்ளாக அசைபோட பசுமையாய் என்னவெல்லாம் இருந்திருக்கிறது பாரேன்! என்கிற வியப்போடு அசைபோட்டுக்கொண்டே இருக்கிறேன்.

இந்த இருள் கி.ராவின் இடைச்செவலுக்குச் செல்வதற்கான, இறந்தகால வழிகளை மீண்டும் கொண்டு வந்து பயணிக்கச் சொல்கிறது. பயணப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். கடும் இருளிலும் வழித்துணை யார் வருவது கி.ராவின் எழுத்துக்களே...!

கி.ரா என்றதும் மின்மினிப்பூச்சிகளைக் கண்டதும் வருகிற பூரிப்பும் ஆச்சர்யமும் வந்துவிடுகிறது. கரிசல் மண்ணின் அண்டங்கருப்புக்குள் இந்த மின்மினியின் பிரகாசம் பூரிப்பின் முகாந்திரமாகிறது. அவரின் 99ஆவது வருடத்திலிருந்து பின்னோக்கிப் பயணிக்கிறேன். பால்ய காலத் தரிசனத்தைக் காண. வாருங்கள் நீங்களும் இடைச்செவலுக்கு...

நகுலனிபமிருந்து விக்ரமதித்தயனுக்கு...

கடிதம் - 54

'நகுலன்'

திருவனந்தபுரம்
13-4-89

நண்பருக்கு,

நேற்று உங்கள் 8.4.89 கடிதம் கிடைத்தது. இன்று 'ஞானச்சேரி' திரு.ஸ்ரீதரனிபமிருந்து கடிதம் வந்தது. அதன் நகலைக் கீழே தருகிறேன்.

"திரு.நகுலன் அவர்களுக்கு, வணக்கம். 'வாக்குமூலம்' நாவல் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. தங்களின் சமீபத்திய புகைப்படம் ஒன்றையும், எழுத்துப்பணியின் சுருக்கமான விவரம் ஒன்றையும் எழுதி அனுப்பவும். பிரசுரமான விவரப் பட்டியல்களையும் இணைக்கவும்.

நன்றி.

ஞானச்சேரிக்காக
(sd) Subraja Sridharan
உரிமையாளர்
10.4.89"

அவருக்கு ஓரிரு நாட்களில் கடிதம் எழுதுகிறேன். இந்த நாவல் பிரசுரமாவதற்கு நீங்கள் செய்த உதவியை நான் என்றும் மறக்கமாட்டேன். இதுவிஷயத்தில் நான்

உங்களுக்கு மிகவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். முன் எழுதியதையே மீண்டும் எழுதுகிறேன். உங்களைப் போன்ற நண்பர்கள் இருப்பதால்தான் எனக்கு வாழ்க்கையே அர்த்தமுடையதாக இருக்கிறது. "உண்மை, வெறும் புகழ்ச்சியில்லை."

திரு.திலீபிபமிருந்து ஒரு விவரமுமில்லை. நீங்கள் மனசும் ஆரோக்கியமாக இருக்கிறீர்கள் என்பதை அறிய எனக்கு ஒரு தனி சந்தோஷம். எப்பொழுதும் அப்படியே இருக்கவேண்டும் என்பதே என் பிரார்த்தனை. இந்தச் சமயத்தில் நீங்கள் இங்கு இருந்திருந்தால் இந்த நற்செய்தியைக் கொண்டாடியிருக்கலாம். எப்படி என்பது பற்றி நான் எழுதத் தேவையில்லை. எனக்கு இங்கு 22-4-89வரை வேலை உண்டு.

அதற்குப் பிறகு மே மாதம் வடலூருக்கு வரலாம் என்ற யோசனையும் உண்டு. தீர்மானமான பிறகு உங்களுக்கு எழுதுகிறேன்.

மிக்க நன்றியுடன்
'நகுலன்'
(டி.கே.துரைசாமி)

...

கடிதம் - 55

'நகுலன்'

Trivandrum
12-6-89

நண்பருக்கு,

வணக்கம். எப்படி இருக்கிறீர்கள். தொடர்ந்து எழுதுங்கள். என்னைப் பற்றிய வரையில் - வேறுபட்ட அபிப்பிராயங்கள் எனக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டாலும் - 'எழுத்து சொல் பொருள்' என்னைப் பற்றிய வரையில் அந்தத் தொகுதி திருப்திகரமாகவே இருக்கிறது. உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும் - க.நா.சு.,வுக்கும் நீங்கள் ஒரு கவிஞர் என்பது பற்றி சந்தேகமே இல்லை.

பிறகு விஷயத்திற்கு வருகிறேன், 'ஞானச்சேரி' சுப்ரஜா ஸ்ரீதரன் தனக்கு என் 'வாக்குமூலம்' சிறப்பாக அமைந்திருக்கிறது என்று எழுதியிருந்தார். அதற்குப் பிறகு ஒரு தகவலுமில்லை. சௌகரியப்பட்டபோது அது எப்பொழுது பிரசுரமாகும் என்பது பற்றி அவரைக் கண்டு தகவல் அறிவிக்கவும். மீண்டும் மீண்டும் உங்களை இவ்வாறு தொந்தரவு செய்வது எனக்கு வருத்தமாகவே இருக்கிறது. ஆனால் என் குறிப்பிடத்தகுந்த நண்பர் என்ற வகையில் நீங்கள் இதைப் பொருட்படுத்த மாட்டீர்கள் என்பதனால் இதை எழுதுகிறேன். என் சிறுகதைத் தொகுதி என்னவாயிற்று?

'கிரியா'விலிருந்து எனது ஆங்கிலக் கவிதைத் தொகுதி Non-Being 150 பிரதிகளை அவர்கள் godown காலி செய்யவேண்டிய நிலையில் திருப்பி அனுப்பிவிட்டார்கள். புதிய godown கிடைத்ததும் எழுதுவதாக எழுதியிருக்கிறார்கள். இத்தகைய அனுபவம் எனக்கு மீண்டும் மீண்டும் ஏற்படுகிறது. என்ன செய்ய - பிறந்துவிட்டால் எதையும் சகித்துக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

புதிய ஒரு நாவலை எழுதத் தொடங்கி நடுவில் நின்றுவிட்டது. ஆனால் மறுபடியும் அதைத் தொடர்ந்து முடித்துவிடுவேன். பிரசுரம்கூட அவ்வளவு முக்கியமில்லை. நாவல் சரியாக அமைந்துவிட்டால் போதும்.

உங்கள் பதிலை எதிர்பார்க்கிறேன்.

அன்புடன்
'நகுலன்'

...

கடிதம் - 56

'நகுலன்'

TVM - 22-6-89

அருமை நண்பருக்கு,

உங்கள் 16.6.89 கடிதம். எனக்கு 'ஞானச்சேரி'யிலிருந்து ஒரு தகவலும் இல்லை. இதைக் குறித்து உங்கள் சென்னை முகவரிக்கு 12-6-89இல் ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தேன்.

உங்களைப் போல்தான் நானும் இருக்கிறேன். ஆனால் ஒன்று : உங்கள் கவிதை சாசுவதமாக நிற்கும். தொடர்ந்து எழுதுங்கள். நம்மைப் போன்றவர்களுக்கு அது ஒன்றுதான் சாத்தியம். பிறகு இருக்கவே இருக்கிறது; பாரதி எழுதியவாறு, "மது நமக்கு, மது நமக்கு" - ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட தளத்தில்.

அன்புடன்
'நகுலன்'

...

விளக்கக்குறிப்பு:

தென்காசியிலும் சென்னையிலுமாக வாழ்ந்துவந்த நாங்கள் அவை; அப்பாதான் சென்னையிலிருந்து மடல்களைத் திருப்பி அனுப்பிவைப்பார்கள் தென்காசிக்கு; அப்படி ஒரு நேரம் இது.

...

கடிதம் - 57

'நகுலன்'

திருவனந்தபுரம்
2-8-89

நண்பருக்கு,

வணக்கம். திரு.சுப்ரஜா ஸ்ரீதரனிடமிருந்து புஸ்தகங்களின் பதிப்புரிமையை அவருக்கு எழுதி அனுப்புமாறு கடிதம் வந்தது. 'வாக்குமூலம்' பற்றிய வரை அதைச் செய்துவிடுவதாகவே நினைக்கிறேன்.

திரு.திலீப் எனக்கு எனது சிறுகதைக் கையெழுத்து பிரதியை ஸ்ரீதரனிடம் சேர்த்துவிட்டதாக எழுதியிருந்தார். திரு. ஸ்ரீதரன் அது தன்னிடம் வரவில்லை என்று எழுதியிருக்கிறார். திரு.திலீபைக் கண்டு ஆவன செய்யுங்கள். இப்படி மீண்டும் மீண்டும் உங்களை உபதரவம் செய்வது என் மனசிற்கு கஷ்டமாக இருக்கிறது. இந்த நிலையில், ஒன்று எழுதுவதை

நிறுத்தவேண்டும் அல்லது எழுதியதை பிரசுரிக்க வேண்டாம் என்று நிச்சயிக்கவேண்டும்.

‘அன்புமறவாத’ என்று எழுதியிருக்கிறீர்கள். அது எனக்கு நன்றாகவே தெரியும்.

ஆனால் ரஸிக மனமும் படைப்பு ஆற்றலும் உடையவர்கள் எப்பொழுதும் கஷ்டப்பட வேண்டும் என்பது விதி என்றால் அது அப்படியே இருக்கட்டும். கடைசிவரையில் இயங்கிக்கொண்டிருந்தால் போதும்.

எனக்கு வயதாகிவிட்டது. ‘கவிதைப் பட்டறை’ (3)இல் என்னால் பங்கெடுக்க முடியுமென்று தோன்றவில்லை.

உங்கள் உருவம் எப்பொழுதும் என் உள்ளத்தில் பசுமையாக இருக்கும்.

அன்புடன்
‘நகுலன்’

...

விளக்கக்குறிப்பு :

கவிதைப்பட்டறை: கவிஞர்கள் கலாப்ரியா / பிரம்மராஜன் இருவரும் இணைந்து தொடர்ந்து, திருக்குற்றாலத்தில், மூன்று நாட்கள் நடாத்திய நிகழ்வு; பிரமிள், நகுலன், சுந்தர ராமசாமி, அப்பாஸ், கௌரிஷங்கர், ராஜமார்த்தாண்டன் மற்றும் கோ.ராஜாராம், தேவதேவன், தேவதச்சன், கல்யாண்ஜி, உமாபதி, மனுஷ்யபுத்திரன், சமயவேல், நாகாரஜீனன், T.கண்ணன், சாருநிவேதிதா, பிரேம்-ரமேஷ், லக்ஷ்மி மணிவண்ணன், அமரந்தா, மாலதி மைத்ரி எல்லோருமே வந்துள்ளனர்.

• • •

கடிதம் - 58

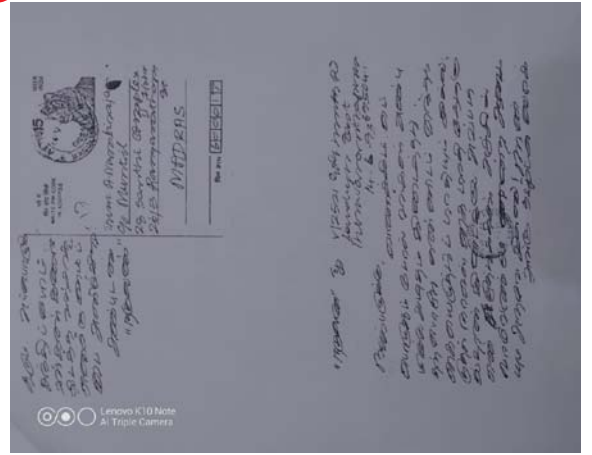
‘நகுலன்’

TVM / 31-3-93
(டி.கே.துரைசாமி)

நண்பருக்கு,

வணக்கம். உங்கள் 25/3/93 கடிதம். ஒருமுறை சென்னை வந்ததும் திரு.சமயவேலிடம் இருந்து நீங்கள் Hospital-ல் இருப்பதாகவும் உங்களை யாரும் பார்க்க அனுமதிப்பதில்லை என்றும் அறிந்தேன். இப்பொழுது உடல்நிலை ஆரோக்யம் என்பதை அறிய மகிழ்ச்சி.

நான் அப்படி ஒன்றும் சந்தோஷமாக

இல்லை. திரு.எம்.டி.எம்., ‘வாக்குமூலம்’ குறித்து உற்சாகமாகப் பேசினதை அறிய மகிழ்ச்சி.

உங்கள் புது புத்தகம் வருவது குறித்து மகிழ்ச்சி. விஷயத்திற்கு வருகிறேன். இப்பொழுது நான் ட்யூட்டோரியல் காலேஜ் போவதை நிறுத்திவிட்டேன். உடல்நிலையும் அவ்வளவு மெச்சாக இல்லை. நீங்கள் நினைப்பதுமாதிரி என் பொருளாதார நிலையும் அவ்வளவு திருப்திகரமாக இல்லை. என் பென்சன் மாதம் முதல் அல்லது இரண்டாவது வாரம் வரும். அது வந்ததும் நீங்கள் கேட்ட தொகையை (Rs 100/= Rs One Hundred) M.O. மூலம் உங்கள் பெயருக்கு, ‘முன்றில்’ முகவரிக்கு அனுப்புகிறேன். ஆனால் M.O. வரும் சமயம் நீங்கள் இருக்கவேண்டும். இதுபற்றி எழுதுங்கள்.

திரு.நீல.பத்மனாபனுக்கு நீங்கள் எழுதுவதுதான் உசிதம்.

உங்கள் பதிவை எதிர்பார்க்கிறேன்.

அன்புடன்

‘நகுலன்’

(டி.கே.துரைசாமி)

...

விளக்கக்குறிப்பு :

1. சமயவேல் : சீரிய நவீன கவிஞர்களுள் ஒருவர்; மொழிபெயர்ப்பாளர்; விமர்சகர்; ‘விளக்கு’ விருது பெற்றவர்.

2. எம்.டி.எம்., : எம்.டி.முத்துக்குமாரசாமி. நவீன சிறுகதை எழுத்தாளர், நாட்டார் இயலில் பேராசிரியர்; பின்நவீனத்தில் ஆழங்கால் கண்டவர்; கவிஞர்.

3. நீல.பத்மனாபன் : மூத்த எழுத்தாளர்,

சிறுகதை/நாவல் ஆசிரியர்; சாகித்ய அகாதமி
விருது பெற்ற படைப்பாளி.

Kaudiyar East
Trivandrum 695041
14-6-93

• • •

கடிதம் - 59

2521, golf Links Rd
Kaudiyar East
Thiruvananthapuram 695041
4-4-'93

நண்பருக்கு,

வணக்கம். உங்கள் 28-4-93 கடிதம்.
இன்றுவரை என் பென்ஷன் கிடைக்கவில்லை.
அது கிடைத்ததும் நீங்கள் கேட்ட தொகையை
M.O. மூலம் அனுப்புகிறேன். பொருளாதார நிலை
எப்படியிருந்தாலும், க.நா.ச., சொல்வது போல்
உள்ளத்தில் தாரித்ரியம் இல்லை. தாமதத்திற்கு
மன்னிக்கவும். திரு.அரங்கநாதனையும் திரு.
மகாதேவனையும் கேட்டதாகச் சொல்லவும்.

பிற பின்னர்.

அன்புடன்
டி.கே.துரைசாமி
(நகுலன்)

• • •

விளக்கக்குறிப்புகள் :

1. என் ஆறாவது கவிதைத் தொகுப்பு
(‘கிரகயுத்தம்’) முற்ற முழுக்க நண்பர்கள் /
சக இலக்கியவாதிகள் / புரவலர்கள் பொருள்
உதவியிலேயே வந்தது; நகுலனிடமும்
கேட்டிருந்தேன்- எதார்த்த நிலை அறியாது; பணம்
அனுப்பித் தந்தார்.
2. அரங்கநாதன் : மா.அரங்கநாதன். சிறுகதை
எழுத்தாளர் / கட்டுரையாளர் / ‘முன்றில்’ என்கிற
இலக்கிய இதழ், பதிப்பகம், புத்தக விற்பனை
நிலையம் நடத்திவந்தார்.
3. மகாதேவன் : மா.அரங்கநாதனின் மகன்;
வழக்கறிஞர்; நீதியரசர்.
இந்தக் கடிதமே ‘முன்றில்’ முகவரிக்கு வந்ததுதான்.

• • •

கடிதம் - 60

v/2521 golf link road

நண்பருக்கு,

வணக்கம். எப்பொழுதும் போல் உங்கள்
அன்புமிக்க கடிதம் கிடைத்தது. தற்பொழுது
என்னிடம் எந்தக் கையெழுத்து பிரதியும் இல்லை;
முதல் நாவல் கையெழுத்து பிரதி தேடினால்தான்
கிடைக்கும். அப்படி என் எழுத்துகள் அச்சில்
வரவேண்டும் என்ற ஆசையும் அறவே இல்லை.

அங்கு sept-ல் வரக்கூடும். அப்பொழுது
சந்திப்போம். உங்கள் கரைகடந்த உற்சாகம் எனக்கு
வியப்பை அளிக்கிறது.

அன்புடன்
'நகுலன்'

• • •

விளக்கக்குறிப்பு:

‘யாத்திரை’ என்பதே முதல் நாவல்.
அதற்குப் பின் எழுதிய ‘நினைவுப்பாதை’,
‘நாய்கள்’, ‘இவர்கள்’, ‘வாக்குமூலம்’ எல்லாம்
வந்தபிறகும் இது வாராதிருந்தது.

• • •

கடிதம் - 61

v/2521 golf Links Rd
Kaudiyar East
Thiruvananthapuram 695041
4-9-93

நண்பருக்கு,

வணக்கம். இன்று கூரியரில் அனுப்பிய
உங்கள் ‘கிரகயுத்தம்’ கிடைத்தது. நன்றி. பிற
பின்னர்.

அன்புடன்
டி.கே.துரைசாமி
(நகுலன்)

• • •

விளக்கக்குறிப்பு :

‘கிரகயுத்தம்’ : என்னுடைய ஆறாவது
கவிதைத் தொகுப்பு; சக இலக்கியவாதிகள்,
புரவலர்கள், நண்பர்கள் ஆகியோரிடம் பண உதவி
பெற்று வெளியானது; ‘ஸ்நேகா’, பதிப்பித்துத்
தந்தது.

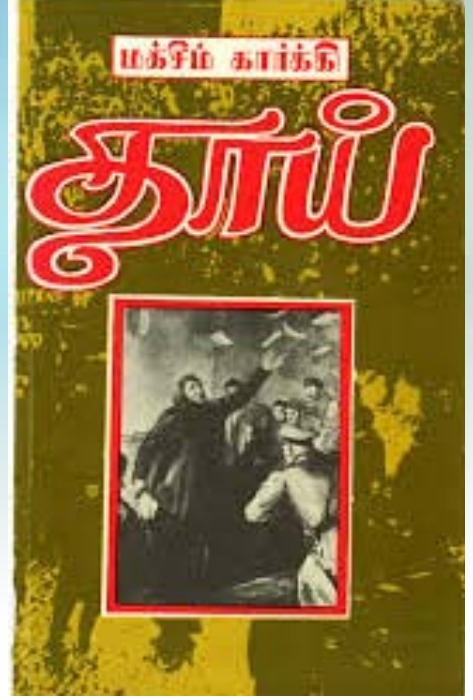
• • •

பாவெலின் தாய்

கி.தாரணி, முதுகலை இயற்பியல்,
டாக்டர் ஆர்.கே.எஸ்.கல்லூரி,
கள்ளக்குறிச்சி

“தாய்” என்ற இப்புத்தகத்தின் பெயரைப் பார்த்ததும் பாசமும் அன்பும் நிறைந்த ஒரு தாயின் கதையாக இருக்குமோ என்று எண்ணினேன். ஆனால், இப்புத்தகத்தின் முகப்பு அட்டையில் உள்ள புகைப்படம் சற்று என் சிந்தனையை வேறு திசைக்குத் திருப்பியது. ஏதோ ஒரு பெண் காகிதத் தாள்களை வீசி எறிகிறாள். யார் அந்தப் பெண், அவளுக்கும் அந்தக் காகிதத்துக்கும் என்ன சம்மந்தம் என்ற கேள்விகளெல்லாம் எனக்கு அந்தப் புத்தகத்தின் மீதுள்ள ஆர்வத்தை அதிகரித்தன.

புகையும் எண்ணெயும், எப்பொழுதும் மாசு கலந்து வீசும் காற்றும், தொழிற்சாலையின் ஆலைச்சங்கு அலறிக்கொண்டிருக்கும் சூழலின் மத்தியில் பல்வேறு தொழிலாளர்களின் குடியிருப்புகள் இருந்தன. இந்த இடத்தில் ‘தொழிலாளர்’ என்ற வார்த்தையைப் படித்ததுமே என் ஆர்வம் இன்னும் அதிகரித்தது. எப்பொழுதும்

ஒருவிதப் பதற்றமும் நடுக்கமும் நிறைந்த பெண் ஒருத்தி அந்தக் குடியிருப்பின் மத்தியில் வசித்துவருகிறாள். அவளிற்கு ஒரு மகன் இருக்கிறான். அவன் பெயரோ பாவெல். இதற்கு முன்பு வரையிலும், தந்தையைப் போலவே குடித்து வீணாகிக்கொண்டிருந்த தன் மகனிடம் பல்வேறு வித்தியாசங்களை அறிகிறாள் அவன் தாய். பாவெல் தினசரி ஏதோ பல புத்தகங்களை வைத்துக்கொண்டு படித்துக்கொண்டிருந்தான். அவன் தாய் அவனிடம் போய் அது என்ன புத்தகங்கள் என்று கேட்கிறாள். அதற்கு அவன், “நான் தடைசெய்யப்பட்ட புத்தகங்களைப் படிக்கிறேன். இது நம் போன்ற தொழிலாளர்களின் உண்மையைக் கூறுகிறது. நான் எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் சிறைக்குச் செல்லலாம் அம்மா. நான் உண்மையை தெரிந்துகொள்ள நினைக்கிறேன்” என்றான். அவன் அம்மாவிற்கு அவன் போகும் பாதையைக்

கண்டு சந்தோஷமாக இருந்தாலும் அதைவிட அதிகமான பயமும் இருந்தது.

பாவெலின் பல நண்பர்கள் வீட்டிற்கு வருவார்கள். அவர்களும் பாவெலைப் போலவே பல்வேறு புத்தகங்களைப் படித்துவிட்டு விவாதம் செய்வார்கள். இதுவே வழக்கமாக நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. பாவெலின் அம்மாவிடமிருந்து எதுவும் புரியவில்லை என்றாலும் தன் மகனின் பேச்சுத் திறமையைக் கண்டு அவள் ரசித்துக்கொண்டு அவர்களுடனே இருப்பாள். இப்படியே நாட்கள் ஓடிக்கொண்டு இருந்தன. முதலாளிகள் கொழுப்பதற்குத் தொழிலாளியின் உழைப்பைச் சுரண்டினார்கள். இதனால் 'நிதிக்குறைப்பு' செய்தார்கள். இதனை, மக்களிடம் தெரிவிப்பதற்குத் துண்டுபிரசுரங்கள் அச்சிடவேண்டும் என்ற நிலை வந்தபோது அச்சிடுவதற்காக பாவெல், தன் தாயை அனுப்பி வைத்தான். இதுவே பாவெல் தன் தாய்க்குக் கொடுத்த முதல் வேலை. நிதிக்குறைப்பு செய்தியைத் தொழிலாளர்களிடம் தெரிவிப்பதற்காக உரக்கப் பேசுகிறான். இவனது பேச்சு தொழிலாளர்களிடையே ஒரு பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. இதனால் பாவெல் போலீசாரால் கைது செய்யப்படுகிறான். இத்தனை நாட்கள் பயத்துடனே வாழ்ந்து வந்த நீல்வனா, "நான் என் பாவெலுக்காகக் கிளர்ச்சி செய்யவேண்டும்" என்று சத்தமிட்டு உத்வேகத்துடன் புதிய தாயாக உருவெடுக்கிறாள். தொழிற்சாலையில் அந்தத் துண்டுபிரசுரங்களை விநியோகிக்கும் வேலையை அவளே கையில் எடுக்கிறாள். சாப்பாட்டு வியாபாரியாகத் தொழிற்சாலைக்குச் சென்று சாமர்த்தியமாக விநியோகித்து வீடு திரும்பினாள். எதனையோ பெருசாக சாதித்தது போல் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தாள். நீல்வனாவின் கிளர்ச்சி ஆர்வம் அவளைப் பல்வேறு பிரசுரங்களை விநியோகிக்கச் செய்தது. ஒருநாள் அவள் வீடு திரும்பும்போது ஏதோ ஒரு குரல் அவளைத் தடுத்தது. ஆமாம் இந்த இடத்தில் நாம் எதிர்பார்த்தது சரிதான். அது பாவெலின் குரல்தான். மகனைக் கண்டதும் அவளுக்கு அளவில்லடங்கா ஆனந்தம். வீடு திரும்பிய பாவெல் மீண்டும் தனது கிளர்ச்சியில் ஈடுபடுகிறான். இப்படியே நாட்கள் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. இவ்வேளையில்தான்

அனைவரும் பேரார்வத்துடன் ஒரு நாளுக்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அதுதான் புகழ்பெற்ற "மே தினம்". அவர்கள் எப்படி அந்த நாளுக்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்தார்களோ அதே போல நானும் அந்த "மே தினம்" என்ற வரிகளைப் படிக்கக் காத்துக்கொண்டிருந்தேன். அவர்களும் நானும் எதிர்பார்த்த அந்தச் செந்நாள் வந்துவிட்டது. உத்வேகக் கோஷங்களுடன், வெள்ளை நிறக் கம்பத்தில் செந்நிறப் பறவை பறப்பது போல் உள்ள செங்கொடியை ஏந்திக்கொண்ட பல்லாயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்களின் அணிவகுப்பு தொழிற்சாலையை முற்றுகையிட்டது.

"பட்டினி பசியுமாய்ப்

பாடுபடும் தோழர்களே...

துயில் கலைந்து அணியில் சேர...

விரைந்து வாரும் தோழர்களே..."

இந்த அணிவகுப்பில் பல தொழிலாளர்கள் போலீசாரால் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டனர். பாவெலும் அவனுடன் சேர்த்து பல தோழர்களும் கைது செய்யப்பட்டனர்.

காலம் கழிந்தது... "மே தின" வழக்கு நீதிமன்றத்திற்கு வந்தது. அங்கு பாவெல் மக்களுக்காகப் பேசிய உரை அங்கிருந்த மக்களிடையே உத்வேகத்தை ஏற்படுத்தியது. தன் மகனின் உரையைக் கேட்ட தாய் மெய்சிலிர்த்து நின்றாள். இத்தனை நாள் பல்வேறு பிரசுரங்களை விநியோகித்த நீல்வனா இன்று தன் மகனின் உரையைப் பிரசுரமாக விநியோகிக்க பேரானந்தத்துடன் மாறுவேடம் அணிந்து இரயிலில் செல்கிறாள். அவளை அடையாளம் கண்ட போலீஸ்காரன் அவளின் கழுத்தை நெறித்துத் தாக்கினான். அவள் அவன் பிட்யிலிருந்து பீறிட்டுத் துள்ளி எழுந்து தன்னிடம் இருந்த காகிதப் பிரசுரங்களை மக்கள் முன்பு தூக்கி விசறுகிறாள். அனைவரும் அதைப் படியுங்கள் என்று உரக்கக் கத்துகிறாள்.

ஆரம்பத்தில் எனக்கு எழுந்த கேள்விகெல்லாம் இதோ பதில் கிடைத்துவிட்டது. ஆம் இப்புத்தகத்தின் முகப்பு அட்டையில் உள்ளவள்தான் இந்த நீல்வனா என்ற "தாய்".

தமிழக காவல்துறை மற்றும்
படைப்புக்குழுமம் இணைந்து நடத்தும்

மதுவிலக்கு விழிப்புணர்வு குறும்பட போட்டி-2020

விரைவில்

போட்டி குறும்பட

இயக்குனர் **கே. பாக்யராஜ்**

கால அளவு
8- நிமிடங்களுக்குள்

கடைசி நாள்
பின்னர் அறிவிக்கப்படும்

அனுப்ப வேண்டிய முகவரி

Padaippu Media Networks, #23 Third Floor, Aarthi Arcade,
R.K. Salai, Mylapore, Chennai - 600 004

